

RICHARD HARWOOD

**DØDE VIRKELIGT SEKS
MILLIONER ?**

AAARGH UTGAVE
Internet
2005

på dansk ved
VESTLIG SAMISDAT
med kommentarer, forord og efterskrift.
ISBN 87 - 89 025 - 32 - 6

AAARGH

<http://vho.org/aaargh>

<http://aaargh.com.mx>

<http://litek.ws/aaargh>

Korrespondance

aaarghinternational@hotmail.com

Pour être tenus au courant des pérégrinations et recevoir la *Lettre des Aaarghonautes* :

elrevisionista@yahoo.com.ar

AAARGH kvartals tidsskrift

<http://geocities.com/ilrestodelsiclo>

Forord af VESTLIG SAMISDAT

En ny glose : holocaustbenægttere har vundet indpas i de danske avisspalter. Det er typer, "der stormer frem på internettet" oplyser redaktørerne hændervridende og lader forstå, at der er tale om nynazister, der vil skrive verdenshistorien om. Nogle aviser kræver forbud og kraftige modforholdsregler. Andre, som Jyllandsposten forkynder fromt, at det eneste, der duer, er Oplysning . oplysning - oplysning !

Det er vi enige i, og formelt er der bred enighed om dette, men det viser sig, at der er lige så bred uenighed om, hvad der skal oplyses.

For det første ; hvad er holocaust ? Straks efter krigen blev det påstået, at så meget som 26 mio. jøder var blevet myrdet af nazisterne under krigen. Så mange fandtes ikke i hele verden. Og så samlede man sig efterhånden om tallet 6 mio., et magisk tal, som allerede var blevet nævnt straks efter Første Verdenskrig; men det kunne nazisterne jo ikke have noget at gøre med. De 6 mio. har man siden stort set holdt sig til og gør det stadig. Tallet påpeges, så vidt muligt, næsten daglig af så godt som alle aviser. Og derfor har vi vel så godt som alle sammen troet på det.

Men gennem en tredjedel århundrede er det også blevet hævdet, at 4 mio af de seks blev myrdet i gaskamre i den samstemmigt udpeget værste af alle k-z-lejrene, Auschwitz-Birkenau. Det har vi heller ikke haft grund til at betvivle.

Men om denne ikke uvæsentlige andel har opfattelsen i de senere år ændret sig dramatisk. De fleste aviser og opslagsbøger påstår nu, at tallet snarere skal være 1 end 4 mio. og indrømmer, at en stor del af antallet dødsfald har haft naturlige årsager. Men tallet 6 mio. holder man fast ved. Hvordan kan dette hænge sammen ?

Denne gåde har gjort, at mange, der søgte svar på spørgsmålet, opdagede, at der overhovedet ikke eksisterer seriøs litteratur om emnet på dansk. Men søger man sig til udlandet, finder man en omfattende historisk litteratur, der bringer forklaringen. Der er man omsider kommet i gang med at gøre op med krigstidens propagandavinklinger.

Som et lille land, der måske kun på et hængende hår opnåede at blive anerkendt som tilhørende den sejrende koalition, er vore toneangivende opiniondannere ivrige efter at bedyre, at de fuldt og helt tilslutter sig de deklamationer som den vindende part så sig foranlediget til at udstede efter, at sejren var vundet. Det kan i hvert fald være en årsag til, at alle danske media og levebrøds-historieforskere slår vagt om historiebilledet ved og straks efter krigens afslutning.

Men forskere ude i verden er blevet mindre konforme. Fremragende franske, engelske, amerikanske og canadiske - såmænd også tyske - forskere indså tidligt, at krigstidens vinklinger måtte efterprøves. Det førte til en i lange stykker revideret historieskrivning. Deraf navnet "Revisionisme". Trods hadsk modstand omfattende mord og attentater har revisionismen etableret sig især i engelsktalende områder. Og herhjemme har den ført til, at man har reduceret tabstallet for Auschwitz-Birkenau til en fjerdedel eller mere. Er man holocaustbenægter, hvis man accepterer dette, findes der i dag et meget stort antal benægttere - ikke bare på internettet. Selv de mest skinhellige blade vakler på dette punkt; men klamrer sig til tallet 6 mio. Dette tal må ikke røres.

De, der indser, at der må være noget galt, har det svært, fordi der ikke findes revisionistiske arbejder på vort eget sprog.

Vi håber dette skrift vil hjælpe lidt på dette. Forfatteren, den engelske professor Richard Verrall, er en af pionererne, der skabte gennembruddet for den ny forskning i 70'erne. Men han passer på at hylde sin store forgænger, den franske professor Paul Rassinier, der mere end, og før nogen anden, har krævet respekt for kendsgerninger og slået hul på mytologernes blinde tiltro til "vidneberetninger".

I "efterskriftet" peger vi kort på de vigtige eftervirkninger, den lille bog fik. Bogen er ypperlig historieskrivning og i sig selv et stykke historie.

VESTLIG SAMISDAT august 1998.

Introduktion

Det skrift, som du nu holder i dine hænder, er så overbevisende, at det er blevet oversat til et dusin forskellige sprog og forbudt eller på anden måde undertrykt næsten lige så mange steder

"DID SIX MILLION REALLY DIE" blev oprindeligt udgivet i 1974 af Historical Review Press i England.

Det blev en umiddelbar succes, og selv om ingen boghandler ville føre den, spredtes kendskabet hurtigt. En tysk udgave blev udgivet i samarbejde med tidligere skolelærer og forfatter Udo Walendy. En fransk udgave var udsendt af skolelæreren Francois Duprat, som tragisk blev myrdet af en bilbombe. Hans hustru blev alvorligt såret, og Duprats politiske parti, Front National blev overtaget af opportuniste.

Skriftet havde trods nogle fejl katalytisk effekt. D. Robert Butz fra Northwestern University i Chicago aftalte med HRP at udsende en bog om emnet. [The Hoax of the Twentieth Century](#). Dr. Robert Faurisson på Universitetet Lyons-2 i Frankrig begyndte også at udgive sine egne opdagelser vedrørende "Holocaust". Over hele verden, i Canada, Australien, Sydafrika, Sverige sprang holocaust-revisionister ud af skabene, mange af dem oprindeligt inspireret af dette lille skrift.

Snart begyndte magthaverne at lægge mærke til det. I Sydafrika begyndte South African Jewish Board of Deputies sig 1976 til Publication Board for at få D6MRD forbudt i sydafrika. Den lokale udgiver S.E.D. Brown kæmpede bravt; men mangel på kapital og hans fremskredne alder forhindrede ham i at forfølge sagen til effektiv appel.

For at fejre sin succesrige frække "censurvirkosomhed" udsendte Deputies deres sag mod D6MRD i bogform : *Six Million Did Die*, som nu udkommer i anden udgave. Kun et par af Deputies kritikpunkter var legitime. Resten af bogen består af indlæg fra retshistorikere og politikere af alle arter, der udtaler sig nedsættende om D6MRD? uden at fremkomme med faktuel kritik. Af særlig interesse er "ekspert"-vidnesbyrdet af professor Hugh Trevor-Roper, der senere bragte sin ekspertise stærkt i vanry ved at attestere den falske "Hitler-dagbog". Også underdanigheden hos den reformerede nazist Albert Speer, hvis brev faktisk vidner mere til fordel for revisionisterne end for eksterminationisterne (Hans brev gengives bagerst i denne udgave af D6MRD?)

I et forsøg på at komme uden om det sydafrikanske forbud forandrede HRP midlertidigt titlen til *Six Million Lost and Found*. Men på grund af den oprindelige titels enorme popularitet er vi nu vendt tilbagetil denne.

Surrogat-eller "bootleg" kopier af D6MRD? begyndte at dukke op, særligt i USA og Canada. Nogle af disse udgaver var godkendt af HRP, mange var ikke. I Toronto udgav den tyske forlægger Ernst Zündel sin egen udgave med fire ny sider med hans eget introduktionsmateriale og konsekvent sidenummerering. Modigt sendte han gratis kopier til canadiske medlemmer af parlamentet, præster, journalister og mediefolk. Ivrig efter at lave en historie viste en ansat ved Canadian Broadcasting Association en kopi til en professionel "overlever" Mrs Sabina Citron, der leder sin egen Holocaust Remembrance Association. Rasende over at der eksisterer sådanne afvigende meninger og presset af CBA reporteren rejste Mrs Citron privat søgsmål mod Zündel under henvisning til en meget ubemærket og forældet lov, der forbyder udgivelser af 'falske nyheder'. Hun forlangte så, at den offentlige anklager for skattebetalernes penge skulle overtage sagen. Selv om Mrs Citrons gruppe var ekskluderet af Toronto Jewish Federation, og skønt hun selv havde haft problemer med loven, gik de offentlige anklagere ydmygt med på hendes krav. Og blot for at give godt mål medtog de et andet akript, som Zündel nylig havde udgivet (men igen ikke havde skrevet). Zündel blev fremstillet for retten, og forundersøgelser blev afholdt i juni 1984.

Anklagemyndigheden fremstillede 11 vidner. Der var to Holocaust-'eksperter' : John Fried og Raul Hilberg. Men Fried's vidnesbyrd var så svagt og hans politiske perspektiver så gennemsligt venstreorienterede, at han ikke blev genfremstillet ved hovedretssagen.

To overlever blev afhørt : Mrs Sabina Citron og Arnold Friedman. Mrs Citron's beretning om hendes krigstidsoplevelser var så dagligdags, at hun til sin store sorg heller ikke ville blive bedt om at vidne ved hovedretssagen. Skønt Zündel havde forberedt sig grundigt til forundersøgelsen ved at indkalde revisionistiske forskere fra alle kanter af jorden, forstod hans sagfører på dette tidspunkt slet ikke sagens perspektiver. Derfor regnede Hilberg og Co. selv sikre med en let sejr. Det skulle gå helt anderledes.

Da selve sagen begyndte i januar 1985 (for et nævningeting) havde Zündel fået en ny sagfører, en dynamisk, aggressiv, politisk begavet vestcanadier :Doug Christie. Selv om denne ikke tidligere havde interesseret sig for revisionisme, forstod han straks argumenterne. Zündel medbragte igen sin egen stab af eksperter; dels for at hjælpe Christie med forundersøgelserne, dels for at de kunne optræde som vidner for forsvaret.

Ironisk nok var både forsvarer og anklager enige om, at D6MRD? i hovedsagen var korrekt, og at kun små punkter var forkerte. Men anklagemyndigheden havde sat sig for at bevise, at hele revisionismen var forkert, og sådan blev det til, at det blev selve "holocaust", der kom for domstolen. Christie udnyttede denne situation fuldt ud ved nådeløst at grille hele rækken af anklagevidner. En lamslået Hilberg tog sine udtalelser stadig mere tilbage, så langt, at han senere blev angrebet af amerikanske jøder på grund af sin svage fremtræden.

Dommeren, der havde stået for forundersøgelsen, havde været en uinteressert "god gammel dreng"; men den dommer, Hugh Locke, der ledede selve sagen, viste sig at være ekstremt fjendtlig og partisk. Det blev senere opdaget, at han som advokat i sit eget firma havde udført juridisk arbejde for fru Citrons Holocaust Remembrance Association ! Locke tillod anklagemyndigheden at fremføre alle slags andenhånds vidner og ganske særligt en følelsesladet film.

Efter syv en halv uge fandt juryen Zündel skyldig med hensyn til D6MRD? (men ikke -skyldig med hensyn til det andet skrift) og han blev følgelig idømt 15 måneders fængsel og automatisk udvisning bagefter. Trods den strenge dom var de canadiske jøder nedslåede, og mange klagede bittert over, at sagen blot havde givet revisionisterne en platform for deres anstødelige opfattelser. Zündel betragtede sagen som en sejr. Han havde luftet revisionistiske synspunkter for offentligheden. Der havde været stor og temmelig saglig pressedækning af hele sagen. Og han havde vundet et stort antal ny tilhængere, der aldrig før havde hørt hans budskab.

I Storbritannien, hvor det ikke er forbudt at fornægte Holocaust, sagde en talsmand for Jewish Board og Deputies, at retsforfølgelse blot ville give uønsket publicitet. Men andre medlemmer af det jødiske samfund havde andre idéer.

I 1980 bealuttede en journalist ved en kommunistisk udgivelse med det falske navn 'Søgelys' sig til sammen med konsorter at fremme hukommelseshullerne i Georg Orwells sandhedsministerium ved at sætte ild i det firma, som formodedes at fremstille D6MRD? Skader for 60.000 £.

Denne mand, der havde to tidligere domme bag sig, blev hurtigt arresteret og af en forstående dommer idømt to et halvt års fængsel.

I 1987 fik en mand en ganske passende dom på fire år for brandstiftelse mod en synagoge : skader 500 £. Han havde ingen tidligere domme. Hans forsvar var, at hans fader var blevet myrdet af jøderne i Palæstina.

Da vi her på Historical Review Press værdsætter nøjagtighed har vi svaret på canadiske jødernes kritik af D6MRD? ved at rette de få fejl, der fandtes. De fleste af disse fejl blev overført til førsteudgaven fra tidligere arbejder. Det må huskes, at f.eks. Rassinier var helt alene og uden resurser. Det er derfor ikke forbavsende, at hans pionerstudier indeholdt nogle fejl, som senere gik igen i l. udgaven af D6MRD?. I denne helt ny udgave håber vi at have fjernet alle sammen.

Endelig er vi meget taknemmelige mod den canadiske regering for at have gjort opmærksom på disse mindre fejl, så at vi kunne rette dem; men det undrer os lidt, om det var værd at anvende millioner af skatteydernes penge på en proces, når et 50 c. frimærke på et brev havde været tilstrækkeligt.

Historical Review Press

1. Tysk politik mod jøderne før krigen.

Med rette eller ej betragtede Adolf Hitlers Tyskland jøderne som et illoyalt og grisk element i det tyske samfund og som en dekadent magt i Tysklands kulturelle liv. Det blev opfattet som særligt usundt i Weimarperioden, fordi jøderne, selv om de kun udgjorde en procent af befolkningen, havde nået bemærkelsesværdig magt og indflydelse i nationen, særlig indenfor lov, finans og massemedia. Det forhold, at Karl Marx var jøde, og at Rosa Luxembourgen og Karl Liebknecht var uforholdsmæssigt dominerende i ledelsen af revolutionære bevægelser i Tyskland bidrog også til at overbevise nazisterne om de magtfulde internationale og kommunistiske tendenser hos selve det jødiske folk.

Det indgår ikke i diskussionen her om den tyske stilling til jøderne var rigtig eller forkert, eller at afgøre om de lovmæssige forholdsregler mod dem var retfærdige eller uretfærdige. Vort anliggende er ganske enkelt det faktum, at når de nu troede om jøderne, som de gjorde, var nazisternes løsning på problemet at berøve dem indflydelse indenfor nationen gennem forskellige lovmæssige beslutninger og allervigtigst at opmuntre dem til at forlade landet.

1939 havde det store flertal af tyske jøder forladt det, alle med en anelig del af deres tilhørigheder. Aldrig på noget tidspunkt havde det nazistiske lederskab så meget som overvejet mord på dem.

Jøderne kaldte emigration for extermination : "udryddelse"

Det er imidlertid betegnende, at visse jøder var hurtige til at tolke denne interne politik som ensbetydende med udryddelse. En antitysk propagandabog fra 1936 af Leon Feuchtwanger med flere havde titlen *Die Ausrottung von 500.000 deutschen Juden* (Den gule plet : udryddelsen af en halv mio. menneskelige væsener. Paris 1936.) er et typisk eksempel. Trods mangelen på fakta diskuteres udryddelsen af jøderne allerede fra de første sider - ren emigration betragtes som fysisk "udslettelse" af tysk jødedom. Nazi-koncentrationslejrene til politiske fanger ses også som et potentielt instrument for folkemord og specielt vist der hen "til de 100 jøder, der holdes i Dachau af hvilke 60 havde været der siden 1933". Et andet eksempel er den sensationelle bog af en tysk-jødisk kommunist, Hans Beimler. Den hed "Fire uger i hænderne på Hitlers helvedeshunde : Nazi-morder lejren Dachau," som blev udgivet i New York så tidligt som 1933. Arresteret på grund af sin tilknytning til marxismen erklærede han, at Dachau var en dødslejr, skønt han selv indrømmer, at han blev sluppet fri efter kun en måned i lejren. Det nuværende regime i Østtyskland uddeler en Hans Beimler pris for tjenester til gavn for kommunismen.

Det faktum, at antinazistisk folkemordspropaganda så umuligt tidligt blev spredt af folk med racemæssige og politiske motiver, burde mane den selvstændige iagttagere til yderste forsigtighed overfor tilsvarende historier fra krigstiden.

Opfordringen til jødisk emigration bør ikke blandes sammen med formålet med førkrigs-Tysklands koncentrationslejre- De blev brugt til isolering af politiske modstandere og samfundsomstyrtere - hovedsagelig liberale, socialdemokrater og kommunister af alle arter, hvoraf en del var jøder, sådan som Hans Beimler. Til forskel fra de millioner af slaver i Sovjetunionen var antallet i de tyske koncentrationslejre stadig lille : Reitlinger indrømmer at mellem 1934 og 1938 overskred tallet for hele Tyskland sjældent 20.000, og antallet af jøder var aldrig mere end 3.000. (*The S.S.: Alibi of a Nation*, 1956. p. 253).

Billede : Kommunistiske politiske fanger i Sachsenhausen 1933.

Den zionistiske politik.

Det nazistiske syn på jødisk emigration var ikke begrænset til den negative politik, simpelt hen at smide dem ud. Den blev formuleret i linie med moderne zionisme. Grundlæggeren af den politiske zionisme i det 19. årh., Theodore Herzl, tænkte sig oprindeligt i sit værk *The Jewish State Madagaskar*

som nationalt hjemsted for jøderne, og denne mulighed blev alvorligt studeret af nazisterne. Den havde været en grundlæggende platform for det nationalsocialistiske parti før 1933 og blev udbredt af partiet i et specielt skrift. Det fastslog, at genoprettelse af Israel som en jødisk stat var mindre acceptabel, da den ville føre til evig krig og uro i den arabiske verden, hvilket jo også blev tilfældet. Tyskerne var ikke de første til at foreslå jødisk emigration til Madagaskar. Den polske regering havde allerede overvejet løsningen med tanke på sin egen jødiske befolkning, og i 1937 sendte den Michael Lepecki-ekspeditionen til Madagaskar ledsaget af en jødisk delegation for at undersøge problemerne derved.

De første nazistiske forslag til en Madagaskar-løsning blev fremført i forbindelse med Schacht-planen 1938. På Görings råd gik Hitler med til at sende rigsbankchefen dr. Hjalmar Schacht til London for at forhandle med jødiske repræsentanter, Lord Bearsted og Mr. Rublee fra New York (cf. Reitlinger, *The Final Solution*, London, 1953, p. 20) Planen var, at tysk-jødiske aktiver skulle indefrysnes til sikkerhed for et internationalt lån, der skulle finansiere jødisk emigration til Palæstina, og Schacht rapporterede om disse negative forhandlinger til Hitler i Brechtesgaden 2. januar 1939. Planen faldt fordi briterne nægtede at godkende de finansielle vilkår. Den var oprindeligt ført frem på en konference sammenkaldt 12. november 1938 af Göring, der afslørede, at Hitler allerede overvejede en emigration af jøder til bosættelse på Madagaskar (ibid., p. 21). Senere, i december fortalte M. Georges Bonnet fra det franske udenrigsministerium, Ribbentrop., at den franske regering planlagde evakuering af 10.000 jøder til Madagaskar.

Forud for Schachts Palæstina-forslag fra 1938, som hovedsagelig var resultatet af diskussioner, der startede så tidligt som 1935, var der gjort talrige forsøg på at sikre jødisk emigration til andre europæiske stater, og disse anstrengelser kulminerede med Evian-konferencen i juli 1938. Men i tyske kredse havde idéen om jødisk emigration til Madagaskar vundet foretræde. Det er sandt, at Helmuth Wohltat i det tyske udenrigsministerium så sent som april 1938 i London diskuterede begrænset jødisk emigration til Rhodesia og Britisk Guinea; men 24. januar, da Göring skrev til indenrigsminister Frick og gav ordre om at danne et centralt emigrationskontor for jøder og overdrog Heydrich fra Rigssikkerhedens hovedkvarter at løse det jødiske problem "ved hjælp af emigration og evakuering" blev Madagaskar-planen studeret med alvor.

I 1939 havde de stadige anstrengelser for at sikre afrejse af jøder fra Das Reich ført til at 400.000 tyske jøder ud af en samlet befolkning på omkring 600.000 var emigreret. Dertil 480.000 emigranter fra Østrig og Tjekkoslaviet, hvilket udgjorde næsten hele den jødiske befolkning. Dette var opnået gennem de jødiske emigrationskontoer, som af lederen af Gestapos jødiske undersøgelseskontor Adolf Eichmann var blevet oprettet i Berlin, Wien og Prag . Så ivrige var tyskerne for at sikre emigration, at Eichmann etablerede et træningscenter i Østrig, hvor unge jøder kunne lære landbrug, medens de ventede på illegalt at blive smuglet til Palæstina (Manvell & Frankl, *S.S. and Gestapo*, p. 60)

Hvis Hitler havde foretrukket en plan om at udrydde alle jøder, er det uforståeligt, at han tillod mere end 800.000 at forlade rigets territorium med en god del af deres formue - end mindre at planlægge masseemigration for slem til Palæstina eller Madagaskar. yderligere skal vi se, at emigration fra Europa stadig overvejedes et godt stykke vej ind i krigstiden., særligt Madagaskar-planen, som Eichmann i 1940 diskuterede med det franske koloniministerium efter at det franske nederlag havde gjort en overgivelse af kolonien til en praktisk mulighed.

2. Tysk politik mod jøderne efter krigens udbrud.

Krigsudbruddet ændrede situationen i forhold til jøderne drastisk. Det er ikke særlig kendt, at verdensjødedommen erklærede sig værende en krigsførende part i Den Anden Verdenskrig, og at der derfor var retmæssigt grundlag i henhold til internationale love at internere den jødiske befolkning som en fjendtlig magt. Den 5. december 1939 erklærede Chaim Weizmann, den øverste zionistleder, på vegne af verdens jøder krig mod Tyskland og slog fast, at "jøderne står på Storbritanniens side og vil kæmpe på demokratiernes side - - - The Jewish Agency er rede til umiddelbart at gå ind i arrangementer for at udnytte jødisk mandskab, teknisk kunnen, resurser etc. - - - " (*Jewish Chronicle*, 8. september 1939)

[Jødisk krig mod Tyskland (ikke specielt nazismen) blev allerede lovet 1932 og proklameret i verdenspressen, f-eks *Daily Express* 24/3 1833 efterfulgt af handelsmæssig og finansiell boycott. Læs også Benjamin Freedman. O. a.]

Internering af fjendtlige fremmede

Alle jøder var således erklæret som agenter, villige til at føre krig med det tyske rige, og følgelig måtte Himmler og Heydrich efterhånden begynde interneringspolitikken. Det er værd at bemærke, at USA og Canada allerede havde interneret alle japanske udlændinge og borgere af japansk afstamning førend tyskerne foretog tilsvarende sikkerhedsforanstaltninger mod jøderne i Europa. Dertil skal yderligere bemærkes, at der ikke havde været noget bevis for illoyalitetserklæring fra japansk side som den, der var udstedt af Weizmann. Også briterne internerede under Boerkrigen befolkningens kvinder og børn, og tusinder døde. Dog kunne ingen på nogen måde anklage briterne for at ville udrydde boerne.

Interneringen af jøder i de okkuperede områder af Europa tjente fra tysk synspunkt to hovedformål. Det første var at forhindre uro og oprør. Himmler havde 11. oktober 1942 underrettet Mussolini om, at den tyske politik mod jøderne var blevet ændret under krigssituationen, helt igennem af hensyn til militær sikkerhed. Han beklagede, at tusinder jøder i okkuperede områder drev partisankrig, sabotage og spionage, hvilket bekræftes af officiel sovjetisk information givet til Raymond Arthur Davis, som gik ud på, at ikke mindre end 35.000 europæiske jøder førte partisankrig under Tito i Jugoslavien. Som følge af dette ville jøder blive transporteret til afgrænsede områder og interneringslejre både i Tyskland og særligt efter marts 1942 i generalguvernementet Polen.

Som krigen fortsatte, udvikledes den politik at anvende internerede jøder til arbejde for krigsanstrelgelserne. Dette aspekt : hensynet til arbejdskraften er fundamentalt, når man betragter den påståede plan om folkemod på jøderne, for alene af logiske grunde måtte denne indebære det mest vanvittige spild af arbejdskraft, tid og energi, samtidigt med at en overlevelseskrig udkæmpedes på to fronter. Det er givet, at efter at angrebet på Rusland var begyndt, fik idéen om tvungen arbejde foretræde fremfor tyske planer om jødisk emigration.

En protokol over samtaler mellem Hitler og den ungarske regent Horthy 17. april 1943 afslører, at den tyske leder bad Horthy om at frigive 100.000 ungarske jøder til arbejde i Luftwaffes "jager-fly-program", på et tidspunkt, hvor 'luftbombardementerne af Tyskland var tiltagende' (Reitlinger, *Die Endlösung*, Berlin, 1956, p. 478). Dette hændte på et tidspunkt, hvor det menes, at tyskerne allerede søgte at udrydde jøderne, men Hitlers anmodning demonstrerer tydeligt, at det primære formål var at udvide arbejdsstyrken.

I overensstemmelse med dette program blev koncentrationslejrene i virkeligheden industrikomplekser. I alle lejre, hvor jøder og andre nationaliteter blev holdt indespærret blev store industrianlæg og fabrikker opført, som ydede materiale til de tyske krigsanstrelgelser - f.eks. Buna gummifabrikkerne i Bergen-Belsen, Buna og I.G. Farbenindustriene i Auschwitz og det elektriske firma Siemens i Ravensbruck. I mange tilfælde blev der til betaling for arbejde udstedt specielle lejrpengesedler, der gjorde det muligt at købe ekstratationer i lejrbutikker. Tyskerne var fast besluttet på at opnå størst mulig økonomisk udbytte af koncentrationslejrssystemet, et formål fjernt fra enhver plan om at udrydde millioner af mennesker i dem. Det var opgaven for S.S.'s økonomi og administrationskontor, hvis leder var Oswald Pohl, at se til, at koncentrationslejrene blev stærke industriproducenter.

Emigration var stadigvæk foretrukket.

Alligevel er det bemærkelsesværdigt, at tyskerne langt ind i krigen fortsatte med at føre jødisk emigrationspolitik. Frankrigs fald i 1940 satte den tyske regering i stand til at åbne seriøse forhandlinger med franskmændene om at overføre europæiske jøder til Madagaskar - et memorandum fra august 1942 af Luther, statssekretær i det tyske udenrigsministerium, afslører, at han ledede disse forhandlinger mellem juli og december, hvor de blev afsluttet fra fransk side. Et cirkulære 15. august 1940 fra Luthers departement viser, at detaillerne i den tyske plan var udarbejdet af Eichmann, for den er underskrevet af hans assistent Dannecker. Det var faktisk overdraget Eichmann at udarbejde en detaljeret Madagaskar-plan, og Dannecker var beskæftiget med undersøgelser om Madagaskar ved det franske kolonialministerium (Reitlinger : *The Final Solution* p. 77) Forslaget 15. august gik ud på, at en inter-europæisk bank skulle finansiere emigrationen af 4 mio. jøder i en række faser. Luthers 1942-memorandum viser, at Heydrich havde opnået Himmlers godkendelse af denne plan inden udgangen af august, og at han også havde fremsendt den til Göring. Den fik helt sikkert Hitlers godkendelse så tidligt som 17. juni. Hans tolk husker, at Hitler bemærkede til Mussolini, at "man kan grundlægge en israelsk stat på Madagaskar" (Schmidt, *Hitler's interpreter*, London, 1951, p. 178)

Selv om franskmændene afsluttede forhandlingerne om Madagaskar i december 1940, indrømmer direktøren for det jødiske dokumentationscenter i Paris at tyskerne alligevel forfulgte planen, og at

Eichmann stadig havde travlt med den hele 1941; men efterhånden blev den, i takt med krigens udvikling, upraktisk, særligt efter invasionen i Rusland, og 10. februar 1942 blev udenrigsministeriet underrettet om at planen var lagt på hylden indtil videre.

Denne afgørelse, sendt til udenrigsministeriet af Luthers assistent Rademacher, er af stor betydning, fordi den endegyldigt demonstrerer at udtrykket "Endelig Løsning" blot betød emigration af jøderne; men også, at transport til de østlige gettoer og koncentrationslejre som Auschwitz ikke betød andet end en alternativ form for evakuering. Direktivet lyder : "Krigen mod Sovjetunionen har i mellemtiden skabt muligheden for at anvende andre territorier til den endelige løsning. Som følge af dette har der Führer besluttet, at jøderne ikke længere skal evakueres til Madagaskar, men til Østen, så at Madagaskar ikke længere behøver at tages i betragtning i forbindelse med den endelige løsning" (Reitlinger, *ibid.* p. 79) Detaillerne ved denne evakuering var blevet diskuteret en måned tidligere ved "Wannsee.konferencen i Berlin. Herom mere senere.

Reitlinger og Poliakov drager begge den helt ubegrundede slutning, at fordi Madagaskarplanen var lagt på hylden, må tyskerne nødvendigvis have tænkt på "udryddelse"; men kun en måned senere, 7. marts 1942 skrev Goebbels et memorandum til fordel for Madagaskarplanen, som "endelig løsning" af det jødiske spørgsmål (Manvell & Frankl, *Dr. Goebbels*, London, 1960, p. 165). Indtil videre godkendte han, at jøderne blev koncentreret i Øst, (D.v.s. generalguvernementet Polen) og lagde vægt på kompenserende arbejde der. Så snart evakuering til Øst var begyndt, blev anvendelsen af jødisk arbejdskraft en fundamental del af operationen. Det er fuldkommen klart af det foregående, at begrebet "endelig løsning" blev anvendt både om Madagaskar og Østterritorierne, og at det derfor alene betød deportation af jøderne.

Endnu så sent som maj 1944 var tyskerne parat til at tillade emigration af en mio. europæiske jøder fra Europa. En redegørelse for dette forslag er givet af Alexander Weissberg, en prominent sovjetisk, jødisk videnskabsmand, der blev deporteret under Stalins udrensninger, i bogen *Die Geschichte von Joel Brand* (Köln 1956). Weissberg, der tilbragte krigen i Krakov, selv om han ventede, at tyskerne ville internere ham i en koncentrationslejr, forklarer, at med personlig godkendelse af Himmler havde Eichmann sendt den jødiske leder Joel Brand fra Budapest til Istanbul med et tilbud til de allierede om at overføre en mio. europæiske jøder midt under krigen. (Hvis de 'exterminationalistiske' skribenter var til at tro på, måtte der næppe være en mio. jøder tilbage i maj 1944). Gestapo indrømmede, at den nødvendige transport var til stor ulempe for den tyske krigsindsats; men var parat til at tillade det i udbytte mod 10.000 lastbiler, som udelukkende skulle anvendes på Østfronten. Desværre kom der ikke noget ud af planen. Briterne besluttede, at Brand måtte være en farlig Nazi-agent og fængslede ham umiddelbart i Kairo, medens pressen afviste tilbudet som et nazistisk trick. Men Winston Churchill, der oratorisk fremstillede behandlingen af de ungarske jøder som den største og mest horrible forbrydelse i hele verdenshistorien, forklarede Chaim Weizmann, at det var umuligt at acceptere Brands tilbud, eftersom det ville være at forråde hans russiske allierede.

Selv om planen faldt til jorden, illustrerer den, at tyskernes hovedformål var krigsindsatsen. Ingen, der var besluttet på at udrydde alle jøder, ville gå med til en plan for emigration af en mio. af slagten.

3. Befolkningstal og emigration.

Statistik vedrørende jødiske befolkningstal er ikke alle steder kendt i præcise detaljer. Og skøn vedrørende forskellige lande varierer stærkt. Desuden ved man ikke, hvor mange jøder der blev deporteret og interneret til forskellige tider i årene mellem 1939 og 1945. Men generelt er de pålidelige statistikker, der findes, især dem, der angår emigration, tilstrækkelige til at vise, at kun en brøkdel af de seks mio. jøder kan være udryddet.

For det første kan påstanden ikke tåle en undersøgelse af de europæiske jøders folketal. Ifølge *Chambers Encyclopedia* udgør det totale antal af jøder i nazi-Europa i 1939 : 6.500.000. Det skulle helt klart betyde, at næsten hele dette antal blev udryddet. Men *Baseler Nachrichten*, en neutral schweizisk avis fastslår ud fra tilgængeligt jødisk statistisk materiale, at 1.500.000 jøder mellem 1933 og 1945 emigrerede til Storbritannien, Sverige, Spanien, Portugal, Australien, Kina, Indien, Palæstina og USA Det bekræftes af den jødiske journalist Bruno Blau, der bringer samme tal 13. august 1948 i den jødiske avis *Aufbau* i New York. Af disse emigranter var omtrent 400.000 kommet fra Tyskland inden september

1939. Dette anerkendes af World Jewish Congress i dens publikation *Unity in Dispersion* (p.377), hvor det hedder: "Det lykkedes størstedelen af de tyske jøder at forlade Tyskland før krigen brød ud." Foruden de tyske jøder havde 220.000 af de i alt 280.000 jøder i Østrig forladt landet inden september 1939. Ligeledes lykkedes det Institute for Jewish Emigration i Prag fra marts og fremover at sikre emigration af 260.000 jøder fra det tidligere Tjekkosllovakiet. I alt forblev kun 360.000 jøder i Tyskland, Østrig og Tjekkosllovakiet efter september 1939.

Fra Polen anslås 500.000 at være emigreret før krigens udbrud. Disse tal betyder, at antallet jødiske emigranter fra andre europæiske lande (Frankrig, Nederlandene, Italien og landene i Østeuropa etc.) var omtrent 120.000.

Denne exodus af jøder før og under krigshandlingerne reducerer antallet af jøder i Europa til ca. 5.000.000. Hertil må lægges antallet af jøder, der flygtede til Sovjetunionen efter 1939, og som blev evakueret så langt øst på, at tyskerne ikke kunne få fat i dem. Det vil fremgå længere nede, at størstedelen af dem, 1.250.000 kom fra Polen. Men bortset fra Polen, så indrømmer Reitlinger, at 3.000.000 andre europæiske jøder slap ind på sovjetisk territorium mellem 1939 og 1941. Det betyder, at den totale jødiske emigration til Sovjetunionen må udgøre omkring 1.550.000. I *Colliers* magasin den 9 juni 1945 skriver Freiling Foster om jøderne i Rusland, at 2.200.000 var indvandret til Sovjetunionen efter 1939 på flugt fra nazisterne; men vort lavere tal er nok mere korrekt.

Jødisk emigration til Sovjetunionen reducerer altså tallet af jøder i tysk domineret område til 3* mio., nærmere 3.450.000. Fra disse kan vi trække dem, der levede i neutrale lande, og undgik konsekvenserne af krigen. Ifølge World Almanac 1942 (p. 594) var antallet af jøder, der levede i Gibraltar, Storbritannien, Portugal, Spanien, Schweiz, Irland og Tyrkiet 413.128.

3 millioner jøder i Europa.

Følgelig er et tal på omkring 3 mio. jøder i det tyskokkuperede Europa så nøjagtigt som de tilgængelige emigrations-statistikker tillader. Man kan imidlertid komme frem til omtrent det samme tal på en anden måde, ved at sammenligne med statistikken for de jøder, der forblev i de lande, som blev okkuperet af *das Reich*.

Mere end halvdelen af de jøder, der emigrerede til Sovjetunionen efter 1939 kom fra Polen. Det hævdes ofte, at krigen mod Polen tilføjede 3 mio jøder til det tyske indflydelsesområde, og at næsten hele den polsk-jødiske befolkning blev "udryddet". Det er en stor faktuel fejl. Folketællingen 1939 ansætter den jødiske befolkning i Polen til 2.732.600 (Reitlinger, *Die Endlösung*, p. 36). Reitlinger slår fast, at mindst 1.170.000 af dem var i den af russerne i efteråret 1939 okkuperede zone. Omkring 1 mio. af dem blev evakueret til Ural og Sydsibirien efter den tyske invasion i juni 1941 (ibid. p. 50). Som før nævnt var skønsmæssigt 500.000 jøder emigreret fra Polen før krigen. Dertil bemærkede journalisten Raymond Arthur Davies, der opholdt sig i Sovjetunionen under krigen, at omkring 250.000 jøder allerede var flygtet fra tyskokkuperet Polen til Rusland mellem 1939 og 1941, og var at finde i alle russiske provinser (*Odyssey through Hell*, N.Y., 1946, p. 102). Ved at trække disse tal fra befolkningen på 2.732.000 og give plads til befolkningstilvæksten, kommer man således til, at ikke mere end 1.100.000 polske jøder kunne være tilbage under tysk styre ved slutningen af 1939 (*Gutachten des Instituts für Zeitgeschichte*, München 1956, p. 80).

Til dette tal må vi føje de 360.000 jøder, der forblev i Tyskland, Østrig, det tidligere Tjekkosllovakiet (Böhmen, Mähren og Slovakiet) efter den store udvandring fra disse lande før krigen som er nævnt ovenfor. Af de 320.000 franske jøder sagde den offentlige anklager, der ved Nürnbergprocessen stod for den franske anklage, at ca. 120.000 franske jøder blev deporteret, skønt Reitlinger anslår tallet til omkring 50.000. Således forbliver antallet af jøder under nazi-styre under to mio. Deportationer fra skandinaviske lande var få og fra Bulgarien ingen. Når de jødiske befolkninger i Holland (140.000), Belgien (40.000), Italien (50.000), Jugoslavien (55.000), Ungarn (380.000) og Rumænien (725.000) medregnes overstiger tallet ikke meget 3 mio. Overskudet i de sidste tal skyldes, at tallene er førkrigstal uden hensyntagen til emigrationen, der for disse lande udgør 120.000 (se ovenfor) Denne dobbelte kontrol bekræfter altså vurderingen at omtrent 3 mio. europæiske jøder befandt sig under den tyske okkupation.

Russiske jøder evakueret.

De nøjagtige tal for russiske jøder er ukendte og er derfor blevet genstand for enorme overdrivelser. Den jødiske statistiker Jacob Leszczynski slår fast, at der i 1939 levede 2.100.000 jøder i det fremtidigt af tyskerne okkuperede område af Rusland, dvs. Vestrusland. Dertil levede 260.000 i de baltiske lande, Estland, Letland og Litauen. Ifølge Louis Levine, præsident for det amerikanske Council for Russian Relief, der før krigen foretog en tur til Sovjetunionen og fremlagde en rapport om jødernes

situation dér, blev hovedparten af dette antal evakueret øst på efter at de tyske hære havde startet deres invasion. Han erklærede 30. oktober 1946 i Chicago, at "Ved krigsudbruddet var jøderne blandt de første, der blev evakueret fra de vestlige områder, der truedes af Hitlers invasion og bragt i sikkerhed øst bag Ural. To mio. jøder blev således reddet." Dette høje tal bekræftes af den jødiske journalist David Bergelson, der 5. december 1942 i den yiddiske Moskva-avis *Ainikeit* skrev, at "Takket være evakueringen blev majoriteten (80 %) af jøderne i Ukraine, Hviderusland, Litauen og Letland reddet før tyskernes ankomst." Reitlinger er enig med den jødiske autoritet Joseph Schechtman, der indrømmer, at et stort antal blev evakueret, skønt han skønner, at et noget højere antal russiske og baltiske jøder blev efterladt under tysk okkupation, mellem 650.000 og 850.000 (Reitlinger, *The Final Solution*, p. 499). Med hensyn til disse sovjetiske jøder, der forblev på tysk territorium, vil det senere blive bevist, at under krigen i Rusland blev mindre end 100.000 personer dræbt af de tyske indsatsgrupper som partisaner og bolsjevik-kommissærer. Ikke alle var jøder. Omvendt erklærer partisanerne selv at have myrdet fem gange så mange fra de tyske tropper.

"Seks millioner" er usandhed ifølge det neutrale Schweiz.

Det er derfor klart, at tyskerne umuligt kunne have opnået kontrol over og udryddet noget i retning af seks millioner jøder. Hvis vi ser bort fra Sovjetunionen var antallet af jøder i det nazistokkuperede Europa næppe mere end tre millioner, af hvilke på ingen måde alle blev interneret. For at nå udryddelse af blot halvdelen af de seks millioner skulle hver eneste jøde i Europa være likvideret. Og alligevel vides det, at et stort antal jøder var i live i Europa efter 1945. Philip Friedmann fastslår i *Their Brother's Keepers* (N.y., 1957, p. 13), at "mindst en million jøder overlevede i selve diglen af det nazistiske helvede," medens det officielle tal fra den Jewish Joint Distribution Committee er 1.559.600. Selv om man accepterer den sidste vurdering kan således antallet af jøder, der døde under krigen, ikke være mere end en og en halv million.

Til netop denne konklusion kom den ansete schweiziske avis *Baseler Nachrichten*. I en artikel med titlen "Wie hoch ist Die Zahl der jüdischen Opfer?" ("Hvor stort er antallet jødiske ofre?", 13. juni 1946) forklares, at alene på basis af de folke- og emigrationstal, som ovenfor er beskrevet kan højst et maximum på en og en halv mio. jøder ansås som ofre. Senere vil det imidlertid endegyldigt blive vist at antallet faktisk var meget mindre, for *Baseler* accepterede Joint Distribution Committee's tal på 1.559.600 overlevende efter krigen; men vi vil vise, at kravene på kompensation fra overlevende er mere end det dobbelte af dette tal. Den oplysning stod ikke til rådighed for schweizerne i 1946.

Umulige fødselstal.

Indiskutabelt bevis blev også leveret af efterkrigstidens jødiske befolkningsstatistikker. *The World Almanac* for 1938 opgiver antallet af jøder i verden til 16.588.259. Men efter krigen angav *New York Times* 22 februar 1948 antallet af jøder i verden til mindst 15.600.000 og maximum 18.700.000. Soleklart gør disse tal det umuligt at regne antallet ofre i mere end tusinder.

15* mio. [skulle vel ifølge det foregående være 16* mio., O.a.] i 1938 minus de påståede 6 mio. giver ni mio. [? O. a.] Tallene i *New York Times* betyder altså, at verdens jøder skulle have produceret et fødselsoverskud på syv mio. og omtrent fordoblet sit befolkningstal. Det er komplet latterligt.

Det vil derfor fremgå, at det store flertal af de manglende 6 mio. i virkeligheden var immigranter til europæiske lande, til Sovjetunionen og USA før, under og efter krigen. Og også i store tal til Palæstina under og særligt mod slutningen af krigen. Efter 1945 kom bådlaste i massevis illegalt fra Europa med jødiske overlevende, og skabte betydelige vanskeligheder for den daværende britiske regering. Antallet var faktisk så stort, at publikation nr. 190 (5. november 1946) fra H. M. Stationary Office beskrev det som "næsten gående op til en anden exodus". Det var disse emigranter til alle dele af verden, der havde fået den jødiske befolkning til at svulme til mellem 15 og 18 mio. i 1948, og den største del af dem var emigranter til USA, der kom ind i strid med kvoteordningerne. 16. august 1963 slog Israels præsident David Ben Gurion fast, at selv om det officielle jødiske befolkningstal i Amerika sagdes at være 5.600.000 "ville det samlede antal ikke vurderes for højt til 9.000.000" (*Deutsche Wochenzeitung* 23 november 1963. Albert Maisal afslører i artiklen "Vore nyeste amerikanere" (*Readers Digest*, januar 1957), at grunden til det høje tal er et dekret af præsidenten kort efter afslutningen af II Verdenskrig, som bestemte, at 90 % af alle visa til central- og østeuropa skulle udstedes til forflyttede.

Artiklen gengiver en annonce (16 juni 1972) ud af hundreder, der hver uge forekommer på siderne med dødsannoncer i *Aufbau*, den jødisk-amerikanske ugeavis, der trykkes i New York. Den viser, hvordan jødiske emigranter i USA ændrede deres navne. De angivne navne Kingsley var ændret fra Königsberger, Frankfurt. Kommentar : Kun NAVNENE udryddede. Og teksten fortsætter : Kan man

forestille sig, at nogle eller alle disse mennesker, hvis navne er "udslettet" hørte til blandt de 6 mio. savnede i Europa ? ("the missing six million of Europe")

4. De seks millioner : Dokumentarisk bevis

Ud fra det foregående synes det klart, at tallet 5 mio. myrdede jøder ikke er andet end et svagt kompromis mellem forskellige helt grundløse skøn. Der er ikke en tråd af dokumentarisk bevis, som er troværdigt. En gang imellem får en forfatter det indsnævret til en afvæbnende fremtræden af autensitet. Lord Russel of Liverpool erklærede f.eks. i "Hagekorsets svøbe" at "ikke mindre end fem mio." jøder døde i tyske koncentrationslejre for således at tilfredsstille sig selv med at være et sted mellem dem, der skønnede 6 mio. og dem, der foretrak 4 mio. Men han indrømmede, at det rigtige tal aldrig vil blive kendt. Det er da svært at forstå, hvordan han kunne anslå "ikke mindre end 5 mio. The Joint Distribution Committee foretrækker 5.012.000; men den jødiske ekspert Reitlinger foreslår et nyt tal på 4.192.000 "savnede jøder", af hvilke en tredjedel skønnes døde af naturlige grunde. Dette ville formindske antallet af målbevidst udryddede til 2.796.000. Men dr. M. Perlzweig, delegat fra New York til World Jewish Congress fastslog på en pressekonference i Geneve i 1948 : "Prisen for nationalsocialismens og fascismens fald er faktisk at syv mio. jøder mistede livet på grund af grusom antisemitisme". I pressen og andre steder er tallet ofte forhøjet til 8 mio. eller somme tider til 9 mio. Som vi har vist i foregående kapitel, er ingen af disse tal på mindste måde troværdige, ja de er faktisk latterlige

Fantastiske overdrivelser.

En af de første anklager mod tyskerne for masse mord på jøder i krigstidens Europa blev fremført af den polske jøde Rafael Lemkin i bogen "Akse-styre i det okkuperede Europa, udgivet i New York i 1943. Mere eller mindre tilfældigt blev det Lemkin, der kom til at præge U. N. "Genocide Conventiionn [noget i retning af folkemord O. a.] der forsøger at kriminalisere racisme. Hans bog hævder, at nazisterne udryddede millioner af jøder, måske så meget som 6 mio. Dette var i 1943 bemærkelsesværdigt, da aktionen først hævdes startet om sommeren 1942. Med denne fart ville hele verdens jødiske befolkning være udslettet i 1945. Efter krigen skød propagandafantasierne fart til endnu mere fantastiske højder. Kurt Gerstein, en antinazist, der påstod at han havde infiltreret S.S. fortalte den franske forhørsleder, Raymond Cartier, at han vidste, at ikke mindre end fyrre mio. internerede i koncentrationslejre var blevet gasset. I hans første underskrevne memorandum fra 26 april 1945 reducerede han tallet til 25 mio., men selv dette var for bizart til den franske efterretningstjeneste, og i hans andet memorandum, underskrevet i Rottweil 4. maj 1945 havde han bragt tallene nærmere til de 6 mio., som blev foretrukket til Nürnbergprocesserne.

Gersteins svigerinde var medfødt sindssyg og døde i eutanasi. Hans egen optræden kan meget vel pege på anstrøg af mental ustabilitet. Han var faktisk blevet dømt i 1936 for at sende ekcentriske breve gennem postvæsenet. Efter sine to "Bekendelser" hængte han sig i Cherche Midi-fængslet i Paris.

Gerstein påstod, at han under krigen gennem en tysk baron viderebragte information om mordet på jøder til den svenske regering; men af en eller anden uforklarlig grund blev hans rapport "forlagt og glemt". Han hævdede også, at han i august 1942 havde informeret den pavelige nuntius i Berlin om hele "udryddelsesprogrammet" men hans velærværdighed havde bare sagt . "Skrup ud !" Gersteins erklæringer vrimler med påstande om at have overværet de mest gigantiske massehenrettelser (tolv tusind på en enkel dag i Belzec) og hans andet memorandum beskriver et besøg af Hitler 6 juni 1942 i en polsk koncentrationslejr, som det vides ikke har fundet sted.

Gersteins fantastiske overdrivelser har kun givet miskredit til hele idéen om masseudryddelser. Den evangeliske biskop Wilhelm Dibelius fra Berlin fordømte hans memoranda som utroværdige. (H. Rothfels, "Augenzeugenbericht zu den Massenvergassungen" i *Vierteljahrshäfte für Zeitgeschichte*, april 1953).

Men det er et utroligt faktum, at trods denne fordømmelse udgav den tyske regering i 1955 en udgave af Gersteins andet memorandum til spredning i tyske skoler (*Dokumentation zur Massenvergasung*, Bonn 1955). I den fastslås det, at Dibelius havde særlig tiltro til Gerstein, og at memorandumets troværdighed var "hævet over enhver tvivl". Et slående eksempel på, hvordan den grundløse anklage om nazisternes masse mord fortsætter og rettes specielt til ungdommen.

Historien om de 6 mio. jøder, der blev udryddet under krigen blev givet endelig autoritet ved erklæringen af dr. Wilhelm Hoettl ved Nürnbergprocesserne. Han havde været Eichmann's assistent, men var i virkeligheden en ganske mærkelig person, som var i tjeneste hos det amerikanske efterretningsvæsen og havde skrevet flere bøger under navnet Walter Hagen. Hoettl arbejdede også for den sovjetiske spionage og samarbejdede med to jødiske emigranter fra Wien, Perger og Verber, der optrådte som US-officerer under forundersøgelserne til Nürnbergprocesserne. Det er bemærkelsesværdigt, at vidnesmålet af denne højst tvivlsomme person Hoettl, siges at udgøre det eneste bevis for mordet på 6 mio. jøder. I hans affidavit 26. november 1945 fastslog han, ikke at han vidste, men at Eichmann i august 1944 i Budapest havde fortalt ham, at totalt 6 mio. jøder var blevet udryddet. Overflødigt at sige, at Eichmann aldrig bekræftede denne påstand under sin rettergang. Hoettl arbejdede som amerikansk spion under hele den sidste del af krigen., og det er derfor meget mærkeligt, at han, skønt han arbejdede direkte under Heydrich og Eichmann, aldrig gav den mindste antydning til amerikanerne om udryddelsespolitikken for jøder.

Mangelen på bevis.

Det skal med det samme slås fast, at der ikke findes et eneste dokument, der beviser, at tyskerne havde til hensigt eller udførte det målbevidste mord på jøder. I Poliakov og Wulf's *Das Dritte Reich und die Juden. Dokumente und "Aufsätze"* (Berlin 1955) er alt, hvad de kan samle sammen forklaringer udtaget efter krigen fra folk som Hoettl, Ohlendorf og Wisliceny, den sidste under tortur i et sovjetisk fængsel. I afsavn af bevis er Poliakov nødsaget til at skrive. "De tre eller fire folk i toppen, som var involveret i at trække linierne op for planen om total udslættelse, er døde, og ingen dokumenter har overlevet. "Dette synes meget bekvemt. Ganske åbenbart er både de "tre eller fire" ikke andet end fågede formodninger hos skribenten, og de er totalt ubevislige.

Dokumenterne, der faktisk har "overlevet" nævner naturligvis overhovedet ikke udryddelse, så skribenter som Poliakov og Reitlinger gør sig det igen bekvemt ved at formode, at sådanne ordrer normalt udtryktes "verbalt". Skønt de mangler ethvert dokumentarisk bevis, antager de, at der må have været en plan for at myrde jøder, som går tilbage til 1941 samtidig med angrebet på Rusland [Fremstødet mod øst åbnede faktisk for fantasier af Himmler om gigantiske forflytninger, (omtrent som Stalins) men altså ikke udryddelse, ikke blot af jøder men af alle ikke-germanske typer. Disse planer mødte dog fra begyndelsen stærk modstand (Hans Frank, der ikke ønskede nogen indblanding i generalguvernementet og snart uoverstigelig : sovjethæren). Litteratur : Alan Bullock, der, også han uden noget som helst bevis, klippefast tror på "udryddelsen", citerer Felix Kersten for disse oplysninger : "*Hitler & Stalin*" s. 788. Politikens forlag 1991].

Første fase af planen antages at have indebåret massakren på Sovjets jøder, en påstand, som vi senere vil modbevise. Resten af programmet formodes at være begyndt i marts 1942 med deportation og koncentration af europæiske jøder i de østlige lejre i det polske generalguvernement, sådan som det gigantiske industrikompleks ved Auschwitz nær Krakov.

Den fantastiske og fuldstændigt grundløse formodning går ud på, at transporten mod øst ledet af Eichmans departement rent faktisk betød øjeblikkelig udryddelse i ovne (Det er interessant, at dette rent logiske ræsonnement er formuleret før Zündel processerne, der beviste, at gaskamrene ikke kunne fungere, og at krematorieovnene manglede den kapacitet, som tolkningen måtte forudsætte. O. a.)

Skønt- (eller vel netop fordi (O.A)) de ikke kan bevise noget formulerer Manvell og Frankl (*Heinrich Himmler*, London, 1965) sig som følger : man "synes at være kommet frem til "udslettelsespolitikken efter "hemmelige diskussioner" mellem Hitler og Himmler (p. 118). Reitlinger og Poliakov gætter videre efter en lignede "verbal " linie, idet de tilføjer, at ingen anden blev tilladt at være til stede ved disse diskussioner og ingen notater blev gjort. Dette er rent opspind, for der er ikke tråd af vidnesbyrd, som blot antyder, at sådanne aparte møder har fundet sted. William Shirer er i sin som helhed vilde og uansvarlige bog *The Rise and Fall of the Third Reich* tilsvarende dæmpet men hensyn til spørgsmålet om dokumentarisk bevis. Han konstaterer lamt, at Hitlers formodede ordre om mord på jøderne "åbenbart aldrig blev nedfældet på papir - i hvert fald er hidtil ingen kopi blevet afsløret. Den blev sandsynligvis givet mundtligt til Göring, Himmler og Heydrich. Det bekvemme ved disse mundtlige direktiver frem og tilbage er åbenlyst.

Wannsee konferencen

De endelige detaljer i planen om at udrydde jøderne formodede man blev fastlagt på en konference i Gross Wannsee i Berlin d. 20. januar 1942. Den blev ledet af Heydrich. (Poliakov, *Das Dritte Reich und die Juden*, p. 120 ff. ; Reitlinger. *The Final Solution*, p. 95 ff.) Repræsentanter for alle tyske ministerier var tilstede, og Müller og Eichmann repræsenterede Gestapos hovedkvarter. Reitlinger og Manvell og Frankl betragter protokollen for denne konference som deres trumfkort, når det gælder at bevise eksistensen af en plan for masse mord; men sandheden er, at ingen sådan plan overhovedet blev nævnt. Hvad mere er : De indrømmer det åbent. Manvell og Frankl forklarer dette temmelig tamt ved at sige, "Referaterne var indhyllet i den form for kancellistil, der skjuler den virkelige betydning af ordene og den terminologi, der anvendes." Hvad Heydrich faktisk sagde, var, at han i det memorandum, som er citeret ovenfor, af Göring var blevet overdraget at anordne en løsning af det jødiske problem. Han gennemgik historien om den jødiske emigration og slog fast, at krigen havde gjort Madagaskar-projektet upraktisk, og han fortsatte : Emigrationsprogrammet er nu blevet erstattet med evakuering af jøder til Øst, som en anden mulig løsning i overensstemmelse med førerens tidlige autorisation." Her forklarede han, ville deres arbejde blive nyttiggjort. Alt dette formodes at være inderlig skummelt og svangert med den skjulte betydning, at jøderne skulle udryddes. Dette skønt den franske professor Paul Rassinier, der havde været interneret i Buchenwald, har gjort et gedigent arbejde med at tilbagevise myterne om de seks mio., forklarer, at det betyder præcis, hvad det siger, nemlig : koncentration af jøderne til arbejde i kæmpemæssige østlige ghettoer i det polske generalguvernement. "Der skulle de vente til krigens afslutning og genåbningen af internationale diskussioner, der skulle afgøre deres fremtid. Denne beslutning blev endegyldigt fastslået ved den interministerielle Berlin-Wannsee konference - - - " (Rassinier, [Le véritable procès Eichmann](#), p. 20). Manvell og Frankl forbliver fuldkommen uberørte af den komplette mangel på henvisning til udryddelse.

De skriver om Wannseekonferencen : "Direkte henvisninger til drab blev undgået, idet Heydrich foretrak udtrykket "Arbeitseinsatz im Osten" (arbejdsindsats i Øst) " (*Heinrich Himmler*, p. 209). Der gives ingen forklaring på, hvorfor vi ikke skal acceptere, at forskrivning til arbejde i Øst betyder forskrivning til arbejde i Øst.

Ifølge Reitlinger og andre skulle utallige direktiver der specificerede udryddelsen være cirkuleret mellem Himmler, Heydrich, Eichmann og kommandant Höss i månederne efter 1942; men naturligvis "har ingen overlevet".

Fordrejede ord og grundløse formodninger.

Den fuldstændige mangel på dokumentarisk støtte for eksistensen af en udryddelsesplan har ført til den vane at omtolke de dokumenter, der er bevaret. F.eks. holder man fast ved, at dokumenter om deportation ikke handler om deportation, men er en snedig måde at omtale udryddelse på. Manvell og Frank fastslår, at "forskellige udtryk blev anvendt til at kamouflere folkemord. Det gjaldt "Aussiedlung" (udflytning) og "Abbeförderung" (forflytning)" (ibid, p 265).

Som vi allerede har set forudsætter man, at ordene ikke længere betyder, hvad de siger, hvis de beviser noget ubekvemt. Denne trafik er drevet til de mest utrolige yderligheder, sådan som tolkningen af Heydrichs direktiv for arbejdsforskrivning i Øst. Et andet eksempel er Himmlers ordre om at sende deporterede mod øst, "det er, for at få dem dræbt" (ibid, p. 251). Reitlinger gør nøjagtigt det samme, når han i mangel på bevis erklærer, at ud fra de "omskrevne" ord fra Wannseekonferencen er det "åbenbart", at "hensigten var det langsomme mord på en hel race."

En gennemgang af den dokumentariske situation er nødvendig, fordi den afslører det omfang af gætterier og grundløse formodninger på hvilken udryddelseslegenden er bygget. Tyskerne havde en ekstraordinær hang til at optegne alting på papiret i de mest omhyggelige detaljer, men alligevel har det ikke været muligt at finde en eneste ordre om udryddelse af jøder blandt de tusinder erobrede dokumenter fra S. D. og Gestapo, Rigssikkerhedstjenestens hovedkvarter eller dokumenterne fra Himmlers hovedkvarter eller Hitlers egne direktiver. Det vil senere ses, at dette faktisk er blevet indrømmet af The World Center of Contemporary Jewish Documentation i Tel-Aviv.

Forsøg på at finde "tilslørede henvisninger " til folkemord i taler som Himmlers til hans S.S. Obergruppenführer i Posen 1943 er ligeledes helt håbløse. Nürnberggerklæringerne, ufravigeligt med vold fremdraget efter krigen, undersøges i det følgende kapitel.

5 Nürnberg processerne

Historien om de 6 mio. blev givet juridisk autoritet ved Nürnberg-retssagerne mod tyske ledere mellem 1945 og 1949, retshandlinger, der viste sig at blive den mest skændige juridiske farce i verdenshistorien. For et mere detaljeret studium af uhyrlighederne ved disse retssager, som feltmarskal Montgomery sagde, gjorde det til en forbrydelse at tabe en krig, må læseren henvises til de arbejder, der citeres nedenfor, men især til det enestående arbejde *Advance to Barbarism* (Nelson 1953) af den fremstående engelske jurist F. J. P. Veale.

Lige fra starten førtes sagen frem på basis af store statistiske fejl. I sin anklagetale erklærede Mr. Sidney Alderman, at der levede 9.600.000 jøder i det af tyskerne okkuperede Europa. Vor tidligere studie har vist, at dette tal er vildt overdrevet. Det er fremkommet ved (a) helt at se bort tilføje alle russiske jøder, deriblandt de to mio. eller mere, der aldrig var på tysk okkuperet område. De samme opblæste tal, let forhøjet til 9.800.000 blev igen fremført af prof. Shalom Baron ved Eichmannprocessen i Israel.

De påståede 6 mio. ofre fremkom først som grundlag for anklagerne i Nürnberg og efter nogen fjas i pressen om 10 mio. eller mere vandt det efterhånden international popularitet og godkendelse. Men det er meget typisk, at selv om dette mærkværdige tal kunne vinde tiltro under den hensynsløse atmosfære af beskyldninger i 1945, var det ikke længere holdbart i 1961 under Eichmannprocessen. Jerusalemretten undgik bevidst at nævne tallet 6 mio., og anklagen, der blev fremført af hr. Gideon Haussner, sagde simpelt hen nogle millioner.

Juridiske grundprincipper ignoreredes.

Hvis nogen skulle blive forledt til at tro, at udryddelsen af jøder blev belagt med bevis i Nürnberg, burde han betragte karakteren af selve retshandlingerne, der byggede på total foragt for sunde retsprincipper af enhver art. Sejrherrerne stillede de besejrede for domstol. (Blandt dommerne var naturligvis russere, hvis utallige forbrydelser indbefattede massakren på 15.000 polske officerer, af hvilke en del lig blev fundet af tyskerne ved Katyn-skoven nær Smolensk Sovjetanklageren forsøgte at give de tyske anklagede skylden for dette massedrab.

I Nürnberg skabte man ex post facto lovgivning, hvorved mænd blev anklaget for "forbrydelser", der ikke var blevet erklæret for forbrydelser før efter, at man påstod, at de var begået. Indtil da havde det været det mest grundlæggende princip, at en person kun kunne dømmes for at krænke en lov, som var i kraft på tidspunktet hvor krænkelsen fandt sted. "*Nulla Poena Sine Lege.*"

Reglerne for bevisførelse, der er udviklet af britisk retspraksis gennem århundreder for at nå frem til sandhed i en anklage med så stor sikkerhed som muligt, så man fuldstændig bort fra i Nürnberg Det blev bestemt, "at tribunalet ikke skulle være bundet af tekniske regler for bevisførelse" men kunne tillade "any evidence which it deemed to have probative value," d.v.s. enhver vidnesbyrd, som det skønnede kunne tjene til at støtte en domfældelse. Det betød i praksis godkendelse af anden- hånds vidner og dokumenter, som i en normal juridisk retsag altid afvises som utroværdig. At sådan bevisførelse blev tilladt er af største betydning, fordi det var en af de grundlæggende metoder ved hvilke exterminatiolist legenden blev fremstillet, nemlig ved hjælp af bedrageriske, "written affidavits", beedigede erklæringer.

Skønt kun 240 vidner blev kaldt ind i løbet af retssagen blev ikke mindre end 300.000 af disse affidavits" accepteret af domstolen til støtte for anklagerne, uden at deres troværdighed blev prøvet under ed. Under disse omstændigheder kunne enhver jødisk deporteret eller lejrfange fremkomme med en hvilken som helst hævnerrig påstand, som passede ham. Mest utroligt er måske det faktum, at de anklagede ikke personligt blev tilladt at krydsforhøre anklagerens vidner. En noget lignende situation opstod under retssagen mod Eichmann, da det blev erklæret, at hans forsvarsadvokat når som helst kunne blive afsat, hvis "en utilladelig situation skulle opstå", hvilket formodentlig skulle betyde, hvis hans jurist kunne tænkes at begynde at bevise hans uskyld.

Den virkelige baggrund for Nürnbergprocesserne blev afsløret af den amerikanske dommer, Justice Wenersturm, præsident for et af tribunalerne. Han fik en sådan afsky for fremgangsmåderne, at han frasagde sig sin stilling og fløj tilbage til Amerika og afgav en erklæring til *Chicago Tribune*, der

punkt for punkt opregnede hans indvendinger mod retssagerne (cf. Mark Lautern, *Das Letzte Wort über Nürnberg*, p. 56). Punkt 3 - 8 lyder som følger :

3 I stedet for at prøve på at formulere og nå frem til ny ledende juridiske principper, var medlemmerne af den offentlige anklagers kontor alene drevet af personlige ambitioner og hævnørst.

4 Anklagemyndigheden gjorde på enhver mulig måde sit yderste for at forhindre forsvaret i at forberede sin sag og for at gøre det umuligt at fremskaffe vidnesbyrd.

5 Anklagemyndigheden under general Taylor gjorde alt i dets magt for at forhindre den militære rets enstemmige beslutning i at komme til udførelse. Det gjaldt at bede Washington om at bringe yderligere dokumentarisk materiale i den amerikanske regerings besiddelse til veje og gøre det anvendeligt for retten.

6 Halvfems procent af Nürnbergdomstolen bestod af ikke-uvildige personer, som af politiske eller racemæssige grunde fremmede anklagerens sag.

7 Anklageren vidste åbenbart, hvordan han skulle udfylde alle poster i den militære ret med "amerikanere", hvis naturalisationspapirer minsandten var meget ny, og som hvad enten i den administrative tjeneste eller som oversættere etc. skabte en atmosfære af fjendtlighed mod de anklagede personer.

8. Nürnbergprocessernes egentlige formål var at vise førerens forbrydelser for det tyske folk, og dette formål var samtidigt påskuddet under hvilket retssagerne blev beordret - - - havde jeg syv måneder tidligere vidst, hvad der skete i Nürnberg, ville jeg aldrig være kommet der.

Angående punkt 6, at halvfems procent af Nürnberg domstolen bestod af folk uvildige af racemæssige og politiske grunde, er dette et faktum, der bekræftes af andre, der var tilstede. Ifølge Earl Carrol, en amerikansk jurist, var tres procent af den offentlige anklagers stab tyske jøder, der forlod Tyskland efter kundgørelsen af Hitlers racelove. Han bemærkede, at ikke engang ti procent af de amerikanske ansatte ved Nürnbergretten var amerikanske af fødsel. Lederen af den offentlige anklagers kontor, der arbejdede bag general Taylor, var Robert M. Kempner, en tysk-jødisk emigrant. Han blev assisteret af Morris Amchan. Mark Lautern, der overværede retssagerne skriver i sin bog : De kom alle sammen Solomon'erne, Schlossbergerne og Rabinovitch'erne, medlemmer af den offentlige anklagers stab - - -" (ibid. p.68). Af disse fakta er det åbenlyst, at man fuldstændigt havde forladt det grundlæggende retslige princip : at ingen kan sidde som dommer i sin egen sag. Yderligere var også majoriteten af vidner jøder. Ifølge professor Maurice Bardèche, der også var iagttagere ved retssagerne, var disse vidners eneste bekymring ikke at vise deres had alt for åbenlyst og at prøve at give indtryk af objektivitet ([Nuremberg ou la Terre Promise](#), Paris , 1948, p. 149)

Tilståelser under tortur.

Men sammentaget er det mest ødelæggende de metoder, der blev brugt for at fremskaffe de udtalelser og bekendelser af især S.S-officerer, som blev brugt til at støtte udryddelsesanklagen i Nürnberg.

Den amerikanske senator Joseph McCarthy skabte med en udtalelse til amerikansk presse, d. 20. maj 1949 opmærksomhed om følgende sager, hvor tortur var blevet anvendt for at fremtvinge tilståelser. Han slog fast, at i fængslet i Schwabisch Hall var officerer fra Adolf Hitlers Leibstandarte blevet pisket til de var indsmurt i blod, hvorefter der, medens de lå nedslået på gulvet, blev trampet på deres kønsorganer. Ligesom ved de berygtede Malmedy-retssager mod menige soldater blev fangerne hejset op i luften og slået indtil de undertegnede de tilståelser, man krævede af dem. På grundlag af sådanne "tilståelser" afpresset generalerne Sepp Dietrich og Joachim Peiper blev Leibstandarte dømt som en "strafværdig organisation"

I forbindelse med disse sager fortalte senator McCarthy pressen :

Jeg har hørt vidnesbyrd og læst dokumentarisk bevis for, at de anklagede personer blev pryglet, mishandlet og fysisk tortureret med metoder, som kun kunne være fostret af syge hjerner. De blev gjort til genstand for falske retssager, og man fortalte dem, at deres familier ville blive frataget deres rationeringskort. Alt dette blev sat i værk og godkendt af den offentlige anklager for at sikre en psykologisk atmosfære, som var nødvendig for at fremtvinge de ønskede tilståelser. Hvis de forenede Stater lader sådanne handlinger begået af få personer foregå ustraffet, kan hele verden med rette kritisere os alvorligt og for altid betvivle det korrekte i vore motiver og vor moralske integritet.

De intimiderende metoder, som er beskrevet blev gentaget under processerne i Frankfurt-am-Main og i Dachau, og et stort antal tyskere blev dømt for grusomheder på basis af deres tilståelser. Den

amerikanske dommer Edward L. van Roden, et af de tre medlemmer af Simpson Army Commission, som siden blev udpeget til at undersøge justitsmetoderne ved Dachauretssagerne, afslørede 9. januar 1949 i *Washington Daily News* de metoder, med hvilke man sikrede sig disse tilståelser.

Hans beretning kom også frem 23. januar 1949 i den britiske avis *Sunday Pictorial*.

De metoder, han beskrev var : Man oprådte som præster for at høre bekendelser og uddele absolution; man brugte tortur som at tvinge brændende tændstikker ind under fingerneglene, slå tænder ud og brække kæber, isolering og rationer nær sultedøden. Van Roden forklarede: "De udtalelser, der blev godkendt som beviser, var opnået af mænd, der først var holdt i isolation i tre, fire og fem måneder - - - forhørslederne kunne trække sorte hætter over hovedet på den anklagede og så slå ham i ansigtet med messing knøjern, sparke ham og prygle ham med gummislanger - - - Alle undtagen to af tyskerne i de 139 sager, vi undersøgte var blevet sparket på testiklerne, så de ikke var til at redde. Dette var standardprocedure for vore amerikanske undersøgere."

Den ansvarlige "amerikanske" undersøgere (der også senere fungerede som anklagere i retssagerne) var : Lt.-Col. Burton F. Ellis (chef for the War Crimes Committee) og hans assistenter Capt. Raphael Shumacker, Lt. Robert E. Byrne, Lt. William R. Perl, Mr. Morris Ellowitz, Mr. Harry Thon, og Mr. Kirschbaum. Den juridiske rådgiver for retten var Col. A. H. Rosenfeld. Læseren vil straks af navnene være på det rene med, at flertallet af disse folk var "partiske af racemæssige grunde" med dommer Wenersturms ord - dvs. de var jødiske og skulle aldrig være indblandet i nogen sådan undersøgelse.

På trods af at "bekendelserne" angående udryddelsen af jøder blev fremdraget under disse omstændigheder, betragtes Nürnberg udtalelserne stadigvæk af skribenter som Reitlinger og andre som endegyldig bevis for de seks mio., og man opretholder illusionen, at retssagerne var både upartiske og udadledigt retfærdige. Da general Taylor, chefen for den offentlige anklagemyndighed, blev spurgt hvorfra, han havde tallet seks mio., svarede han, at det byggede på tilståelsen af S.S. general Otto Ohlendorf. Denne blev også tortureret, og hans sag undersøges nedenfor; men hvad sådanne tilståelser i almindelighed angår, kan man ikke gøre noget bedre end at citere det britiske *Sunday Pictorial*, da det modtog dommer van Roden's rapport : "Stærke mænd blev reduceret til nedbrudte vrage, rede til at mumle enhver tilståelse, der blev krævet af deres anklagere."

Wisliceny udsagnet.

Lad os nu vende os til nogle af selve Nürnberg-dokumenterne. Det dokument, der aller oftest citeres til støtte for legenden om de Seks Mio. og som fremtrædende figurerer i Poliakov og Wulf's *Das Dritte Reich und die Juden : Dokumente und Aufsätze*, var udtalelsen af S.S Kapitän Dieter Wisliceny, en assistent i Adolf Eichmans kontor og senere Gestapochef i Slovakiet. Den blev opnået under endnu mere ekstreme forhold end de ovenfor beskrevne, da Wisliceny faldt i hænderne på tjekkiske kommunister og blev "forhørt" i november 1946 i det Sovjet-kontrollerede Bratislava fængsel.

Under tortur blev Wisliceny reduceret til et nervøst vrage og blev angrebet af ukontrollerede krampeanfald af timelang hulken før sin henrettelse. Selv om de forhold under hvilke hans udtalelser er opnået, tømmer dem for al troværdighed, foretrækker Poliakov at ignorere dette og skriver blot : "I fængslet skrev han forskellige erindringer, der indeholder information af stor interesse". (*Harvest of Hate*, p. 3) Disse memoirer indeholder, for at give dem autoritet, nogle ægte udtalelser om fakta, som at Himmler var en entusiastisk advokat for jødisk emigration fra Europa, og at emigrationen fortsatte under krigen; men generelt er de typiske for den kommunistiske "bekender"-stil, som blev frembragt under de sovjetiske skueprocesser. Hyppig henvisning gøres til udryddelsen af jøder, og et flagrant forsøg gøres på at indblande så mange S.S.-ledere som muligt. Faktuelle fejl er også almindelige, f.eks. at krigen med Polen tilføjede 3 mio. jøder til tysk okkuperet område, hvilket vi har modbevist ovenfor.

"Retssagen" mod "die Einsatzgruppen" (indsatsgrupperne)

Wisliceny-udtalelsen handler i en vis udstrækning om virksomheden af Einsatzgruppen eller aktionsgrupper, som blev anvendt under det russiske felttog. Dette fortjener en detaljeret betragtning under en undersøgelse af Nürnberg, fordi det billede, der præsenteres ved retssagerne frembyder en slags "Seks Millioner" i miniature, dvs. det er siden blevet bevist at være den mest enorme overdrivelse og falsifikation.

Indsatsgrupperne var fire specialenheder udtaget fra Gestapo og S.D. (S.S.'s sikkerhedstjeneste). De havde til opgave at udrydde partisaner og kommunistiske kommissærer bag de fremrykkende tyske hære i Rusland. Så tidligt som 1939 havde der været 34.000 af disse politiske kommissærer tilknyttet den røde hær. Indsatsgruppernes virksomhed var den sovjetiske anklager Rudenko's hovedinteresse ved

Nürnbergprocesserne. Anklagen mod de fire grupper påstod, at de under deres operationer havde dræbt ikke mindre end en million jøder i Rusland, blot fordi de var jøder.

Disse påstande er siden blevet udvidet, og det påstås nu, at indsatsgruppernes mord på sovjetiske jøder var fase eet i en plan om at udrydde jøderne. Fase 2 skulle være, at transportere europæiske jøder til Polen. Reitlinger indrømmer, at det oprindelige udtryk "endelig løsning" refererer til emigration og ikke havde noget at gøre med likvidering af jøder; men så påstår han, at en udryddelsespolitik begyndte ved tidspunktet for invasionen i Rusland 1941. Han ser på Hitlers ordre juli 1941 om udryddelse af kommissærerne, og slutter, at denne var ledsaget af en mundtlig ordre - ligeledes fra Hitler om, at indsatsgrupperne skulle likvidere alle sovjetiske jøder (*Die Endlösung*, p. 91) Hvis denne formodning overhovedet bygger på noget, er det sandsynligvis den værdiløse Wislececy-udtalelse, der påstår, at indsatsgrupperne snart modtog ordre om at udvide deres arbejde med at knuse kommunister og partisaner til en reel massakre på jøder.

Det er karakteristisk, at det endnu engang er en "verbal ordre" om udryddelse af jøder, som formodes at have ledsaget Hitlers ægte, skrevne ordre - endnu en tåget og ubeviselig formodning af Reitlinger. En tidligere ordre af Hitler, dateret marts 1941 og underskrevet af feltmarskal Keitel, gør det ganske klart, hvad indsatsgruppernes fremtidige arbejde skulle være. Den slår fast, at under den russiske kampagne skal Reichsführer S.S. Himmler betros arbejdet med at forberede den politiske administration, "arbejde, som er et resultat af den kamp, som må gennemføres mellem to modsatte politiske systemer". (Manvell & Frankl, *ibid.* p. 115). Dette refererer helt klart til udryddelse af kommunismen, særlig de politiske kommissærer, hvis specifikke opgave var kommunistisk indoktrinering.

Retssagen mod Ohlendorf.

Den mest afslørende proces i "Einsatzgruppesagen" i Nürnberg var general Ohlendorf's. Han var chef for S.D., der kommanderede Einsatzgruppe D i Ukraine og var tilsluttet feltmarskal von Manstein's ellefte armé. Under den sidste fase af krigen var han ansat som ekspert i udenrigshandel under økonomiministeriet .

I sit affidavit 5. november 1945 blev Ohlendorf "overtalt" til at bekende, at 90.000 jøder var blevet dræbt alene under hans kommando. Ohlendorfs sag kom ikke for retten før 1948, længe efter hovedprocessen i Nürnberg, og på dette tidspunkt insisterede han på, at hans tidligere udtalelse var blevet afpresset under tortur. I sin hovedforsvarstale for tribunalen benyttede han lejligheden til at anklage Philip Auerbach, den jødiske leder af det Bayerske statskontor for erstatninger, der på det tidspunkt krævede erstatning for "elleve millioner jøder", som havde lidt i tyske koncentrationslejre. Ohlendorf afviste dette latterlige krav og erklærede, at "ikke den mindste lille del" af de folk, for hvem Auerbach krævede erstatning havde så meget som set en koncentrationslejr. Ohlendorf levede længe nok inden han selv blev henrettet i 1951 til at se Auerbach dømt for underslæb og svindel i forbindelse med udbetaling af kompensation for ikke eksisterende mennesker.

Ohlendorf forklarede for tribunalen, at hans styrker ofte måtte forhindre massakrer på jøder, organiseret af antisemitiske ukrainere bag den tyske front, og at indsatsgrupperne som helhed ikke var indblandet i en fjerdedel af de hændelser, som anklagerne påstod. Han holdt fast ved, at den illegale krigsførelse i Rusland, som han skulle bekæmpe, havde krævet langt flere liv blandt de regulære tyske styrker - en bedømmelse, der bekræftes af den sovjetiske regering, der pralede af, at 500.000 tyske soldater blev dræbt af partisaner.

Faktisk blev Franz Stahlecker, kommandør for Einsatzgruppe A i Baltikum og Hviderusland selv dræbt af partisaner i 1942. Den engelske jurist F. J. P. Veale forklarer med hensyn til indsatsgrupperne, at i kampen på den russiske front kunne ingen klar linie trækkes mellem partisaner og civilbefolkning, fordi enhver russisk civilist, der fastholdt sin civile status i stedet for at handle som terrorist, var udsat for at blive henrettet som forræder af sine landsmænd. Veale siger om aktionsgrupperne : "Der er ingen tvivl om, at deres ordre lød på at bekæmpe terror med terror", og han finder det mærkeligt, at uhyrligheder begået af partisaner under kampene betragtes som uskyldige, blot fordi det blev til, at de blev på den vindende side (i bid. p. 223). Ohlendorf så det på samme måde, og i en bitter appel skrevet før hans henrettelse, anklagede han de allierede for hykleri, når de stillede tyskerne til regnskab ved hjælp af love for konventionel krigsførelse, når de kæmpede med en vild Sovjet-fjende, der ikke respekterede disse love. I bogen refereres nøgternt om partisanernes hårrejsende behandling af tyske fanger.

Fordrejningen af aktionsgruppernes henrettelser.

Den sovjetiske anklage, at aktionsgrupperne hæmningsløst havde udryddet en million jøder under deres operationer, har siden vist sig at være en massiv usandhed. I virkeligheden har der aldrig været det mindste statistiske grundlag for tallet. I den forbindelse citerer Poliakov og Wulf en udtalelse af Wilhelm

Hoettl, den dubiøse amerikanske spion, og dobbeltagent og tidligere assistent hos Eichmann. Det vil huskes, at Hoettl erklærede, at Eichmann havde "fortalt ham" at seks millioner jøder var blevet udryddet, og han tilføjede, at to millioner af dem blevet dræbt af indsatsgrupperne. Dette absurde tal gik langt på den anden side af sovjetanklageren Rudenko's vildeste gætterier, og det vandt ikke tiltro af det amerikanske tribunal, der prøvede og dømte Ohlendorf.

Det virkelige antal ofre, for hvilke indsatsgrupperne var ansvarlige, er siden blevet afsløret af det lærde værk *Manstein, his Campaigns and his trial* (London, 1951), af den kompetente engelske jurist R.T. Paget. Ohlendorf havde været under Mansteins nominelle kommando. Paget' konklusion er, at Nürnbergdommen havde overdrevet tabstallet med mere end 1000 procent ved at acceptere den sovjetiske anklagers tal, og at den ydermere havde fordrejet situationerne, hvori disse tab indgik. (Disse hårrejsende fordrejninger behandles på seks sider i William Shirer's *The Rise and Fall of the Third Reich*, pp. 1140-46) Her har vi så det legendariske 6 millioner en miniature : der døde ikke en million, men et hundrede tusind. Naturligvis kunne kun mindre andele have været jødiske partisaner og kommunistiske funktionærer. Det er værd at gentage, at disse tab opstod under vild partisanekrig på Østfronten, og at sovjetiske terrorister hævder at have dræbt fem gange så mange tyske soldater. Alligevel er det forblevet en populær myte, at udryddelsen af jøder begyndte med indsatsgruppernes aktioner i Rusland.

Lad os til konklusion kort resumere Manstein-processen, som på mange måder er typisk for Nürnbergmetoderne. Hovedsagelig fordi aktionsgruppe D var tilknyttet Mansteins kommando (skønt den alene var ansvarlig overfor Himmler) blev den togtres år gamle invalide feltmarskal, der af de fleste autoriteter betragtes som krigens mest brillante tyske general, gjort til genstand for en nedværdigende krigsforbryderproces. Af de sytten anklager blev de femten ført frem af den kommunistiske russiske regering og de to af den kommunistiske polske regering. Kun et vidne blev indkaldt for at bestyrke anklagerne, og han viste sig at være så utilfredsstillende, at anklageren trak hans vidnesbyrd tilbage.

Som bevismateriale anvendte man i stedet 800 andenhåndsdokumenter, der blev accepteret uden bevis for deres autenticitet eller forfatterskab. Anklageren præsenterede skrevne affidavit af Ohlendorf og andre S.S. ledere, men eftersom de stadig var i live krævede Mansteins forsvarsadvokat Reginald Paget, at disse blev stillet i vidnesskranken. Dette blev nægtet af de amerikanske autoriteter og Paget erklærede, at denne afvisning skyldtes frygten for, at de dømte mænd ville afsløre hvilke metoder, der var blevet anvendt for at få dem til at undertegne deres affidavit. Manstein blev til slut frikendt for otte af anklagerne, deriblandt de to polske, der, som Paget sagde, "var så åbenbart humbug, at man måtte undre sig over, hvorfor de overhovedet var taget med. [Erich von Manstein blev dømt til 18 års fængsel, senere nedsat til 12. Benådet 1953. Han nåede at skrive flere bøger om sin militære karriere inden han døde 1973. I den ovennævnte bog "*Advance to Barbarism* skriver P. F. J. Veale om Mansteinsagen p. 329 og 335 f.f. Manstein blev dømt ansvarlig for at have tilladt, at russiske krigsfanger var blevet anvendt til minerydning. Efter krigen var det almindelig praksis blandt de allierede, at anvende tyske krigsfanger på samme måde. I 1997 afsløredes i dansk TV, at danske frihedskæmpere - efter britisk anvisning - i strid med Genevekonventionerne praktiserede det samme med utilstrækkeligt uddannede tyske fanger med mærkbare tab til følge. O.a.]

Et andet punkt gjaldt, at russiske civile var blevet deporteret til arbejde i Tyskland [altså vestpå ! O.a.] Samtidigt havde Roosevelts såkaldte Morgentauplan fastslået, at tyske civile skulle tvinges til kompensationsarbejde for de allierede. Og under selve retssagen var det kendt, at millioner af tyske og andre krigsfanger udførte tvangsarbejde i Sovjetunionen.

Retssagen mod Oswald Pohl.

Sagen mod aktionsgrupperne giver et afslørende indblik i Nürnbergdomstolens metoder og hvordan myten om de seks millioner blev fabrikeret. En anden er retssagen 1948 mod Oswald Pohl. Den er af stor betydning, fordi den fører direkte til administrationen af koncentrationslejrssystemet. Pohl havde været chef for udgiftkontoret under den tyske marine indtil 1931, da Himmler anmodede om at få ham overført til SS. I elleve år var han som leder af S.S.'s økonomi- og administrationskontor den højeste administrative chef indenfor hele S.S., der efter 1941 var optaget af industriproduktionen i lejrssystemet.

Et højdepunkt af hykleri blev nået ved domstolen, da anklageren sagde til Pohl, at : "havde Tyskland været tilfreds med at udelukke jøderne fra deres eget territorium, med at nægte dem tysk statsborgerskab og med at udelukke dem fra offentlig tjeneste eller andre lignende hjemlige reguleringer, ville man ikke have hørt nogen anden nation klage."

Sandheden er, at Tyskland blev bombarderet med fornærmelser og økonomiske sanktioner for at gøre netop disse ting, og dets interne forholdsregler mod jøderne var sandelig en hovedårsag til demokratiernes krigserklæring mod Tyskland.

Oswald Pohl var et yderst følsomt og intellektuelt individ, som blev totalt nedbrudt under retssagen. Som senator McCarthy påpegede havde Pohl, efter at være underkastet hård tortur,

underskrevet nogle inkriminerende udtalelser, deriblandt en falsk tilståelse, at han i sommeren 1944 havde set et gaskammer i Auschwitz. Anklageren pressede ihærdigt på med denne anklage; men Pohl havde held til at tilbagevise den.

Anklagerens hensigt var at fremstille den anklagede mand som en veritabel djævel i menneskeskikkelse, hvilket var håbløst i strid med vidnesmålene af dem, der kendte ham.

Sådanne vidnesudsagn blev givet af Heinrich Hoepker, en antinazistisk ven af Pohl's kone, der ofte kom i kontakt med ham mellem 1942 og -45. Hoepker bemærkede, at Pohl essentielt var en stilfærdig og mild person. Ved et besøg hos Pohl om foråret 1944 kom Hoepker i kontakt med koncentrationslejrjægere, der arbejdede på et lokalt projekt uden for lejren. Han bemærkede, at fangerne arbejdede på en magelig måde uden pres fra vagterne. Hoepker erklærede, at Pohl ikke havde nogen emotionel indstilling til jøderne, og at han ikke havde noget imod, at hans kone underholdt sig med sin jødiske veninde Annemarie Jacques i deres hjem.

Ved begyndelsen af 1945 var Hoepker fuldt overbevist om, at administratoren af koncentrationslejrene var en human, ansvarsfuld og ivrig udøver af sin opgave, og han blev forbavset, da han senere i 1945 hørte om de anklager, der var rettet mod Pohl og hans kolleger. Fru Pohl bemærkede, at hendes mand bevarede roen overfor modgangen indtil marts 1945, da han besøgte lejren ved Bergen-Belsen på tidspunktet for tyfusedepidemien der. Indtil da havde lejren været en model for renlighed og orden, men de kaotiske forhold ved slutningen af krigen havde reduceret den til et stadium af yderste nød. Pohl, der på grund af de desperate forhold, som krigen havde ført til, var ude af stand til lindrende forholdene, blev dybt grebet af oplevelsen og genvandt ifølge hans kone aldrig sin tidligere ro.

Dr. Alfred Seidel den højt respekterede jurist, der optrådte som rådgiver for hovedforsvaret ved Nürnbergprocesserne, gik til sit arbejde lidenskabeligt overbevist om frifindelse af Pohl. Seidel havde i mange år været en personlig ven af den anklagede og var dybt overbevist om hans uskyld, hvad angår den svigagtige anklage for planlagt masse mord på jøder. Den allierede domstol, der dømte Pohl kunne ikke bringe Seidel til at ændre sin opfattelse det ringeste. Han erklærede, at domstolen ikke havde været i stand til at fremlægge en eneste bid af holdbart bevis imod ham.

Et af de mest velformulerede forsvar for Oswald Pohl blev givet i affidavit 8. august 1947 af S.S. oberstløjtnant Kurt Schmidt-Klevenow, en jurist ved S.S. økonomi- og administrationskontor. Schmidt-Klevenow pegede på, at Pohl havde givet sin fulde støtte til dommer Konrad Morgen fra rigskriminalpolitiet kontor, hvis arbejde det var at undersøge uregelmæssigheder i koncentrationslejrene. Senere skal vi referere sagen, i hvilken Pohl gik ind for dødsstraf for lejrkommendant Koch, der af en S.S.-ret var anklaget for slet forvaltning. Schmidt-Klevenow forklarede, at Pohl gik aktivt ind for at lokale politichefer skulle tage del i jurisdiktionen af koncentrationslejrene og tog personligt initiativ for at sikre streng disciplin på lejrpersonalets side. Kort fortalt giver rettergangen mod Pohl kun bevis for at fremgangsmåden ikke indeholdt andet end bevidst bagtalelse af en mands karakter for at støtte propagandalegenden om masse mord på jøder i de koncentrationslejre han administrerede.-

Forfalskede vidneudsagn og forfalskede affidavits.

Til støtte for myten om de seks mio. blev der i Nürnberg ufravigeligt fremlagt falske vidneudsagn, indbefattende urimelige erklæringer opnået af tidligere tyske officerer ved tvang og som tidligere omtalt ved alvorlig tortur eller ved løfte om mildere straf for dem selv, hvis de leverede de ønskede erklæringer. Et eksempel på det sidste var vidnesmålet af S.S. general Erich von dem Bach-Zelewski. Han var selv truet af henrettelse på grund af hans undertrykkelse af revolten af polske partisaner i Warszawa i august 1944. Den blev gennemført ved hjælp af hans hviderussiske S.S.-brigader. Han var derfor parat til "samarbejde". Bach-Zelewski's vidneudsagn udgjorde grundlaget for anklagen mod Reichführer for S.S. Heinrich Himmler ved hovedprocessen i Nürnberg. (*Trial of the Major War Criminals*, Vol VI, ppp. 29, 36).

I marts 1941 på aftenen for invasionen i Rusland inviterede Himmler de højre S.S.-ledere til en konference i sin borg ved Wewelsburg. Med var Bach-Zelewski, der var ekspert i partisaner. I sin Nürnbergforklaring fremstillede han det som om Himmler grandios udbredte sig om likvidation af folkene i Østeuropa. Men Göring anklagede ham voldsomt i retssalen for falskheden i dette vidnesbyrd. En særlig skændig påstand var en formodet erklæring af Himmler, at en af den russiske kampagnes formål var at "formindske den slaviske befolkning med 30 mio." Hvad Himmler virkelig sagde oplyses af hans stabschef, Wolf : at krigen i Rusland med sikkerhed ville koste millioner af døde (Manvell & Frankl, *ibid.* p 117).

En anden grov usandhed var Bach-Zelewski's anklage, at Himmler 31. august 1942 personlig havde bevidnet, at en Einsatz-kommando nær Minsk henrettede hundrede jøder, hvilket var lige ved at få

ham til at besvime. Det vides med sikkerhed, at han på den dag var til konference i felthovedkvarteret i Zhitomir i Ukraine (cf. K Vowincjel, *Die Wehrmacht im Kampf*, vol 4, p. 275).

I alle bøger om Himmler gøres der meget ud af Bach-Zelewaki's vidnesbyrd, særligt i Willi Frischauer's *Himmler : Evil Genius of the Third Reich* (London, 1953, p. 148 ff). Men april 1959 rapporteres det, at Bach-Zelewski for en vesttysk domstol havde nægtet at anerkende sit Nürnberg vidnesbyrd. Han indrømmede, at hans tidligere erklæringer ikke hvilede på den mindste smule kendsgerninger, og at han havde bragt dem for selv at overleve. Den tyske ret accepterede efter omhyggelige overvejelser hans tilbagetrækning af disse udsagn.

Overflødigt at sige, at, hvad Veale kalder "et jerntæppe af diskret tavshed", øjeblikkelig sænkede sig over disse begivenheder. Men de har ikke haft indflydelse på nogen af de bøger, der propagerer for myten om de seks mio., og Bach-Zelewski's vidnesbyrd om Himmler tages stadigvæk for den pålydende værdi.

Sandheden om Himmler

Leveres ironisk nok af en antinazist, Felix Kersten, hans læge og massør. Fordi Kersten var imod regimet, er han tilbøjelig til at støtte legenden, at internering af jøderne betød deres udslettelse. Men ud fra hans nære kendskab til Himmler, kan han ikke lade være med at sige sandheden om ham i sine *Memoirs 1940-1945* (London, 1956, p. 119 ff. Her hævder han med eftertryk, at Heinrich Himmler ikke gik ind for likvidering af jøder, men foretrak emigration helst til oversøiske lande. Han indregner heller ikke Hitler blandt tilhængerne af likvidationsplanerne; men troværdigheden i hans anti-nazistiske beretning går helt i stykker, da han i sin søgen efter en alternativ skurk erklærer, at dr. Goebbels var den rigtige advokat for "udryddelsen". Denne tåbelige påstand er eftertrykkeligt modbevist af det faktum, at Goebbels stadig var optaget af Madagaskarprojektet, selv efter at den, som vi tidligere har påvist det, var midlertidigt lagt på hylden af det tyske udenrigsministerium.

Så meget om de falske beviser i Nürnberg. Der skal også peges på de tusinder af bedrageriske affidavits, som blev godkendt af Nürnbergretten uden noget forsøg på at forsikre sig om, at indholdet var autentisk, eller hvem forfatteren overhovedet var. Disse andenhåndsdokumenter ofte af den mest bizarre type blev introduceret som bevis, blot de havde den krævede underskrift. Et typisk anklager-affidavit, som forsvaret ikke kunne anerkende i koncentrationslejrretssagen 1947, var den, der blev fremført af Alois Hoellriegel, et medlem af lejrpersonalet i Mauthausen i Østrig. Dette affidavit, som forsvaret kunne bevise var fremkommet under tortur af Hoellriegel, var allerede blevet anvendt til at sikre domfældelse af S.S.-general Ernst Kaltenbrunner i 1946. Det påstod, at massegasningsoperationer havde fundet sted i Mauthausen, og at Hoellriegel havde bevidnet, at Kaltenbrunner (den højeste S.S.-leder i riget, bortset fra Himmler) faktisk havde deltaget i det.

På tidspunktet - et år senere - for koncentrationslejrretssagen (Pohl's sag) var det blevet umuligt at opretholde denne vrøvlhistorie. Forsvaret kunne ikke alene bevise, at affidavitet var forfalsket, men viste, at alle døde i Mauthausen systematisk var kontrolleret af de lokale politimyndigheder. De var også indført i et lejregister, og særlig pinligt var det for anklagemyndigheden, da Mauthausen-registret, et af de få, der overlevede, blev lagt frem som vidnesbyrd. Forsvaret kunne også fremlægge talrige affidavits fra tidligere fanger i Mauthausen (en fængselslejr hovedsagelig for kriminelle), der vidnede om humane og velordnede forhold.

[Om årsagen til de manglende registre fik man en antydning, da Gorbatsjov pludselig dukkede op med registrene for Auschwitz, som Sovjet lige siden erobringen af lejren havde været i besiddelse af. Om felttoget mod Sovjet og Himmlers planer for nyordning (ifølge Felix Kersten) se efterskriftet.]

Ringe tiltro til de allieredes anklager.

Der er ikke noget mere talende vidnesbyrd om tragedien og tyranniet i Nürnberg end de anklagedes patetiske forbløffelse og vantro forargelse overfor de groteske anklager, man rettede mod dem. Dette afspejles således i S.S.generalmajor Heinz Fanslaus affidavit. Han havde de sidste krigsår besøgt det meste af de tyske koncentrationsleje. Skønt han var frontsoldat havde han vist stor interesse for forholdene i koncentrationslejerne, og han blev valgt som hovedmål for de allieredes anklage om konspiration med det formål at udslutte jøderne. På basis af hans mange kontakter blev det hævdet, at han måtte være fuldt indblandet. Så snart det rygtedes, at han ville blive anklaget og dømt, fremstilledes hundredevis af affidavits på vegne af lejrfanger, han havde besøgt. Da han ved den supplerende Nürnbergrettergang no. 4, 6. maj 1947 havde læst det fulde indhold af anklagerne mod koncentrationslejrernes personale erklærede han fuldstændigt forbløffet : "Dette kan ikke være muligt, for så måtte jeg også have vidst noget om det."

Det bør fremhæves, at under alle Nürnbergprocesserne troede de tyske ledere ikke et øjeblik på de påstande, de allierede fremkom med. Hermann Göring, der blev udsat for de voldsomste angreb af Nürnbergs mest grusomme propaganda, lod sig ikke overbevise. Hans Frietzsche, stod selv for retten som den højeste funktionær i Goebbel's ministerium. Endnu efter at have hørt Ohlendorfs affidavit om indsatsgrupperne, og Höss's vidneudsagn om Auschwitz, forblev han overbevist om at udryddelsen af jøder var ren propaganda (*The Sword in the Scales*, London, 1953, p. 145).

Göring virkede overbevisende, da han på et tidspunkt under retshandlingerne erklærede, at første gang, han havde hørt om det, "var her i Nürnberg" (Shirer, ibid. p. 1147). De jødiske skribenter Poliakov, Reitlinger og Maxwell og Frankl forsøger alle at indblande Göring i den formodede udryddelse, men Charles Bewley viser i sit arbejde *Hermann Göring* (Göttingen, 1956) at ikke det mindste blev fundet i Nürnberg som kunne dokumentere dette.

Hans Fritzsche grundede under retssagerne meget over spørgsmålet og konkluderede, at der faktisk ikke havde været nogen grundig undersøgelse af de monstruøse anklager. Fritzsche, der blev frikendt, var en nær bekendt af Göbbels og en dygtig propagandist. Han forstod, at den påståede massakre på jøderne var hovedpunktet i anklagen mod alle anklagede. Kaltenbrunner, der fulgte Heydrich som chef for rigssikkerhedstjenestens hovedkontor var på grund af Himmlers død den hovedanklagede. Han var ikke mere overbevist om masse mordanklagerne end Göring var. Han betroede Fritzsche at anklagenmyndighedens tilsyneladende succes skyldtes deres teknik med tvang mod vidner og undertrykkelse af beviser, hvilket er præcis de anklager, som dommerne Wenersturm og van Rosen fremførte efter de amerikanske retssager i Nürnberg.

6. Auschwitz og de polske jøder.

Koncentrationslejren ved Auschwitz nær Krakov i Polen er forblevet i centrum for den påståede udslættelse af millioner af jøder. Senere skal vi se, hvordan interessen skiftede til de østlige lejre, især Auschwitz, da ærlige observatører i de britiske og amerikanske zoner efter krigen opdagede, at der ikke eksisterede nogen "gaskamre" i tyske lejre som Dachau og Bergen-Belsen. I Auschwitz påstod man, at der fandtes ovne, og det gjorde der. Men desværre lå de østlige lejre i den sovjetiske okkupationszone, så at ingen kunne bekræfte om anklagen var rigtig eller forkert. Russerne kontrollerede i ti år fremmedes adgang til Auschwitz., og i den tid var de i stand til at ændre dens udseende og give nogen sandsynlighed til påstanden, at millioner var blevet udslættet der. Holocaust- "eksperten" dr. Raul Hilberg vidnede i Toronto-retssagen om denne lille bog, at Auschwitz-"gaskamrene" var "modificerede" af "turist- og opdragelsesmæssige grunde." Hvis nogen tvivler på, at russerne er i stand til et sådant bedrag, skulle de tænke på det monument, der blev oprettet til minde om de tusinder af polakker, der blev myrdet i Rusland af Stalins hemmelige politi : Monumentet proklamerer, at de var ofre for tyske tropper under den anden verdenskrig.

Sandheden om Auschwitz er, at det var den største og vigtigste industrielle koncentrationslejr. Den producerede alle slags varer til krigsindustrien. Der var kul og gummianlæg bygget af I. G. Farbenindustriene, som lejrene forsynede med arbejdskraft. Der var en agronomisk forsøgsstation med laboratorier, planteskoler og anlæg for kvægavl. Dertil anlæg for Krupps våbenproduktion. Vi har allerede bemærket, at denne form for aktivitet var lejrenes primære funktion. Alle større virksomheder havde afdelinger i dem, og også S. S. åbnede sine egne fabrikker. Beretninger om Himmlers besøg i lejrene viser, at hans hovedformål var at inspicere og vurdere deres industrielle effektivitet. Da han i marts 1941 ledsagede fremstående udsendinge fra I. G. Farben, viste han ingen interesse for problemerne med at opbevare fanger, men gav ordre til, at lejren skulle udvides til at tage mod yderligere 100.000 for at stille arbejdskraft til rådighed for I. G. Farben. Dette hænger ikke sammen med en politik med henblik på at udrydde fanger i millioner.

Flere og flere millioner

Det var ikke desto mindre i denne ene lejr, at omkring halvdelen af de seks millioner jøder formodedes at være blevet udryddet. Faktisk hævder nogle skribenter, at det drejede sig om 4 eller endda 5 mio. Fire mio. var det sensationelle tal, som Sovjetregeringen forkyndte efter at have "undersøgt" lejren [og havde fundet de originale dødsprotokoller, som de hemmeligholdt i et halvt hundrede år. O. a.] samtidigt med at de forsøgte at give tyskerne skylden for Katynmassakren.

Reitlinger indrømmer at informationen om Auschwitz og andre østlige lejre kommer fra efterkrigskommunistiske regimer i Østeuropa : "Bevis vedrørende de polske dødslejre blev hovedsagelig hentet efter krigen fra polske statskommissioner eller fra den centrale jødiske historiekommision i Polen" (*The Final Solution*, p. 631).

Imidlertid er intet levende autentisk øjenvidne til disse "gasninger" blevet fremstillet og erklæret retsgyldigt. [Forfatterne ser altså på grund af vidneudsagnets vitterligt manglende troværdighed bort fra vidner som Gerstein og Olère. Se efterskriftet O. a.] Benedikt Kautsky, der tilbragte syv år i koncentrationslejre, deraf tre i Auschwitz, hævdede i sin bog *Teufel und Verdammte* (Devil and Damned, Zürich, 1946) at ikke mindre end 3.500.000 jøder var blevet dræbt der. Det er sandelig en bemærkelsesværdig påstand, da han selv indrømmer, at han aldrig havde set et gaskammer. Han tilstod: "Jeg var i de store tyske koncentrationslejre. Men jeg må sige sandheden, at på intet tidspunkt kom jeg i nogen lejr over en installation som et gaskammer " (p.272-3) Den eneste henrettelse han faktisk overværede var, da to polske fanger blev henrettet for mordet på to jødiske fanger. Kautsky, der blev sendt fra Buchenwald i oktober 1942 for at arbejde ved Auschwitz-Buna, understreger i sin bog, at anvendelsen af fanger i krigsindustrien var det vigtigste moment ved koncentrationslejrene indtil krigens slutning. Han lykkes ikke at få dette til at hænge sammen med den påståede politik at massakrere jøder.

Udryddelserne i Auschwitz påstås at være foregået mellem marts 1942 og oktober 1944. Hvis antallet skulle være det halve af 6 mio ville det betyde henrettelse og fjernelse af 94.000 mennesker om måneden i 32 måneder, omtrent 3.500 mennesker hvert døgn i over to et halvt år. En sådan påstand er så helt hen i vejret, at man ikke skulle tro, det var nødvendigt at tilbagevise den.. Og så hævder Reitlinger endda, at Auschwitz kunne klare at udrydde 6.000 om dagen.

Selv om Reitlingers 6.000 om dagen vil blive til 5 mio til oktober 1944, så blegner sådanne overslag helt overfor de vilde fantasier af Olga Lengyel i hendes bog *Five Chimneys* (London, 1959). Idet hun hævder at være tidligere fange i Auschwitz, påstår hun, at der i lejren blev kremeret 720 mennesker i timen eller 17.280 i døgnet. Endvidere påstår hun, at yderligere 8.000 blev brændt hver dag på åbne bål, og at derfor i runde tal 24.000 lig blev skaffet af vejen hver dag (p. 80-1). Dette giver en årlig rate på 8,5 mio. Altså blev der i Auschwitz mellem marts 1942 og oktober 1944 i alt udryddet 21 mio. mennesker, 5 mio. flere end alle jøder i hele verden. Kommentarer overflødig.

Selv om flere millioner skulle være omkommet i Auschwitz alene, har Reitlinger indrømmet, at kun 363.000 fanger var registreret i Auschwitz for hele perioden mellem januar 1940 og februar 1945 (*The S.S. alibi of a nation*, p. 268 ff.) og alle var ikke jøder. Det er ofte hævdet, at mange fanger aldrig blev registreret; men der er aldrig nogen, der er kommet med bevis for dette. Selv om der var lige så mange ikke-registrerede som registrerede, ville det kun give 750.000 fanger, langt fra de 3 til 4 mio. Yderligere mange blev løsladt eller sendt til andre lejre, og 80.000 blev foran den russiske fremtrængen evakueret mod vest i januar 1945.

Et eksempel på statistisk svindel med hensyn til tab i Auschwitz skal gives her. Shirer hævder, at i sommeren 1944 blev ikke mindre end 300.000 ungarske jøder dræbt på blot 46 dage (ibid., p, 1156). Dette svarer til næsten hele befolkningen af ungarske jøder, der var på ca. 380.000. Men ifølge det ungarske statistiske kontor i Budapest fandtes der i 1945 : 260.000 jøder i Ungarn (Den fungerende Distribution Committee opgiver tallet til 220.000), så kun 120.000 var ikke længere klassificeret som tilstede. Af disse sidste var 35.000 emigranter, der havde forladt det ny kommunistiske styre, og 25.000 befandt sig i Rusland, efter at have arbejdet i de tyske arbejdskommandoer der. Dette giver 60.000, som der ikke er viden om; men M. E. Namenyl anslår, at 60.000 vendte hjem fra deportation til Tyskland. Reitlinger hævder, at dette tal er alt for stort (*The Final Solution*, p. 497) Men sammenholdt med den substantielle emigration af jøder fra Ungarn under krigen, må de jødiske tab være små.

Et Auschwitz Øjenvidne

Nogle ny kendsgerninger om Auschwitz begynder langsomt at komme frem. De findes bl.a. i den lille bog kaldet *Die Auschwitz-Lüge ; Ein Erlebnisbericht von Thies Christophersen* (The Auschwitz Legends : An account of his Experiences by Thies Christophersen, Kritik Verlag / Mohrkirch, 1973). Offentliggjort af den tyske advokat Dr. Manfred Roeder i tidsskriftet Deutsche Bürger-Initiative. Det er

en øjenvidneberetning af Thies Christophersen, der af Kaiser Wilhelmstituttet var sendt til Bunawerk plantelaboratoriet i Auschwitz for at foretage forsøg med fremstilling af kunstgummi af Fandens Mælkebøtter. I maj 1973, ikke længe efter fremkomsten af denne beretning, skrev den professionelle nazi-jæger Simon Wiesenthal til advokatsammenslutningen i Frankfurt am Main og forlangte, at offentliggøreren, Dr. Roeder blev stillet for sammenslutningens disciplinære kommission. Og helt sikkert blev han halet for kommissionen, hvor proceduren begyndte i juli, men ikke uden kritik, også fra presseside, der spurgte : Er Simon Wiesenthal Tysklands nye Gauleiter ? (*Deutsche Wochenzeitung* 27 juli 1973.)

Christophersens beretning er bestemt et af de vigtigste dokumenter for en nyvurdering af Auschwitz. Han var der hele 1944. Han besøgte hele det store Auschwitzkompleks, også Birkenau, hvor det påstås, at massakren på jøderne fandt sted. For Christophersen er der ingen tvivl om, at det hele er usandt. Han skriver : "Jeg var i Auschwitz fra januar 1944 til december 1944. Efter krigen hørte jeg om de masse mord, som det blev påstået, S.S. havde foretaget på fangerne, og jeg blev lamslået over påstandene. På trods af alle vidneudsagn, alle skrivelser og radiooptaler, tror jeg i dag stadig ikke på disse horrible påstande. Jeg har sagt det mange gange og mange steder, men til ingen nytte. Ingen tror mig." (p.16).

En detaljeret gennemgang af forfatterens oplevelser i Auschwitz, der omfatter lejrrutiner og fangernes daglige liv, en beretning, der er totalt i modstrid med alle de påståede propagandahistorier. forbydes af pladsmangelen. (pp. 22-7)

Vigtigere er hans afsløringer om den påståede eksistens af en udryddelseslejr. "Under hele mit ophold i Auschwitz observerede jeg aldrig det mindste bevis for, at massegasninger fandt sted. Ydermere er påstanden om, at en stank af brændt kød hang over lejren, en lodret løgn. I umiddelbar nærhed af stamlejren, Auschwitz I, var der et større støberi, hvorfra lugten af flydende metal ikke var behagelig". (p.33-4). Reitlinger bekræfter, at der var fem smelteovne og fem kulminer, der ammen med Bunawerk-fabrikkerne udgjorde Auschwitz III (ibid p.452). Forfatteren medgiver, at der var krematorier i Auschwitz, "da der boede 200.000 mennesker, og i enhver by med 200.000 er der et krematorium. Naturligvis døde der mennesker - - - ikke blot fanger. Christophersens overordnede, Obersturmbannführer A's kone døde der. (p. 33)" Forfatteren forklarer : "Der var ingen hemmeligheder i Auschwitz. I september 1944 var en repræsentant for Røde Kors på inspektion. De var især interesserede i Birkenau. Men vi havde også inspektioner i Raisko" (Bunawerk section, p. 35).

Christophersen påpegede, at konstante besøg udefra ikke kan forenes med beskyldningerne om masseudryddelse. I forbindelse med hans kones besøg i maj 1944 observerer han: "Den kendsgerning, at vi kunne modtage besøg af pårørende, beviser ledelsens åbenhed. Havde Auschwitz været en udryddelseslejr, kunne vi ikke have modtaget den slags besøg". (p. 27)

Efter krigen hørte Christophersen også om den påståede eksistens af en bygning med kæmpeskorstene i stamlejrens nærhed. "Dette formenten at være krematoriet. Jeg kan imidlertid bevidne, at da jeg i december 1944 forlod lejren, havde jeg ikke set bygningen" (p. 27). Eksisterer denne mystiske bygning i dag ? Åbenbart ikke. Reitlinger påstår, at den var nedrevet og "brændt af i lejrens påsyn" i oktober. Det påstås dog kun at være observeret af et jødisk vidne, en Dr. Bendel, og hans udsagn er det eneste, der eksisterer. (Reitlinger, ibid p. 457). Denne situation er typisk. Når det kommer til ægte beviser, er de der ikke. Bygningen var "nedrevet", dokumentet "forsvundet", ordren var "mundtlig". Når man besøgte Auschwitz i dag, er der et lille krematorium med fire ovne, og man bliver fortalt, at her blev millioner af mennesker udryddet. Den sovjetiske kommission, der "undersøgte" lejren, fremkom med en udtalelse den 12. maj 1945, hvori det hedder : "Ved brug af beregninger (rectified coefficients - - - har den tekniske ekspertkommission bekræftet, at, i den tid Auschwitzlejren eksisterede, har de tyske slagtere i denne lejr udslættet ikke mindre end fire millioner mennesker - - " Reitlingers forbavsende ærlige kommentar om denne påstand må gøre fyldest : "Verden er blevet mistroisk over for "rectified coefficients" og tallet fire millioner forekommer latterligt." (ibid, p. 460)

Endelig henleder Christophersens beretning opmærksomheden på en meget mærkelig tildragelse. Den eneste anklagede, som ikke kom til stede ved Frankfurts Auschwitzproces i 1963, var Richard Baer, Höss's efterfølger som kommandant i Auschwitz. Selv om han var sund og rask, døde han, før sagen var begyndt, pludseligt i fængslet, i henhold til avisen *Deutsche Wochenzeitung*, 27 juli 1973, "på meget mystisk vis".

Baers pludselige afsked med denne verden, før han kunne udtale sig i retten, er særligt mærkelig, fordi den franske avis, *Rivarol*, havde fortalt, at Baer insisterede på, "at i hele den periode, han havde været kommandant i Auschwitz, havde han aldrig set et gaskammer, og han troede ikke på, at sådan noget fandtes" og intet kunne få ham fra at stå ved denne udtalelse. Sagt kort : Christophersens beretning er endnu et bidrag til den voksende samling vidnesbyrd, der viser, at det gigantiske industrikompleks i Auschwitz (det bestod af 30 forskellige installationer) og blev gennemskåret af hovedjernbanelinien

mellem Krakov og Wien, intet andet var end et kæmpemæssigt krigsindustricenter, der, det må klart indrømmes, benyttede tvangsarbejdskraft; men det var ikke en "udryddelseslejr".

Ghettoen i Warszawa

Det er antydnet, at hvad antallet af omkomne angår, er det gået værst ud over de polske jøder, ikke blot i Auschwitz, men i en lang række af "dødslejre", som Treblinka, Sobibor, Belzec, Maidanek, Chelmo og mange andre obskure steder, som er kommet til. I centrum for den påståede udryddelse af polsk jødedom står den dramatiske rejsning i ghettoen i Warszawa i april 1943. Den fremlægges ofte som en revolte mod at blive deporteret til gasovnene, idet det påstås, at Hitlers og Himmlers "hemmelige diskussioner" var lækket ud og havde vundet tiltro i Warszawa. Historien om Warszawas ghetto giver en instruktiv indsigt i, hvordan selve udryddelseslegenden skabes. Den evakuering, tyskerne foretog i 1943, kaldes ofte "udryddelsen af polsk jødedom", selv om det ikke var tilfældet, og lag af mytologi er vævet om den efter offentliggørelsen af romaner som John Herses Muren og Leon Uris's Exodus.

Efter at tyskerne havde okkuperet Polen, begrænsede de af sikkerhedshensyn jødernes bevægelsesfrihed til ghettoer. Den lokale administration af ghettoerne var i hænderne på jødiske råd, valgt af jøderne selv, og deres indre sikkerhed var lagt i hænderne på en selvstændig jødisk politistyrke, en særlig møntenhed var i brug i ghettoerne for at forhindre spekulation. Om systemet var forkert eller ej, så er det forståeligt som en krigstidsforanstaltning, og selv om ghettoer var ubehagelige pladser at opholde sig i, var de ikke barbariske. Og det var bestemt ikke een anordning til racens udryddelse, selv om dette ofte påstås at være formålet. I en nylig udkommet bog om Warszawa-ghettoen påstås det, at koncentrationslejrene var afløsere for den praksis at stuve jøderne sammen i ghettoer og sulte dem til døde. Det ser ud som om, at uanset hvilken form for sikkerhedssystem tyskerne anvendte for at bevare en form for jødisk samfund, så kommer man ikke uden om ordet "udryddelse".

Vi har tidligere vist, at i den polske folketælling i 1931 vedrørende jøder var antallet anslået til at være 2.732.500, og at efter emigration og flugt til Sovjetunionen var ikke mere end 1.100.000 under tysk kontrol. Disse fastslåede kendsgerninger afholder ikke Manvell og Frankl fra at hævde, at "der havde været over 3 mio. jøder, da Tyskland okkuperede Polen", og at der i 1942 var endnu 2 mio., der ventede på døden (ibid. p. 140). I virkeligheden blev omkring 400.000 af de godt en mio. jøder, der var i Polen, samlet i Warszawaghettoen, et område på ca. 4 kv. km. omkring den gamle ghetto fra middelalderen. De øvrige var allerede flyttet til generalguvernementet i september 1940. Om sommeren 1942 havde Himmler beordret, at alle jøder skulle samles i lejre, for at deres arbejdskraft kunne udnyttes. Dette var en del af en samlet plan for optimal udnyttelse af arbejdskraften i generalguvernementet. Således blev mellem juli og oktober 1942 over tre fjerdedele af jøderne i Warszawas ghetto fredeligt evakueret og transporteret, overvåget af jødernes eget politi. Som vi har set, påstås det, at transporterne til lejrene endte med "udryddelse"; men ud fra de oplysninger, der er tilgængelige, er der ingen tvivl om, at det kun indebar en effektiv indsamling af arbejdskraft, og forhindring af uroligheder. Himmler havde ved et uanmeldt besøg i Warszawa i 1943 opdaget, at 24.000 jøder, der var registreret som ansatte i krigsindustrien, arbejdede illegalt i klæde- og pelsindustrien. (Manvell og Frankl., p. 140). Ghettoen blev også brugt som base for illegale togter ud i Warszawa.

Efter seks måneders fredelig evakuering, da der kun var 60.000 jøder tilbage, blev tyskerne d. 18. januar 1943 mødt med væbnet opstand. Manvell & Frankl indrømmer, at "jøderne, der var involveret i den planlagte opstand, længe havde været engageret i indsmugling af våben til ghettoen, og kampgrupper skød mod og dræbte S.S.-soldater, og milits, der bevogtede en kolonne af deporterede".

Jødisk politi fungerede i Warszawas ghetto.

Terroristerne i ghettoopstanden blev også hjulpet af den polske hjemmehær og PPR. - Polska Partia Robotnicza, det polske kommunistiske arbejderparti. Det var under disse omstændigheder, dvs. et oprør, hjulpet af partisaner og kommunister, at okkupationsmagterne, ligesom enhver anden hær i en lignende situation ville gøre det, gik ind for at nedkæmpe terroristerne om fornødent ved at ødelægge selve deres tilholdssted. Det bør huskes, at hele evakueringsprocessen ville være fortsat fredeligt, hvis ikke ekstremister blandt indbyggerne havde planlagt et væbnet oprør, som var nødt til at mislykkes. Da S.S.generalløjtnant Stroop d. 19 april gik ind i ghettoen med pansrede køretøjer, kom han straks under ild og mistede 12 mænd. Tyske og polske ofre for slaget, der varede i fire uger gik op til 101 dræbte og sårede. Stædig modstand af den jødiske kamporganisation overfor umulige odds ledte til anslået 14.000 jødiske ofre, de fleste ved at forblive i brændende huse og tilflugtssteder.

Mange jøder indenfor ghettoen havde været modstandere af kamporganisationens terror og havde forsøgt at give tyskerne oplysning om deres hovedkvarter.

[To Warszawaoprør : Det bør måske påpeges, at den oven beskrevne jødiske ghettoopstand, april-maj 1943, blev efterfulgt af det egentlige polske Warszawaoprør, som startedes 1/8 1944 under general Komorovski, beordret af Londonregeringen, da de sovjetiske troppers kanonild kunne høres i byen. Russerne trak sig imidlertid tilbage igen, og det forventede fremstød af den røde hær blev udsat - polakker mener med vilje; men der kan også peges på militære grunde. I alle fald udeblev effektiv støtte til oprørshæren, hvis styrker, reduceret fra 80.000 til 15.000 måtte kapitulere 3/10 1944. O.a.]

Pludseligt overlevende.

Omstændighederne ved Warszawa ghetto-revolten og deportationerne til østlige arbejdslejre som Auschwitz afstedkom farverige fremstillinger af de polske jøders skæbne, den største blok af jøder i Europa. Det jødiske Jewish Joint Distribution Committee fastslog med tal, som det havde forberedt til Nürnbergprocesserne, at der kun var 80.000 jøder tilbage i Polen. De hævdede også, at der ikke var nogen forflyttede polske jøder i Tyskland og Østrig, en påstand som var noget i strid med det antal polske jøder, der blev arresteret af briter og amerikanere for sort-børs-virksomhed. Men det ny kommunistiske regime i Polen var ikke i stand til at forhindre en kraftig anti-jødisk pogrom 4. juli 1946 i Kielce, og følgelig flygtede tusinder af polske jøder pludselig til Vesttyskland. Deres tilsynekomst var noget pinlig, og deres emigration til Palæstina og USA blev arrangeret på rekordtid. Følgelig undergik antallet af polsk-jødiske overlevende en betragtelig revision. I American-Jewish Year Book 1948-1949 var det sat til 390.000, noget af en fremgang fra de oprindelige 80.000. Vi kan vente yderligere ændringer fremover.

7. Nogle erindringer fra koncentrationslejre.

Det mest indflydelsesrige agentur i propagandaen for udryddelseslegenden har industrien af billigbøger og magasiner været, og det er gennem deres kommercielle sensations- udgivelser den jævne person er gjort bekendt med en myte af ren politisk karakter og formål. Den helt store tid for disse had-Tyskland bøger var 1950'erne, da germanofobi fandt et åbent marked; men industrien fortsætter at blomstre og oplever et nyt boom i dag. Industriens produkter består i almindelighed af såkaldte "memoirer", og de falder i to hovedkategorier. Dem, der skal være skrevet af tidligere S.S. mænd, og de bloddryppende beretninger af tidligere koncentrations lejrfanger.

Af kommunistisk oprindelse

Det mest fremtrædende eksempel på den første slags er Commandant of Auschwitz af Rudolf Höss (London, 1960). Den blev oprindeligt udgivet af den kommunistiske regering på polsk som Wspomnienia. Höss overtog som ung mand Auschwitz i 1940. Han blev først arresteret af briterne og holdt fangen i Flensborg. Efter Nürnbergprocessen blev han udleveret til de polske kommunistiske myndigheder, der dømte ham til døden i 1947 og henrettede ham næsten med det samme. De såkaldte Höss erindringer er uden tvivl et falskneri og, som vi skal vise det, fremstillet under kommunistiske auspicer. Kommunisterne selv erklærer, at Höss "fik ordre til at skrive sin livshistorie", og der eksisterer et håndskrevet eksemplar i Auschwitz-museet; men ingen har nogensinde undersøgt det juridisk. Höss var under sin arrest udsat for tortur og hjernevasketeknik af briterne, og hans vidnesmål i Nürnberg blev afleveret sanseløst monotont, medens han stirrede tomt lige ud i luften. Selv Reitlinger betragter hans vidnesbyrd som håbløst utroværdigt. Det er virkelig bemærkelsesværdigt, hvor meget af den såkaldte "bevisførelse" vedrørende de Seks Millioner, der stammer fra kommunistiske kilder. Det gælder de

vigtigste dokumenter som Wisliceny's erklæring og Höss's memoirer, der uden tvivl er de mest citerede i udryddelseslitteraturen, såvel som al information om de såkaldte "dødslejre", som Auschwitz. Sådan information stammer fra : Jewish Historical Commission of Poland, Warszawa; The Central Commission for the Investigation of War Crimes og den russiske stats krigsforbryderkommission i Moskva.

Reitlinger anerkender, at Höss's vidnesbyrd i Nürnberg var et katalog over vilde overdrivelser, som at Auschwitz gjorde det af med 16.000 mennesker om dagen, hvilket ville betyde totalt 13 mio. ved slutningen af krigen. I stedet for at fremstille disse vurderinger som de sovjetinspirerede falsknerier de åbenlyst er, foretrækker Reitlinger og andre at skyldte sådanne latterlige overdrivelser på "stolthed" over at gøre et professionelt job. Ironisk nok er dette i strid med de påstået autentiske Höss-memoirer, der gør et dygtigt forsøg på troværdighed ved at tegne det modsatte billede, nemlig afsky for jobbet.

Höss menes at have "bekendt" udryddelse af 3 mio. i Auschwitz, selv om tallet ved hans egen retssag blev formindsket til 1.135.000. Men vi har allerede noteret, at Sovjetregeringen proklamerede et officielt tal på 4 mio. efter deres "undersøgelse" af lejren i 1945. Denne form for vilkårlig jongleren med millioner af mennesker synes ikke at bekymre forfattere af udryddelseslitteratur.

En gennemgang af Höss-memoirerne med alle deres hårrejsende detaljer vil være trættende. Vi må begrænse os til de aspekter ved udryddelseslegenden, som er forment med det åbenlyse formål at komme beviserne for deres falskhed i forkøbet. Det gælder f.eks. den måde på hvilken jødeudryddelsen beskrives. Den foregives at være udført af en "specialkommando" af jødiske fanger. De tog sig af de nyligt ankomne kontingenter til lejren og førte dem til de enorme "gaskamre" og fjernede bagefter ligene. S.S-personalet vidste derfor meget lidt, så at det meste af S.S-personalet var holdt i fuldstændig uvidenhed om "udryddelsesprogrammet". Naturligvis har man aldrig fundet nogle pålidelige vidner, der hævdede at have været med i denne grusomme "specialafdeling", så hele sagen er nemt og bekvemt ikke til at bevise.

Et afgørende bevis for, at Höss-memoirerne er et falskneri, ligger i den utrolige bommert fra de kommunistiske udgiveres side, at Höss hævdes at sige, at Jehovas Vidner i Auschwitz billigede mordet på jøderne, fordi disse var fjender af Kristus. Det er velkendt, at i Sovjetrusland og dens satellitstater i Østeuropa fører kommunisterne en bitter kampagne imod Jehovas Vidner, som de betragter som den religiøse sekt, der er mest farlig for den kommunistiske tro. At denne sekt bevidst og groft bagtales i Höss's memoirer, beviser ud over enhver tvivl dokumentets kommunistiske oprindelse.

[Höss's memoirer er til forskel fra revisionismens hovedværker, tilgængelig på dansk. Det bør bemærkes, at Höss efter vor opfattelse egentlig ikke bagtaler vidnerne; men faktisk udtrykker beundring for deres arbejdsomhed, fredsommelighed og gudstro. Det eneste de ikke ville have med at gøre var : krig, uniformer og våben, hvilket desværre var tilstrækkeligt til, at så mange blev dømt til døden. Men Höss beundrer deres mod og standhaftighed, ja, henrykkelse ved henrettelserne. Om hans karakteristik af deres holdning til jøderne er plantet, eller står for kommandantens egen opfattelse, er svært at afgøre. At vidnerne ikke ynkede jødernes skæbne er for så vidt forståeligt, som de ikke ynkede deres egen.

Det kan indvendes, at udryddelse af arbejdsuduelige ikke strider mod princippet at skaffe flest muligt fanger til brug for krigsindustrien.

Behovet af arbejdskraft kan altså ikke anføres som afgørende bevis mod eksistensen af gaskamre til arbejdsudygtige personer. Mod dette taler, at så mange syge og arbejdsudygtige faktisk overlevede eller først bukkede under for epidemierne mod krigens slutning. Men de afgørende beviser fremkom ganske enkelt gennem en undersøgelse af deres påståede funktion. Her er Höss, som det påpeges, bemærkelsesværdigt vag og hans beskrivelse ikke modsigelsesfri. Men han har jo husket på, hvad han var blevet tvunget til at sige under forhørene, og han vidste, hvad hans bødler, nu polakker, var i stand til. I et ubevogtet øjeblik under en transport sammen med to andre tyskere, bemærkede han, at der findes tortur så forfærdelig, at den er umulig at modstå.

De nødvendige undersøgelser (bag jerntæppet) af de påståede gaskamres funktion stod ikke til rådighed for Verrall; men det er hans fortjeneste, at de omsider blev foretaget, som led i Zündelprocesserne. Se "Efterskrift". O. a.]

Memoirer der anklager

Helt sikkert er de mest forfalskede "memoirer", der hidtil er udgivet, Adolf Eichmanns. Før Israels illegale kidnapning af ham i maj 1960, og den dermed forbundne internationale publicitet, som flammede op, havde få hørt om ham. Han var faktisk en forholdsvis ubetydelig person, leder af kontor A4b i departement VI (Gestapo) i Rigssikkerhedshovedkontoret. Hans kontor forestod transporten til lejrene af en speciel gruppe af fjendtlige fremmede, jøderne. En sand syndflod af usorteret sludder om Eichmann regnede ned over verden i 1960, af hvilken vi vil citere et enkelt eksempel : Comer Clarke's Eichmann : *The Savage Truth*. ("Orgierne fortsatte ofte til frem mod kl. seks om morgenen, nogle få timer

før man overdrog den næste flok ofre til døden" skriver Clarke i sit kapitel "Strømliniet død og vilde sex-orgier", p. 124).

Mærkeligt nok fremkom Adolf Eichmanns påståede "memoirer" pludseligt, netop på det tidspunkt, da han blev bortført til Israel. De blev ukritisk offentliggjort af det amerikanske *Life* magasin (28/11-5/12 1960) og formodedes at være overdraget af Eichmann til en argentinsk journalist kort før tilfangetagelsen - et forbavsende sammentræf. Ved et lige så mærkeligt sammentræf erklærede krigsforbryderefterforskere kort efter, at de over halvtreds år efter krigen i U:S: Library of Congress netop havde "fundet" det komplette arkiv fra Eichmanns departement.

Hvad selve memoirene angår var de gjort så ekstremt belastende som overhovedet muligt uden at overgå til de reneste fantasier, og fremstiller Eichmann som en, der taler med fryd om den fysiske udryddelse af jøder. Falskneriet bekræftes også af diverse faktuelle fejl, som at Himmler allerede i april 1944 var chef for reservehæren, i stedet for efter julikomplotet mod Hitlers liv, et faktum, som Eichmann helt sikkert måtte kende. Fremkomsten af disse "memoirer" på præcis det rigtige tidspunkt levner ikke tvivl om, at formålet var at skabe et fördomstols billede af den ærketypiske uforbederlige nazist og djævelen i menneskeskikkelse.

Omstændighederne ved Eichmanns proces i Israel vedrører os ikke her. De dokumenter af sovjetisk oprindelse, som blev benyttet, såsom Wislecey udtalelsen, har vi allerede gennemgået, og med hensyn til de tredje grads- metoder, der blev benyttet mod Eichmann under hans fangenskab for at gøre ham "cooperativ" henviser vi læseren til London *Jewish Chronicle*, 2. september 1960. Mere relevant vedrørende litteraturen om udryddelseslegenden er indholdet af et brev, som Eichmann formodes frivilligt at have skrevet og overdraget til sine tilfangetagere i Buenos Ayres. Det behøver næppe tilføjes, at det israelske forfatterskab er åbenlyst. Intet kan udfordre menneskelig lettroenhed mere end følgende frase : "Jeg fremlægger denne erklæring af egen fri vilje." Men den mest hule og afslørende erklæring går ud på hans udtalte villighed til at optræde for en israelsk ret, "så at et sandt billede kan overdrages fremtidige generationer."

Treblinka fabrikater

De seneste erindringer, der er fremkommet på tryk er Franz Stangl's. Den tidligere kommandant blev dømt til livsvarigt fængsel i december 1970. Hans erindringer blev bragt i en artikel 8 oktober 1971 i London *Daily Telegraph* Magazine og blev foregivet at stamme fra en række interviews med Stangl i fængslet. Han døde få dage efter, at interviewene var bragt. De påståede erindringer er virkelig de mest blodige og bizarre, der endnu er publiceret, skønt man er taknemmelig for små indrømmelser af artiklens forfatter, såsom at "de vidnesbyrd, der blev fremført ved hans rettergang, ikke beviste, at Stangl selv havde begået mord", og at oplysningerne om Stangl's første tid i Polen "delvis var fabrikationer."

Et typisk eksempel på disse fabrikater var beskrivelsen af Stangl's første besøg i Treblinka. Da han kørte indtil jernbanestationen, hævdes han at have set "tusinder af lig", bare strøet rundt ved siden af sporene, "hundreder, nej tusinder af lig forrådnende, gående i opløsning". Og "på stationen stod et tog fuldt af jøder, nogle døde, nogle stadig i live - - - det så ud som om, det havde været der i dagevis." Beretningen når et højdepunkt af absurditet da Stangl påstås at være gået ud af bilen og strådt "knædybt ned i penge : Jeg vidste ikke hvor jeg skulle vende mig hen, hvilken vej, jeg skulle gå. Jeg vadede i pengesedler, mønter, kostbare stene, juveler og tøj. De var alle vegne udstrøet over området." Scenen fuldendes med "horer fra Warszawa, der på den anden side af pigtrådshegnet vinkede, dansede, sang og spillede musik. At tro bogstaveligt på denne historie om at vade knædybt i jødiske pengesedler og kostbare juveler midt mellem tusinder rådnende lig og syngende luddere må kræve den mest fænomenale grad af lettroenhed og ville under alle andre omstændigheder end i tilknytning til legenden om De Seks Millioner blive betragtet som det mest utrolige nonsens.

Den udtalelse, der mest afgørende berøver Stangl's memoirer den sidste levning af autenticitet er det svar, han blev tillagt at give, da han blev spurgt, hvorfor han troede at jøderne blev udryddet. "De ville have jødernes penge" svarede han. "Det med racen var bare sekundært." Interviewrækken munder ud i en højst tvivlsom optegnelse. Da han blev spurgt, om der havde været nogen mulig fornuft i al denne rædsel svarede den tidligere nazikommandant med begejstring : "Ja, det er jeg sikker på ! Måske skulle jøderne have dette enorme stød for at samle sig og skabe et folk, så at de kunne identificere sig med hinanden." Man kunne næppe forestille sig et mere perfekt svar, om det så var opfundet.

En skrøne som bestseller

Blandt den anden type erindringer, dem, der udmaler billedet af en skrøbelig jødedom fanget i nazismens skruestik er den mest berømte uden tvivl *The Diary of Anne Frank*, og sandheden om denne bog giver et forfærdende indblik i hvordan en propagandalegende fabrikeres. Den udkom første gang i

1952, og Anne Franks dagbog blev en øjeblikkelig bestseller. Siden er den blevet genudgivet som billigbog, gået gennem 40 udgaver og gjort til en succesfuld Hollywoodfilm. Alene royalties har skaffet pigens fader en formue ved salg af bogen, der foregiver at fremstille hans datters ægte livstragedie. Med sin direkte appel til følelserne har bogen og filmen påvirket flere mennesker over hele jorden end nogen anden historie i sin art.

Anne Franks dagbog blev solgt til publikum som den ægte dagbog skrevet i 12-årsalderen af en ung jødisk pige i Amsterdam, medens hendes familie og fire andre jøder holdt sig gemt i bagrummet til et hus under den tyske okkupation. Til sidst blev de arresteret og sendt til koncentrationslejr, hvor Anne Frank formodentlig døde, da hun var 14 år gammel.

Da Otto Frank blev befriet fra lejren ved krigens slutning vendte han tilbage til huset i Amsterdam og "fandt" sin datters dagbog gemt mellem tagspærerne.

I årene 1956-1958 blev en sag ført af Meyer Levin mod Otto Frank. Her blev Levin tildelt 50.000 dollars i erstatning for bedrageri, misligholdelse og ikke autoriseret brug af idéer."

Kernen i denne sag drejede sig om den dramatiserede del af "dagbogen". Det vil sige retten til at bruge idéen i film, radio, TV og teaterproduktioner. Disse idéer hævdede Levin var hans, og juryen i en domstol i New York City gav ham medhold.

Meyer Levin er en velkendt forfatter og journalist, der har tilbragt mange år i Frankrig, og der mødte han omkring 1949 Otto Frank. Den første udgave af bogen udkom i Frankrig.

Anne Frank efterlod en dagbog på ca. 150 sider. (*New York Times* 2.november 1955) . Den offentliggjorte "diary" med dens endelige 293 sider, er af høj litterær standard, som sammen med dens behandling af historiske begivenheder gør det yderst tvivlsomt, at den kan være skrevet af en tolvårig pige.

Anne Franks håndskrift og håndskriften i dagbogen har ingen lighed med hinanden. [Anne skrev faktisk dagbogen fra hun blev 13 til hun netop var 15 år. At dele af den dog næppe kan være originale ses af, at der er anvendt kuglepen, som først blev alment tilgængelig i årene efter krigen. O. a.]

En svensk undersøger skrev til Otto Frank i 1977 og anmodede om tilladelse til sammen med en gruppe eksperter at komme til Schweiz for at undersøge det oprindelige dokument. Dette afviste hr. Frank i følgende brev :

Kære hr.

Da jeg gav Dem alle nødvendige oplysninger om ægtheden af dagbogen i mit brev dateret 22. april, ønsker jeg ikke at have yderligere kontakt med Dem.

Ærbødigst

Otto Frank d. 4. juni 1977

Her har vi altså igen en svindel i en hel serie af svindler, som har til opgave at fremme legenden og sagaen om De Seks Millioner. Naturligvis blev retssagen om autenticiteten af Anne Franks dagbog "ikke officielt rapporteret"

Som illustration bringes en *Life* international forside med et eksempel på Anne Franks håndskrift, og nedenfor et eksempel på en side fra den påståede dagbog.

En kort henvisning må også gøres til en anden dagbog, som blev udgivet kort efter Anne Franks og som blev kaldt Notater fra Warszawa ghettoen : Emmanuel Ringelblums journal (New York 1958)

Ringelblum havde været leder i kampagnen for sabotage mod tyskerne i Polen og revolten i Warszawaghettoen 1943, før han til slut blev arresteret og henrettet i 1944. Ringelblumjournalen der omtaler de sædvanlige rygter, der hævdes cirkulere om udryddelsen af jøder i Polen, dukkede op under nøjagtigt de samme kommunistiske auspicer, som Höss's memoier. McGraw-Hill, udgiverne af den amerikanske udgave, indrømmer, at de blev nægtet adgang til det ucensurerede originalmanuskript i Warszawa, og i stedet troligt fulgte det redigerede manuskript, udgivet af den kommunistiske regering i Warszawa i 1952. Alle beviser for Holocaust stammer fra kommunistiske kilder, og er som sådanne værdiløse som historiske dokumenter

Akkumulerede myter

Efter krigen har der været en rigelig vækst af sensationel koncentrationslejr-litteratur, størstedelen jødisk. Alle bøger ophober rædsler og blander fragmenter af sandhed med groteske fantasier og bedrageri, ubarmhjertigt optårnende en bygning af mytologi i hvilken enhver forbindelse til historiske fakta for længe siden er forsvundet. Vi har allerede henvist til typen med Olga Lengyel's absurde *Five Chimneys* ("24.000 lig ekspederet hver eneste dag"), *Doctor i Auschwitz* af Miklos Nyiszli, åbenbart en mytisk og opfundet person, *This was Auschwitz : The Story of a Murder Camp* af Philip Friedman, og så videre ad nauseam ["til du brækker dig" - O.a.]

Den sidste af slagsen er *For those I loved* (For dem, jeg elskede) af Martin Gray (Rodley Head, 1973) der forestiller, at være hans beretning om oplevelser i Treblinka lejren i Polen. Gray var specialist i at sælge falske antikviteter til Amerika før han byttede til koncentrationslejrsmemoirer. Omstændighederne ved udgivelsen af hans bog var imidlertid enestående for et arbejde af den slags, da der lige fra begyndelsen blev rejst alvorlig tvivl om autenticiteten i dens indhold. Selv jøder advarede mod den skade, som den kunne forårsage og tog afstand fra bogen, kaldte den svigagtig og spurgte om han overhovedet havde været i Treblinkalejren, medens B.B.C.-radio pressede ham med spørgsmålet, hvorfor han havde ventet 28 år med at skrive om sine oplevelser.

Det var interessant, at spalten "personel opinion" i Londons "*Jewish Chronicle*", 30 marts 1973, selvom den stort set fordømte Gray's bog alligevel tilskrev den grandiose bidrag til myten om De seks Millioner. Den slog fast, at "næsten en million mennesker blev myrdet i Treblinka i løbet af et år. 18.000 blev ført til gaskammeret hver dag." Det er skammeligt, at så mange mennesker læser og accepterer sådan noget nonsens uden at bruge hovedet. Hvis 18.000 blev myrdet hver dag, ville tallet en million være nået i løbet af 56 dage, ikke "i løbet af et år". Det gigantiske værk ville gøre de følgende ti måneder fuldstændigt blanke. For 18.000 om dagen ville faktisk betyde totalt 6.480.000 "i løbet af et år." Betyder det, at 6 mio. døde på 12 måneder i Treblinka ? Hvad med de påståede 3 eller 4 mio. i Auschwitz ? Den slags viser simpelt hen, at så snart det fuldstændigt absurde kompromis på Seks Millioner havde scoret en så bragende succes og var blevet internationalt accepteret, kan ethvert antal af umulige ombytninger gøres, og ingen vil så meget som drømme om at kritisere dem. I sin gennemgang af Gray's bog giver *Jewish Chronicle* et afslørende indblik i de falske anklager om gaskamre : "Gray husker, at gulvene i gaskamrene skrånede, medens en anden overlevende, der hjalp til med at bygge dem påstår, at de var plane - - -"

Ind imellem fremkommer der bøger af tidligere koncentrationslejr-fanger, der giver et totalt afvigende billede af de forhold, der herskede. En sådan er *Under Two Dictators* (London 1950) af Margarete Buber. Hun havde oplevet en række år under brutale og primitive forhold i en russisk fangelejr, før hun i august 1940 blev sendt til Ravensbrück, en tysk kvindelejr. Hun bemærkede, at hun var den eneste i dette kontingent, der ikke med det samme blev frigivet af Gestapo. Hendes bog beskriver en slående kontrast mellem lejrene i Sovjetrusland og Tyskland. I modsætning til elendigheden, uordenen og sulten i den russiske lejr fandt hun, at Ravensbrück var ren, civiliseret og veladministreret. Regelmæssige bade og rent linned oplevedes som en luksus efter hendes tidligere oplevelser, og hendes første måltid med hvidt brød, pølse, havregrød med sukker og tørret frugt fik hende til at spørge en anden fange om 3. august 1940 var en slags feriedag eller speciel festdag. Hun konstaterede også, at barakkerne var forbavsende rummelige i forhold til de overfyldte mudderhytter i den sovjetiske lejr. I de sidste måneder af 1945 oplevede hun den fremadskridende forværring af forholdene, hvis årsager, vi senere skal komme ind på.

En anden beretning, som er helt forskellig fra den populære propaganda er *Die Gestapo Lässt Bitten* (The Gestapo Invites You (Gestapo inviterer Dem) af Charlotte Bormann, en kommunistisk politisk fange, der også var interneret i Ravensbrück. Uden tvivl er dens vigtigste afsløring forfatterens oplysning, at rygterne om gashenrettelser var bevidste og ondsksfulde opfindelser, som kommunisterne spredte blandt fangerne. Kommunisterne ville ikke have med Margarete Buber at gøre, fordi hun havde været fange i Sovjetunionen.

Et rystende spejlbillede af efterkrigstidens retssager er det faktum, at Charlotte Bormann ikke blev tilladt at vidne ved Rastadt retssagen mod personalet ved Ravensbrück lejren i den franske okkupationszone. Det er den skæbne, der sædvanligvis overgik dem, der benægtede udryddelseslegenden.

8. Forholdene i krigtidens koncentrationslejre.

I sin nyligt udgivne bog *Adolf Hitler* (London, 1973) bemærker Colin Cross, der bringer flere oplysninger, end det er almindeligt, om de mange problemer i perioden, at "den påståede skovlen rundt over hele Europa med millioner af jøder for til sidst at myrde dem, især i en desperat krigssituation, var nytteløst fra ethvert rationelt synspunkt. (p. 307) Ja, netop, og så må man jo spørge, hvor sandsynlig denne irrationalisme var, og om den overhovedet var mulig.

Alene at have sendt tre eller fire mio. jøder til Auschwitz (forudsat yderligere, at dette opskruede tal fandtes i Europa, hvad det ikke gjorde) ville have lagt en uoverkommelig byrde på det tyske transportsystem, der var anstrengt til de yderste grænser med transporter til den udstrakte russiske front. At have transporteret de mytiske Seks Millioner jøder plus de talløse af andre nationaliteter, til interneringslejre, og at huse, klæde og føde dem dér, ville simpelt hen have lamslået deres militære operationer. Der er ingen grund til at tro, at de rationelle tyskere ville have sat deres militære chancer på spil for en sådan disposition.

Men på den anden side kan transporten af det mere sandsynlige tal på 363.000 fanger til Auschwitz under hele krigen (et tal, vi ved, er registreret der) se fornuftigt ud på grund af det arbejde, der til gengæld blev udført.

Det er sikkert, at af de 3 mio. jøder, der levede i Europa, blev aldrig mere end 2 mio. interneret på samme tid, og det kan bevises, at tallet var nærmere 1.500.000. Vi skal senere se, i henhold til *Report of The Red Cross*, at hele jødiske befolkninger, som dem i Slovakiet helt undslap detention i lejre, medens andre blev placeret i ghettosamfund som Theresienstadt. Deportationerne fra Vesteuropa var meget færre. Reitlinger skønner, som vi allerede har noteret, at kun omkring 50.000 franske jøder blev deporteret og interneret ud af en befolkning på 320.000.

Man må altså spørge, om det var fysisk muligt at ødelægge de millioner af jøder, som det påstås ? Havde tyskerne tid til det ? Er det sandsynligt, at de kunne kremere millioner, når de manglede mandskab og behøvede krigsfanger til krigsproduktionen ? Ville det have været muligt at ødelægge og fjerne alle spor af en million mennesker på seks måneder ? Kunne så enorme samlinger af jøder og henrettelser være holdt hemmeligt ? Det er den slags spørgsmål, som den kritisk tænkende person burde stille. Og han vil snart opdage, at ikke blot de statistiske og dokumentariske beviser, som er fremlagt, men almindelige logistiske beregninger modbeviser legenden om de seks millioner.

Selv om det er umuligt, at millioner er blevet myrdet i lejrene, er karakteren og forholdene i de tyske koncentrationslejre blevet overdrevet for at gøre påstanden plausibel. William Shirer fastslår i en typisk hensynsløs passage, at "Alle de godt tredve nazistiske hovedlejre var dødslejre " (Ibid, p. 1150). Det er fuldstændigt usandt og accepteres ikke engang længere af hovedpropagandisterne for udryddelseslegenden. Shirer citerer også Eugen Kogon's *The Theory and Practice of Hell* (N. Y, 1950, p. 227) der sætter det totale antal af døde i alle lejre til det latterlige tal 7.125.000, skønt Shirer i en fodnote indrømmer, at tallet "uden tvivl er for højt."

Dødslejre bag jerntæppet

Det er sandt, at den allierede propaganda i 1945 påstod, at alle koncentrationslejre, særligt dem i Tyskland, var "dødslejre", men de gjorde det ikke længe. Om dette spørgsmål skrev den fremstående amerikanske historiker Harry Elmer Barnes : "Disse lejre blev først præsenteret som dem i Tyskland, såsom Dachau, Belsen, Buchenwald, Sachsenhausen og Dora; men det blev snart vist, at der ikke havde været nogen systematisk udryddelse i disse lejre. Opmærksomheden blev så flyttet til Auschwitz, Treblinka, Belzec, Chelmno, Jonowska, Tarnow, Ravensbrück, Mauthausen, Brezernia og Birkenau, hvilket ikke udtømmer listen, som synes at være blevet forlænget efter behov," (*Rampart Journal*, Summer 1967).

Det, der var sket, var at særligt ærlige iagttagere blandt de britiske og amerikanske okkuperingsstyrker i Tyskland, efter at de havde indset, at mange fanger døde af sygdom og sult under de sidste måneder af krigen, konstaterede, at der overhovedet ikke var fundet noget bevis for "gaskamre" Som følge af dette kom Auschwitz og Treblinka efterhånden forrest som horrible centre for udryddelse (selv om ingen fik tilladelse til at se dem) og denne tendens er fortsat lige til denne dag. Her i disse lejre, går man ud fra, at det hele skete; men med jerntæppet trukket fast ned over dem, var det svært at få adgang til at undersøge anklagen. Kommunisterne påstod, at 4 mio. mennesker døde i Auschwitz i gigantiske gaskamre, der kunne tage 2000 personer ad gangen - og ingen kunne argumentere for det modsatte.

Hvad er sandheden om de såkaldte gaskamre ? Stephen F. Pinter, der seks år tjente som jurist for De Forenede Staters War Department i okkupationsstyrkerne i Tyskland og Østrig efter krigen afgav følgende erklæring i det meget læste katolske magasin *Our Sunday Visitor*, 14. juni 1959) :

"Jeg var i Dachau i 17 måneder efter krigen som advokat i U.S. War Department og kan forsikre, at der var ikke noget gaskammer i Dachau. Det, man viste besøgende og turister, og som man fejlagtigt beskrev som et gaskammer, var et krematorium. Der var heller ikke noget gaskammer i nogen anden koncentrationslejr i Tyskland. Vi blev fortalt, at der var et gaskammer i Auschwitz; men eftersom det lå i den russiske okkupationszone fik vi ikke lov at undersøge det. Russerne ville ikke give tilladelse til det. Ud fra, hvad jeg var i stand til at afgøre, blev et antal jøder dræbt, men tallet en million blev helt sikkert aldrig nået. Jeg interviewede tusinder jøder, tidligere lejrfanger i Tyskland og Østrig, og jeg betragter mig selv som så velkvalificeret som nogen på dette område."

Dette fortæller en historie meget forskellig fra den sædvanlige propaganda. Pinter er meget snu i spørgsmålet om krematoriet, der præsenteres som gaskammer. Det er nemlig gjort til et meget almindeligt nummer. Da det ikke kan bevises at have eksisteret sådan noget, som et gaskammer i disse lejre, anvender man bevidst den vildledende betegnelse "gasovn" for at sammenblende begrebet gaskammer og krematorium. Hvad det sidste angår, er det simpelt hen en lille ovn af samme slags som dem, der anvendes i dag. Den blev brugt til kremering af personer, der i lejren var døde af forskellige naturlige årsager, især smitsomme sygdomme.

Dette blev endegyldigt bevist af den tyske ærkebiskop, kardinal Faulhaber fra München. Han oplyste amerikanerne om, at under det allierede angreb på München i september 1944 blev 30.000 mennesker dræbt. Ærkebispens bad de daværende myndigheder om at kremere ofrene i krematoriet i Dachau. Han fik at vide, at planen desværre ikke kunne gennemføres, for krematoriet havde kun en ovn, og den kunne ikke klare ligene efter luftangrebet. Det er da klart, at den ikke kunne klare de 238.000, som det blev påstået var kremeret dér. Så skulle den have kørt uden stop i 326 år og 530 ton aske ville være blevet tilbage.

Antallet ofre reduceres

Tallene fra Dachau er typiske for den slags overdrivelser, der siden er blevet drastisk revideret. I 1946 blev en mindeplakette afsløret i Dachau af Philip Auerbach, den jødiske statssekretær i den bayerske regering. Denne blev senere dømt for at have tilranet sig penge som påstået kompensation for ikke eksisterende jøder. Plaketten lød : "Dette område skal bevares som helgengrav for 238.000 personer, der blev kremeret her." Siden er det officielle antal ofre stadig gået nedad, og nu står der kun 20.600, hvoraf flertallet døde af tyfus og sult

Et andet eksempel på drastisk revision er den nuværende vurdering af Auschwitz ofrene. [Førsteudgaven af dette skrift er fra 1974, og introduktionen til denne version fra 1987 eller kort efter. Se også "Efterskrift". O. a.] Den absurde antagelse, at 3 eller 4 mio. døde i Auschwitz, er ikke længere troværdig - ikke engang for Reitlinger. Han anslår nu antallet ofre til kun 600.000, og selv om dette tal stadig er en ekstrem overdrivelse, er det dog en afgørende reduktion i forhold til 4 mio., og yderligere reduktioner kan ventes. Shirer selv citerer Reitlingers sidste vurdering; men glemmer, at tage den i betragtning ved sin tidligere erklæring, at halvdelen af dette tal, ca. 300.000 ungarske jøder skulle være "dræbt på 46 dage" - et typisk eksempel på de uansvarlige tåbeligheder, der er skrevet om dette emne.

De Menneskelige Forhold

Når vi nu ved, at adskillige tusind lejrfanger døde i de kaotiske forhold nær krigens slutning, bringer det os frem til spørgsmålet om deres forhold under selve krigen. De er blevet bevidst forfalsket i utallige bøger med en usædvanlig glødende og ubehagelig tendens. Røde-Kors-rapporten, som vi vil se nærmere på, viser, at lejrene under krigen var godt administrerede. De arbejdende fanger fik en daglig ration på ikke mindre end 2.750 kalorier under hele 1943 og 1944, hvilket var mere end den dobbelte ration af den i det okkuperede Tyskland i årene efter 1945. Fangerne var under regelmæssig lægetilsyn, og de, der blev alvorligt syge, blev overført til hospital. Til forskel fra sovjetlejrene kunne fangerne modtage pakker med føde, tøj og medicin fra Speciel Relief Division af Røde Kors.

Anklagemyndighedens kontor undersøgte alle kriminelle sager, og de, der blev fundet uskyldige, blev frigivet. De der blev fundet skyldige og de lejrfanger, der blev dømt for alvorlige forbrydelser i lejren, blev dømt ved en militærret og henrettet. I det føderale arkiv i Koblenz findes et direktiv fra januar 1943 af Himmler angående sådanne henrettelser, der understreger, "at ingen brutalitet er tilladt." (Manvell & Frankl, ibid, p. 312) Det hændte, at brutalitet forekom; men sådanne tilfælde blev straks undersøgt af S.S.-dommer, Dr. Konrad Morgen fra rigskriminalkontoret, hvis opgave var at undersøge

uregelmæssigheder i forskellige lejre. Morgen selv anklagede 1943 lejrchef Koch i Buchenwald for udskjelser i hans lejr, en retssag, som den tyske offentlighed var indbudt til at overvære. Det er karakteristisk, at administratoren af koncentrations- lejrsystemet, Oswald Pohl, der blev behandlet så brutalt i Nürnberg, gik ind for dødsstraf for Koch. Faktisk dømte S.S.-retten ham til døden; men han fik lov at vælge tjeneste ved østfronten. Før han kunne nå dette, gennemførte prins Waldeck, der var leder af distriktet, hans henrettelse. Denne sag viser den alvor med hvilken S.S betragtede unødigt brutalitet. Adskillige S.S retsaktioner blev gennemført i lejrene under krigen for at forhindre udskjelser, og mere end 800 sager blev undersøgt før 1945. Morgen bevidnede i Nürnberg, at han fortroligt havde talt med hundredvis af fanger om forholdene i lejrene. Han fandt, at få var underernærede, undtagen nogle på hospitalerne, og konstaterede, at tempoet og resultaterne af lejrfangernes tvungne arbejde var langt lavere end blandt tyske civile arbejdere.

Vi har bragt vidnesbyrd af Pinter og kardinal Faulhaber for at modbevise påstandene om udryddelse i Dachau, og vi har set, hvordan tallene for lejren fortsat er ændret nedad. Dachau-lejren kan faktisk betragtes som meget typisk for sådanne interneringssteder. Kompensationsarbejdet i fabrikker og andre foretagender var dagens orden under krigen; men kommunistlederen Ernst Ruff erklærede i sit affidavit, 18. april 1947, at behandlingen af fangerne i Dachau-lejren forblev human. Den polske undergrundsleder Jan Piechowak, der var i Dachau fra 22. maj 1940 til 29. april 1945 bevidnede 21. marts 1946, at fangerne fik god behandling, og at S.S.-personalet i lejren var "veldisciplineret". Berta Schirotschin, der arbejdede i køkkentjenesten i Dachau bevidnede, at de arbejdende fanger frem til begyndelsen af 1945, trods den tiltagende mangel i Tyskland, modtog deres sædvanlige anden frokost kl. 10 hver formiddag.

Generelt vidner hundreder af affidavits i Nürnberg; om de humane forhold i lejrene; men retten lagde uvægerlig vægten på de erklæringer, der spejlede den tyske administration negativt, og som kunne bruges til propagandaformål. Et studium af dokumenterne afslører også, at jødiske vidner, der var bitre over deres deportation og internering, voldsomt overdrev stregheden i deres forhold, medens andre nationer, der som ovenfor citeret var interneret af politiske grunde, gav et mere balanceret billede. I mange tilfælde, fik fanger, hvis oplevelser, som Charlotte Bormans, ikke stemte med det billede, der blev præsenteret i Nürnberg, ikke lov til at vidne.

Uundgåeligt kaos

De velordnede forhold i de tyske koncentrationslejre blev langsomt brudt ned under de sidste frygtelige måneder i 1945. Røde Kors rapporten forklarer, at de allieredes tæppebombning havde lammet landets kommunikations- og transportsystem, så at føde ikke nåede frem til lejrene, og sult krævede et stigende antal ofre, både i lejrene og den tyske civilbefolkning. Den forfærdelige situation i lejrene forstærkedes af stærk overbelægning og deraf følgende udbrud af tyfus- epidemier. Overfyldningen skyldtes, at de østlige lejre som Auschwitz evakueredes vestpå for Russernes fremrykning. Kolonner af sådanne udmattede mennesker ankom til forskellige tyske lejre som Belsen og Buchenwald, der allerede var i en meget vanskelig situation. Belsen, nær Bremen var særlig kaotisk i disse måneder, og Himmler's læge, Felix Kersten, antinazist, forklarer, at dens ulykkelige ry som dødslejr alene skyldtes voldsomheden i den tyfusedemi, der brød ud i marts 1945 (*Memoirs 1940-1945*, London 1956) Utvivlsomt har disse frygtelige forhold kostet adskillige tusind liv, og det er disse forhold, som fremstilles i fotografierne af udmarvede menneskelige væsener og dynger af lig, som propagandisterne henrykt påstod var ofre for "udryddelsen".

En forbavsende hæderlig bedømmelse af situationen i Belsen fremkom i Purnell's *History of the Second World War* (Vol. 7. No. 15) af Dr. Russell Barton, nu psykiatriker ved et hospital i staten New York. Han tilbragte som britisk lægestuderende en måned i lejren efter krigen. Hans beretning illustrerer levende den virkelige grund til den dødelighed, der opstod i sådanne lejre hen imod krigens slutning, og hvordan sådanne ekstreme forhold tog overhånd. Dr. Barton forklarer at Brigadier Glynn Hughes, den britiske Medical Officer, der overtog kommandoen i Belsen i 1945 "ikke troede, der havde været nogen grusomheder i lejren, trods disciplin og hårdt arbejde" Men de fleste, skriver Dr. Barton, "tilskriver fangernes situation bevidst overlæg fra tyskernes side - - - Fangerne var ivrige efter at fremføre eksempler på brutalitet og forsømmelser, og besøgende journalister fra forskellige lande tolkede situationen i overensstemmelse med deres hjemlandes propagandabehov".

Imidlertid gør Dr. Barton det helt klart, at situationen med sult og sygdom var uundgåelig under de rådende forhold, og at de først indtraf i 1945 "Ud fra samtaler med fanger synes det at fremgå, at forholdene i lejren ikke var alt for slemme før i slutningen af 1944. Barakkerne var placeret mellem fyrretræer, og hver af dem var forsynet med toiletter, håndvaske, brusebad og kakkelovne til opvarmning". Årsagen til fødemanglen forklares også. "Tyske militærlæger fortalte mig, at det gennem en række måneder var blevet mere og mere vanskeligt at transportere mad til lejren. Alt, hvad der rørte sig

på autobanen var udsat for bombing - - - Jeg blev forbavset over at finde papirer, to - tre år tilbage, som dokumenterede store mængder af af fødevarer, som daglig blev tilberedt til uddeling. Jeg blev da - modsat den almindelige opfattelse - overbevist om, at der aldrig havde været nogen politik gående ud på bevidst udsultning. Dette bekræftedes af det store antal velnærede lejrfanger. Hvorfor led da så mange af underernæring? - - - Den vigtigste årsag var sygdom, centralt dirigeret overbelægning, mangel på lov og orden i barakkerne og utilstrækkelig tilførsel af mad, vand og medicin."

Den mangel på orden, der førte til opstand ved fødevareruddelingen blev undertrykt med ild fra britiske maskinpistoler og magtdemonstration af britiske tanks og pansrede køretøjer rundt i lejren.

Bortset fra uundgåelige dødsofre ved sådanne lejligheder skønnede Glyn Hughes, at yderligere 1000 omkom på grund af engelsk venlighed ved at engelske soldater gav dem deres egen rationer og chokolade. Som en der har været i Belsen, er Dr. Barton meget på vagt overfor falsk koncentrationslejrmytologi, og han konkluderer: "Når man prøver at nå frem til årsagen til de forhold, man fandt i Belsen, må man være stærkt på vagt overfor det mægtige visuelle indtryk, som store mængder af udmarvede lig tilbyder propagandaen." At diskutere sådanne forhold "naivt i termer af "godhed" og "ondskab" er at ignorere de faktorer, der bestemmer dem - - -"

Falske fotografier

Det var ikke bare situationer som dem i Belsen, der skruppelløst blev udnyttet af propagandaen, men denne udnyttede også gennemforfalskede rædselsfotografier og film.

De ekstreme forhold i Belsen passede ganske vist kun på forholdsvis få lejre. Det store flertal undgik de værste vanskeligheder, og alle deres fanger overlevede med god helse. Derfor blev rene falsknerier taget i anvendelse for at overdrive rædselsforholdene. Et afskrækkende eksempel på et sådant falskneri blev afsløret 29. oktober 1948 i det britiske Catholic Herald . Den fortalte fra Kassel, hvor alle voksne blev tvunget til at se en film om rædslerne i Buchenwald, at en læge fra Göttingen pludselig så sig selv i færd med at tilse et af ofrene. Men han havde aldrig været i Buchenwald. Efter nogen forvirring blev lægen klar over, at det han så, var et udsnit af en film, der var optaget efter de allieredes forfærdelige bombing af Dresden d. 13. februar 1945, hvor lægen netop da arbejdede. Denne film blev vist i Kassel 19. oktober 1948. Efter luftangrebet på Dresden, der dræbte rekordmæssigt 135.000 mennesker, mest flygtninge, kvinder og børn blev ligene af ofrene stavlet op og over adskillige uger brændt i bunker på 400 til 500. Det var disse scener, som man foregav stammede fra Buchenwald, som doktoren havde genkendt.

Forfalskning af krigstids rædselsfotografier er ikke noget nyt. For yderligere information henvises læseren til Arthur Ponsonby's bog *Falsehood in Wartime* (London, 1928). Den fremviser forfalskede fotografier af tyske grusomheder under første verdenskrig. Ponsonby nævner sådanne fabrikater som "ligfabrikken og "Den belgiske baby uden hænder", der slående minder om propagandaen, der fremstiller nazistiske rædselshandlinger. F. J. P. Veale forklarer i sin bog, at bedrageriet "krukke med menneskefedt", som i ramme alvor blev introduceret af den sovjetiske anklager i Nürnberg, var en velovervejede spot mod den berømte britiske myte om "ligfabrikken" i hvilken de dæmoniske tyskere hævdedes at fremstille forskellige varer ved at oparbejde lig (Veale, ibid, p. 192) Denne sensation var én, for hvilken den britiske regering efter 1918 bad om undskyldning. Den fik nyt liv efter 1945 med historien om lampeskærmene af menneskehud. Det var med sikkerhed et bedrageri ligesom den sovjetiske menneskesæbe.

Faktisk fik vi en modvillig indrømmelse af Manvell og Frankl, at lampeskærmhistorien i Buchenwaldretssagen "senere viste sig at være tvivlsom". (*The Incomparable Crime*, p. 84) Historien stammer fra en vis Andreas Pfaffenberger i et "skrevet affidavit" af den slags, vi før har omtalt, men general Lucius Clay indrømmede, at de affidavits, der blev brugt under retssagen efter grundigere undersøgelse havde vist sig mest at være "rygter".

Et fremragende arbejde om de falske rædselsfotografier, som skal støtte myten om de Seks Millioner, er Dr. Udo Walendy's *Bild 'Dokumente' für die Geschichtsschreibung ?* (Vlotho/Weser. 1973) . Valgt blandt de mange illustrationer gengiver vi eet på næste side. Oprindelsen til det første fotografi er ukendt; men det andet er en fotomontage. En nærmere undersøgelse afslører straks, at de stående skikkelser er taget fra det øverste fotografi, og en dyngelignende er monteret ind foran dem. Plankeværket er fjernet og et fuldstændig nyt rædselsbillede er skabt. Dette skrigende falskneri findes på s. 341 i R. Schnabel's bog om *S.S., Macht ohne Moral* (Magt uden moral (!) O. a.) : *Eine Dokumentation über die S.S.* (Frankfurt, 1957) med underteksten "Mauthausen". (Walendy nævner 18 andre eksempler på falsknerier i Schnabel's bog).

Det samme "fotografi" dukkede op i Proceedings of the International Military Tribunal, Vol. III, p. 421, ligeledes foregivende at illustrere Mauthausen lejren. Det bringes også uden tekst i Eugene Aroneau's *Konzentrationslager. Dokument F. 321 for the International Court i Nürnberg; Heinz*

Kühnrick's *Der KZ-Staat* (Berlin, 1960, p. 81); Vaclav Berdych's *Mauthausen* (Prag, 1958), og Robert Neumann's *Hitler - Aufstieg und Untergang des Dritten Reiches* - (München, 1961)

9. Jøderne og koncentrationslejrene : Kendsgerningerne i henhold til Røde Kors.

Der er een gennemgang af det jødiske spørgsmål i Europa under den anden verdenskrig og om forholdene i Tysklands koncentrationslejre, som er næsten unik ved sin ærlighed og objektivitet. Det er trebindsværket : *Report of the International Committee of the Red Cross on its Activities during the Second World War*, Geneve, 1948. Denne omfattende beretning fra en helt neutral kilde indfatter og udvider udtalelserne i to tidligere arbejder : *Documents sur l'activité du CICR en faveur des civils détenus dans les camps de concentration en Allemagne 1939-1948* /Geneva, 1946) og *Inter Arma Caritas - The Work of the ICRC during the Second World War* (Geneva, 1947).

Gruppen af forfattere ledet af Frédéric Siordet erklærer i indledningen af rapporten, at deres arbejde i overensstemmelse med Røde Kors's traditioner er holdt strengt neutralt. Heri ligger dens store værdi.

ICRC benyttede sig med held af Geneves militærkonvention af 1929 til at skaffe sig adgang til civile, som af de tyske myndigheder var interneret i Central- og Vesteuropa. Derimod var ICRC ikke i stand til at få adgang til Sovjet- unionen, der havde undladt at ratificere konventionen.

De millioner civile og militære internerede i USSR, hvis forhold, man vidste var langt de værste, var fuldstændigt afskåret fra international kontakt og overvågning.

Rapporten fra Røde Kors er værdifuld ved at være den første, der klarlægger de retslige omstændigheder under hvilke jøderne var interneret, d.v.s. som fjendtlige fremmede. I sin beskrivelse af de to kategorier fanger, betegner rapporten den anden form som "Civile, deporteret af administrative grunde (på tysk, "Schutzhäftlinge"), som er arresteret af politiske eller racistske motiver, fordi deres nærvær blev betragtet som en fare for staten eller okkupationsmagterne" (Vol. III, p.73). Disse personer, fortsætter rapporten, er placeret på samme fod som personer, der er arresteret eller fængslet under den almindelige lov for sikkerhed." (p. 74).

Rapporten medgiver, at tyskerne i begyndelsen var tilbageholdende med at tillade overvågning ved Røde Kors af personer, der var interneret af sikkerhedsmæssige grunde; men i den sidste del af 1942 opnåede ICRC vigtige indrømmelser fra Tyskland. De fik tilladelse til at uddele pakker med fødevarer i større tyske koncentrationslejre fra august 1942, og fra februar 1943 og fremover blev tilladelsen udvidet til alle andre lejre og fængsler (Vol. III, p. 78) ICRC fik snart etableret kontakt med lejrkommandanter og startede et hjælpeprogram med fødevarer, der fungerede lige til de sidste måneder af 1945. Takkebrev for dette strømmede ind fra jødiske fanger.

Modtagere af Røde Kors hjælp var jøder.

Rapporten fastslår, at "så mange som 9.000 pakker blev klargjort hver dag. Fra efteråret 1943 til maj 1945 blev 1.112.000 pakker med en samlet vægt på 4.500 tons sendt af sted til koncentrationslejrene" (Vol. III, p. 80). Foruden føde indeholdt forsendelserne tøj og medicin. "Pakker blev sendt til Dachau, Buchenwald, Sangerhausen, Sachsenhausen, Oranienburg, Flossenburg, Landsberg-am-Lech, Flöha, Ravensburg, Hamburg-Neuengamme, Mauthausen, Theresienstadt, Auschwitz, Bergen-Belsen, til lejre nær Wien og i Central- og Sydtykland. Hovedmodtagerne var belgiere, hollændere, franskmænd, grækere, italienere, nordmænd, polakker og statsløse jøder" (Vol. III, p. 83). Under forløbet af krigen "var komitéen i stand til i form af nødhjælpforsyninger at fordele 20 mio. schweizerfranc indsamlet af jødiske hjælpeorganisationer over hele verden, men især af American Joint Distribution Committee i New York"

(Vol. I, p.644). Denne sidstnævnte organisation fik tilladelse af den tyske regering til at opretholde et kontor i Berlin lige indtil amerikanerne trådte ind i krigen. ICRC beklagede, at de største forhindringer mod deres store hjælpeoperation for de jødiske fanger ikke kom fra Tyskland, men fra den stramme allierede blokade af Europa. Den største del af deres indkøb af fødevarer til hjælpen blev gjort i Rumænien, Ungarn og Slovakiet.

ICRC roste især de frie forhold, der rådede i Theresien- stadt helt frem til deres sidste besøg der i april 1945. Denne lejr, "hvortil 40.000 jøder var deporteret fra forskellige lande, var en relativt privilegeret ghetto" Vol. III, p.75). Ifølge rapporten "var komitéens delegater i stand til at besøge lejren i Theresienstadt (Terezin), der blev anvendt udelukkende til jøder, og som blev styret under særlige vilkår. Ifølge information indsamlet af komitéen var denne lejr startet som et eksperiment af visse tyske ledere - - de ønskede at give jøderne mulighed for at ordne deres eget kommunale liv i en by under deres egen administration og opnå næsten total autonomi. De bekræftede de fordelagtige indtryk, de havde fået under deres første besøg " (Vol. I, p. 642)

ICRC havde også ros til Ion Antonescus styre i det fascistiske Rumænien, hvor komitéen var i stand til at udvide sin hjælp til 183.000 rumænske jøder lige frem til tiden for den sovjetiske besættelse. Hjælpen hørte da op, og ICRC beklagede bittert, "at det aldrig var lykkedes at sende noget som helst - lige gyldigt hvad - til Rusland" (Vol. II, p. 62). Det samme kom til at gælde mange tyske lejre efter deres "befrielse" af russerne. ICRC modtog en omfattende post fra Auschwitz lige frem til den sovjetiske okkupation, hvor mange af de internerede var blevet evakueret mod vest. Røde Kors's anstrengelser for at sende hjælp til de fanger, der forblev i Auschwitz under sovjetisk kontrol, var forgæves. Derimod kunne fødepakker fortsat sendes til tidligere Auschwitzfanger, som var forflyttet vespå til lejre som Buchenwald og Oranienburg.

Gaskamre nævnes ikke.

Et af de vigtigste aspekter ved Røde Kors rapporten er at den klargør den virkelige årsag til de dødsfald, som utvivlsomt fandt sted i lejrene hen imod krigens slutning. Rapporten siger : "I Tysklands kaotiske situation efter invasionen, og under de sidste måneder af krigen modtog lejrene overhovedet ingen fødevarerforsyninger, og hungersnøden krævede et øgende antal ofre. Den tyske regering var selv bekymret over situationen og informerede til sidst d. 1. februar 1945 ICRC - - - Marts 1945 gav diskussioner mellem præsidenten for ICRC og general for S.S. Kaltenbrunner endnu mere konkrete resultater. Hjælp kunne herefter uddeles af ICRC, og en delegeret fik ret til at opholde sig fast i hver lejr - - (Vol. III, p.83) Helt klart anstrengte de tyske myndigheder sig for at lette den skrækkelige situation så langt, det var dem muligt.

Røde Kors gør sig meget tydelig, når det erklærer, at fødevaretilførslerne standsede på det tidspunkt på grund af de allieredes bombninger af det tyske transportvæsen, og det havde allerede 15. marts 1944 i de internerede jøders interesse protesteret mod "de allieredes barbariske luftkrigs- førelse" (*Inter Arma Caritas*, p. 78). 2. oktober 1944 advarede ICRC det tyske udenrigsministerium om det overhængende sammenbrud af det tyske transportsystem, og erklærede, at hungersnød for menneskene over hele Tyskland ville blive uundgåelig.

Ved betragtningen af dette omfattende trebindsværk er det vigtigt at understrege, at delegaterne fra det internationale Røde Kors overhovedet ikke fandt nogen bevis for "gaskamre". Den oprindelige, 1946-udgave, talte ikke en gang om 'uryddelse' eller 'dødslejre', men efter det følelsesmæssige tryk af Nürnbergprocesserne følte Røde Kors sig tvunget til i den udvidede 1948-udgave at indføre meget løse hentydninger til 'dødslejre' (Vol. I, p. 641) og 'udryddelseslejre' (Vol. I, p. 645). Men ingen udryddelse antydes på nogen måde. På alle dens 1600 sider nævner rapportens tre bind ikke sådan noget som et 'gaskammer'. Den anerkender, at jøder ligesom mange andre af krigstidens nationaliteter døjede hårdhed og savn; men den komplette tavshed om emnet 'gasninger' er en kraftig benægtelse af 'Holocaust'legenden.

Alle blev ikke interneret.

Bind III af Røde Kors rapporten, kapitel 3 (om den jødiske civilbefolkning) behandler den "hjælp, som blev givet til den jødiske andel af den fri befolkning", og dette kapitel gør det ganske klart, at på ingen måde alle europæiske jøder var placeret i interneringslejre, selvom de var genstand for visse restriktioner som del af det fri civiliserede samfund. Dette strider direkte mod "grundigheden" i det formodede "udryddelsesprogram" og mod påstanden i de forfalskede Höss-memoirer, at Eichmann var besat af ønsket om at gribe "hver evig eneste jøde, han kunne lægge hånd på." F.eks. fastslår rapporten, at i Slovakiet, hvor Eichmann's assistent Dieter Wisliceny var chef," havde en stor del af den jødiske minoritet tilladelse til at blive i landet, og at Slovakiet på et vist tidspunkt blev betragtet som en

forholdsvis sikker tilflugtshavn for jøder, særligt for dem, der kom fra Polen. De, der forblev i Slovakiet, synes at have været forholdsvis sikre indtil slutningen af august 1944, da en opstand mod de tyske styrker fandt sted. Medens det er sandt, at loven af 15. maj 1942 førte til internering af nogle tusinde jøder, så blev disse dog holdt i lejre, hvor forholdene for kost og logi var tålelige, og hvor de internerede blev tilladt betalt arbejde på vilkår næsten som dem på det fri arbejdsmarked. (Vol. I, p. 646).

Ikke blot undgik et stort antal af de tre millioner, eller så, europæiske jøder helt at blive interneret, men emigrationen af jøder fortsatte under krigen, i almindelighed ved hjælp af Ungarn, Rumænien og Tyrkiet. Ironisk nok blev efterkrigs jødisk emigration fra tyskokkuperede områder også lettet af das Reich, som det var tilfældet med de polske jøder, der var undsluppet til Frankrig før okkupationen. "Jøder fra Polen, der, medens de var i Frankrig, havde opnået indrejsetilladelse til USA, blev regnet som amerikanske statsborgere af de tyske okkuperationsmyndigheder, der yderligere gik med til at anerkende værdien af omkring tretusinde pas udstedt til jøder af sydamerikanske myndigheder" (Vol. I, p. 645). Som fremtidige U.S.-borgere blev de holdt i Sydfrankrig i Vittel- lejren for amerikanske fremmede.

Især emigrationen af europæiske jøder fra Ungarn fortsatte under krigen uhindret af de tyske myndigheder. "Indtil marts 1944," siger Røde Kors rapporten, "var jøder, der havde privilegiet at besidde visa til Palæstina, fri til at forlade Ungarn" (Vol I, p. 648). Selv efter at Horthy- regeringen i 1944 (efter dens forsøg på at opnå våben- stilstand med Sovjetunionen) var erstattet med en regering mere afhængig af tyskerne, fortsatte emigrationen af jøder. Kommissionen sikrede sig tilsagn fra både Storbritanien og De Forenede Stater "om på enhver måde at give støtte til emigrationen af jøder fra Ungarn," og ICRC modtog et budskab fra U.S.-regeringen, at "Regeringen for De Forenede Stater - - - gentager nu særskilt sin forsikring om, at den vil tage sig af alle jøder, som under de nuværende forhold får tilladelse til at udrejse" (Vol. I, p. 649).

10. Endelig sandheden : Paul Rassiniers værk

Uden tvivl har det mest betydningsfulde bidrag til et sandfærdigt studium af udryddelsesspørgsmålet været arbejdet af den franske historiker, professor Paul Rassinier. Dette arbejdes overlegne værdi ligger først og fremmest i det faktum, at Rassinier på sin egen krop havde oplevet livet i de tyske koncentrationslejre, og i at ingen kunne være mindre tilbøjelig til at forsvare Hitler og national socialismen end han, der var socialistisk intellektuel og antinazist. Men for retfærdighedens og den historiske sandheds skyld brugte Rassinier resten af sin levetid, han døde 1966, til forskning, der helt gendriver myten om De Seks Millioner og legenden om nazismens djævelskab.

Fra 1933 til 1943 var Rassinier professor i historie ved Collège d'enseignement général i Belfort, Académie de Besançon. Under krigen engagerede han sig i modstands- arbejde, indtil han blev arresteret af Gestapo 30. oktober 1943, og således blev han fange i de tyske koncentrationslejre Buchenwald og Dora indtil 1945. Hen imod krigens slutning blev han i Buchenwald angrebet af tyfus, der nedbrød hans helbred så stærkt, at han ikke kunne genoptage sin lærergerning. Efter krigen blev han belønnet med Médaille de la Résistance og Reconnaissance Francaise, og han blev valgt ind i det franske debateretkammer, fra hvilket han blev fordrevet af kommunisterne i november 1946.

Rassinier gik da i gang med sit store værk, en systematisk analyse af de påståede tyske krigsgrusomheder, særlig den formodede "udryddelse" af jøderne. Meget lidt forbavsende er hans bøger ikke særligt kendt. De er sjældent blevet oversat fra fransk, og slet ingen er udkommet på engelsk. [Eller på dansk. O. a.] Hans vigtigste arbejder var : [Le Mensonge d'Ulysse](#) (Odysseus's løgn, Paris 1949) en undersøgelse af forholdene i koncentrationslejrene, bygget på hans egne erfaringer; og [Ulysse trahi par les Siens](#) [Odysseus forrådt af sine egne, O.a.] Paris 1960, en fortsættelse, der yderligere modbeviste propagandisternes påstande om de tyske koncentrationslejre. Hans monumentale værk blev fuldendt med to afsluttende bind, [Le Véritable Procès Eichmann](#) (1962) og [Le Drame des juifs européens](#) (1964) i hvilken Rassinier med omhyggelig statistisk analyse afslører de uærlige og halsløse forvrængninger

vedrørende jødernes skæbne. Det sidste værk undersøger også den politiske og finansielle betydning af udryddelseslegenden og dens udnyttelse af Israel og de kommunistiske magter.

En af Rassinier's mange fortjenester er, at han afklæder myten om den unikke tyske "ondskab", og at han så overbevisende afslører, hvordan historisk sandhed er blevet tilintetgjort i ugennemtrængelig tåge af ensidig propaganda. Hans undersøgelser viser afgørende, at jødernes skæbne under anden verdenskrig, når den bliver befriet fra fordrejninger og reduceret til virkelige proportioner, mister deres pralende "enormitet" og viser sig at være en hændelse i en større og langt videre tragedie. I en omfattende foredragsrække i Vesttyskland i foråret 1960 understregede professor Rassinier for de tyske tilhørere, at det var på høje tid at få sandheden om udryddelseslegenden frem, og at tyskerne selv burde gå i gang med det, eftersom påstanden overfor verden var en uretfærdig skamplet på Tyskland.

Påstanden om gaskamre

Rassinier kaldte sin første bog Odysseus's løgnehistorier for at minde om det faktum, at rejsende altid vender hjem med grove historier, og lige til sin død undersøgte han udryddeshistorier og prøvede at spore deres forfattere. Han gjorde kort proces med de vilde påstande om gaskamre i Buchenwald, som var fremført i David Rousset's : *The Other Kingdom* (New York, 1947. I *Le Mensonge d'Ulysse* p. 209 ff. viser han, der selv havde været Buchenwald-fange, at der aldrig havde eksisteret noget sådant der. Rassinier opsporede også abbed Jean-Paul Renard og spurgte ham, hvordan i alverden han i sin bog, *Chaînes et Lumières* havde kunnet bevidne, at gaskamre var i virksomhed i Buchenwald. Renard svarede, at andre havde fortalt ham om deres eksistens, og så havde han sagt sig villig til at bevidne ting, han aldrig havde set (*ibid*, p, 209 ff.

Rassinier undersøgte også Denise Dufournier's *Ravensbrück: The Women's Camp of Death* (London, 1948) og fandt igen, at forfatterinden ikke havde andre beviser for gaskamre dér end de vage "rygter", som Charlotte Borman bevidnede, bevidst var udspreddt af kommunistiske politiske fanger. Tilsvarende undersøgelser blev gjort af bøger, som Philip Friedman's *This was Auschwitz : The Story of a Murder Camp* (N.Y., 1946) og Eugen Kogon's *The Theory and Practice of Hell* (N.Y., 1950), og han kom frem til, at ingen af disse forfattere kunne pege på ét autentisk øjenvidne til et gaskammer i Auschwitz, og at de heller ikke selv havde set noget. Rassinier nævner Kogons påstand, at en afdød tidligere lejrfange, Janda Weiss, havde sagt, alene til Kogon, at han havde været vidne til gaskamrene i Auschwitz; men da denne person af naturlige årsager ikke kunne opsøges, var Rassinier ikke i stand til at undersøge denne påstand. Men han kunne interviewe Benedikt Kautsky, forfatter til *Teufel und Verdammte*, som havde hævdet, at millioner af jøder blev udsløjet i Auschwitz. Kautsky bekræftede blot, hvad han bekendte i sin bog, at han aldrig havde set et gaskammer, og at han byggede sin information på, hvad andre havde "fortalt ham".

Palmen for udryddelseslitteratur uddeler Rassinier til Miklos Nyizli's *Doctor at Auschwitz*, i hvilken fordrejningen af fakta, og de åbenlyse modsigelser og skamløse løgne viser, at forfatteren taler om steder, som han åbenbart aldrig har set ([Le Drame des juifs européens](#), p. 52) Ifølge denne "doktor i Auschwitz" blev 25.000 ofre udryddet hver dag i fire et halvt år, hvilket er en grandios fremgang fra Olga Lengyel's 24.000 om dagen i to et halvt år. Det ville betyde i alt enogfyrre millioner ofre i Auschwitz i 1945, to en halv gange den totale førkrigsbefolkning af jøder i hele verden. Da Rassinier ønskede at afsløre identiteten af dette mærkelige vidne, blev han fortalt, at "han var død nogen tid før udgivelsen af bogen." Rassinier er overbevist om, at han aldrig var andet end en mytisk figur.

Lige til sin død i 1967 rejste Rassinier regelmæssigt rundt i Europa for at søge nogen, som virkelig var øjenvidne til gaskammerudryddelsen i tyske koncentrationslejre under anden verdenskrig; men han har aldrig fundet en sådan person. Han opdagede, at ikke en eneste af forfatterne til de mange bøger, der hævdede, at tyskerne havde udryddet millioner af jøder, havde set et gaskammer bygget til dette formål. Endnu mindre havde de set noget i funktion. Heller ikke kunde nogen af dem fremføre et eneste autentisk vidne, der havde gjort det. Uvægerlig byggede tidligere fanger som Renard, Kautsky og Kogon deres erklæringer på, hvad de havde "hørt", ikke på, hvad de faktisk havde set. Altid drejede det sig om "pålidelige" kilder, som uheldigvis næsten altid er døde og derfor ikke i stand til at bekræfte eller benægte deres erklæringer.

Helt sikkert er det vigtigste, der fremstår som resultat af Faurisson's undersøgelser, at gaskamrene er et mægtigt bedrageri. Alvorlige undersøgelser udført på selve stederne har afsløret med uigendrivelige beviser, at der - i modsætning til, hvad de oven eksaminerede over- levende "vidner" hævder - aldrig eksisterede gaskamre i Buchenwald, Bergen-Belsen, Ravensbrück, Dachau og Dora, eller i Mauthausen i Østrig. Dette faktum, der, som vi før har påpeget det, er atteret af Stephen Pinter fra U.S. War Office, er nu blevet anerkendt og officielt indrømmet af instituttet for samtidshistorie i München. Imidlertid peger Rassinier på, at trods dette erklærer "vidner" igen ved Eichmanprocessen, at de har set fanger i Bergen-Belsen vandre af sted til gaskamrene.

Hvad de østlige lejre i Polen angår, viser Rassinier, at hovedbeviset for eksistensen af gaskamre i Treblinka, Chelmno, Belzec, Maidanek og Sobibor er de miskrediterede memoranda af Kurt Gerstein, som vi før har omtalt. Man vil huske, at hans oprindelige påstand var den absurde, at 40 mio. var blevet udryddet under krigen, medens han i sit første undertegnede memorandum reducerede tallet til 25.000. Yderligere reduktioner blev foretaget i hans andet memorandum. Disse dokumenter blev betragtet som så tvivlsom autenticitet, at de ikke en gang blev tilladt ved Nürnberg-retten. Men de fortsætter at cirkulere i tre forskellige versioner, en på tysk (udsendt til tyske skoler) og to versioner på fransk, som ikke stemmer med hinanden. Den tyske version fremførtes som "bevis" ved Eichmann retssagen i 1961.

Endelig peger professor Rassinier på den vigtige indrømmelse, som Dr. Kubovy, direktør for World Center of Contemporary Jewish Documentation i Tel-Aviv, gjorde 15. december 1960 i *La Terre Retrouvée*, Dr. Kubovi erkendte, at der ikke eksisterer en eneste ordre om udryddelse fra Hitler, Himmler, Heydrich eller Göring (*Le Drame des Juifs européens*, p. 31, 39).

De Seks Millioner er bedrageri.

Det frygtelige propagandatal på Seks Millioner afviser professor Rassinier på basis af uhyre detaljerede statis- tiske analyser. Han viser, at det er fremstillet ved, på den ene side inflation af førkrigstallet for den jødiske befolkning uden at tage hensyn til emigration og evakuering, på den anden side en modsvarende deflation af antallet overlevende efter 1945. Det var den metode, der blev anvendt af World Jewish Congress. Rassinier afviser også alle skrevne eller mundtlige vidnesmål om de Seks Millioner, af den slags som ovenfor er beskrevet, fordi de er fulde af modsigelser, overdrivelser og falsknerier. Som eksempel nævner han hændelser i Dachau. I 1946 gentog pastor Niemüller Auerbach's svigagtige "238.000" døde i lejren, medens biskop Neuhäusseler fra München i en tale 1962 fastslog, at "kun 30.000 af de 200.000 fra 38 nationer, der var interneret der", døde (*Le Drame des Juifs européens*, p. 12). I dag er vurderingen reduceret med nogle flere tusinde, og sådan fortsætter det. Rassinier fastslår, at vidnesbyrd om de Seks Millioner afgivet af anklagede som Höss, Hoettl, Wislieny og Hoellriegel, der stod til dødsdom med håb om mildere straf, og som hyppigt blev tortureret under deres fangenskab, er totalt utroværdige.

Han finder det betegnende, at tallet Seks Millioner ikke blev nævnt i retten under Eichmann-processen. "Anklagen ved Jerusalem-retssagen havde bemærkelsesværdigt nedtonet det centrale motiv, at seks millioner europæiske jøder skulle være udryddet i gaskamre. Det var en påstand, som let førte til domfældelse den dag krigen sluttede i almindelig åndelig og materielt kaos. I dag er der offentliggjort mange dokumenter, som ikke var tilgængelige ved Nürnbergpro- cesserne, og som tenderer mod at bevise, at selv om der skete uret og forfølgelse mod jøder under Hitlers regime, kunne der umuligt have været seks millioner ofre" (*ibid*, p. 123).

Ved hjælp af hundrede sider kryds-checket statistik konkluderer professor Rassinier i [Le Drame des Juifs européens](#), at antallet jødiske ofre under anden verdens- krig ikke kan have oversteget 1.200.000. Han betragter dette tal som det absolutte maximum.

Emigration : den endelige løsning.

Professor Rassinier understreger kraftigt, at den tyske regering aldrig havde nogen anden politik end oversøisk emigration af jøderne. Han viser, at efter kundgørelsen af Nürnberg racelovene i september 1935 forhandlede tyskerne med briterne om overførsel af tyske jøder til Israel på basis af Balfour-deklarationen. Da dette mislykkede, bad de andre lande om at tage sig af dem, men de nægtede (*Ibid*, p.20). Palæstina-projektet blev genoplivet i 1938, men brød sammen, fordi tyskerne ikke kunne forhandle om deres afrejse på basis af 3.000.000 mark, som briterne forlangte, uden en overenskomst om kompensation. Trods disse vanskeligheder klarede Tyskland at sikre emigration af flertallet af dets jøder, de fleste til USA. Rassinier nævner også franskmændenes afvisning af Tysklands Madagaskar-plan mod slutningen af 1940. "I en rapport 21 august 1942 mener statssekretæren for det tredje riges udenrigs-ministerium, Luther, at det vil være muligt at forhandle med Frankrig med henblik på dette og beskrev samtaler, der havde fundet sted mellem juli og december 1940, som blev afbrudt efter samtalen 13. december 1940 mellem Momtoire og Pierre-Etienne Flandin, Laval's efterfølger. Hele 1941 håbede Tyskland, at det ville blive i stand til at genåbne disse forhandlinger og bringe dem til en lykkelig afslutning" (*Ibid*, p. 108).

Efter krigens udbrud blev jøderne, der, som Rassinier minder os om det, havde erklæret Tyskland økonomisk og finansiel krig allerede 1933, interneret i koncentrationslejre "hvilket er den måde på hvilken stater over hele verden behandler fjendtlige udenlandske civile i krigstid - - Det blev besluttet at omflytte dem og sætte dem til arbejde i en enorm ghetto, som efter den heldige invasion i Rusland henimod slutningen af 1941 blev forlagt til de såkaldt østlige territorier nær den tidligere grænse mellem

Rusland og Polen : i Auschwitz, Chelmino, Belzec, Maidanek, Treblinka etc, - - - Der skulle de afvente krigens slutning, hvorefter genåbning af internationale samtaler skulle bestemme deres fremtid" ([Le véritable procès Eichmann](#), p. 20). Ordren til denne koncentration i den østlige ghetto blev som tidligere nævnt givet af Göring til Heydrich, og den blev betragtet som indledningen til "den ønskede endelige løsning," deres oversøiske emigration, når krigen var forbi.

Kæmpemæssigt bedrageri

Vigtig for professor Rassinier er den måde, på hvilken udryddelseslegende bevidst udnyttes politisk og finansielt. I dette finder han forståelse mellem Israel og Sovjetunionen. Han peger på, hvordan en lavine af fabrikeret udryddelses- litteratur dukkede op efter 1950 med stemplet af to organisationer, så bemærkelsesværdigt synkroniseret i sine aktiviteter, at man meget vel skulle kunne tro, at de var planlagt i partnerskab. Den ene var "Komitéen for efterforskning af krigsforbrydere og kriminelle", etableret under kommunistiske auspicer i Warszawa. Den anden er "Verdenscentret for samtidig jødisk dokumentation" i Paris og Tel-Aviv. Deres udgivelser synes at fremkomme på fordelagtige tidspunkter i det politiske klima, og for Sovjetunionen er formålet simpelt hen at opretholde truslen fra nazismen, som en manøvre for at aflede opmærksom- heden fra dens egne aktiviteter.

For Israels vedkommende finder Rassinier myten om de Seks Millioner som inspireret af rent materielle problemer. I *Le Drame des Juifs européen* (p. 31,39) skriver han : " - - - Det drejer sig simpelt hen om med en passende mængde lig at retfærdiggøre de enorme bidrag, som Tyskland siden krigens slutning årligt har betalt staten Israel som erstatning for skader, som det ikke hverken moralsk eller legalt kan hævdes at have forvoldt landet, eftersom der ikke eksisterede nogen stat Israel på det tidspunkt, hvor de påståede handlinger fandt sted. Det er således rent ud sagt et foragteligt materielt problem.

"Måske må det være tilladt at minde om, at staten Israel først blev oprettet i maj 1948, og at jøderne var statsborgere i alle lande undtagen Israel, for at understrege uhyrligheden af en svindel, der ikke kan beskrives på noget sprog. På den ene side betaler Tyskland til Israel summer, som er beregnet på basis af seks mio. døde. Derudover betaler det, eftersom mindst fire femtedele af disse seks millioner var i live ved krigens slutning, store erstatningssummer til ofre for Hitlertidens Tyskland, som stadig lever i lande over hele verden udenfor Israel og til arvinger, hvilket betyder, at det til de første (d.v.s. de seks millioner) altså den store majoritet betaler to gange."

Konklusion

Her må vi kort opsummere de data, vi har, for jødiske krigstids tab. Modsat de tal på over 9 mio. jøder i tyskokkuperet område, som fremførtes ved Nürnberg- og Eichmannprocesserne, er det allerede fastslået, at efter intensiv emigration levede omtrent 3 mio. i Europa, bortset fra Sovjetunionen. Selv når jøderne i den tyskokkuperede del af Rusland regnes med (majoriteten af russiske jøder blev evakueret bort fra tysk kontrol) overstiger det samlede tal næppe fire mio. Himmlers statistiker, Dr. Richard Korherr og Verdenscenteret for samtidig jødisk dokumentation sætter tallene til respektive 5.550.000 og 5.294.000, da tyskok- kuperet område var størst; men begge disse tal indbefatter de to mio. jøder i Baltikum og Vestrusland uden at tage hensyn til det store antal af dem, som blev evakueret. Men det er i det mindste en indrømmelse, at der ikke sammenlagt var seks mio. jøder i Europa og Vestrusland.

Intet illustrerer bedre den dalende troværdighed i Seks Millioner-legenden end det faktum, at anklagemyndigheden ved Eichmann.pocessen bevidst undgik at nævne disse tal.

Dertil kommer, at officiel jødisk vurdering af tabene ganske stille revideres nedad. Vor analyse af befolknings- og emigrationsstatistik, såvel de studier, der er gjort af Baseler Nachrichten og professor Rassinier viser, at det simpelt hen er umuligt, at antallet jødiske ofre kan overskride en og en halv million.

Uden tvivl døde adskillige tusind jøder under Anden Verdenskrig; men det må ses på baggrund af en krig, der kostede mange millioner uskyldige ofre på alle sider. For at stille sagen i perspektiv kan vi f.eks. pege på, at 700.000 russiske civile døde under belejringen af Leningrad, og at totalt 2.050.000 tyske civile blev dræbt under allierede luftangreb og tvangsforflytning efter krigen.

Det vigtigste spørgsmål vedrørende udryddelseslegenden er naturligvis, hvor mange af de 3 mio. europæiske jøder under tysk kontrol, der overlevede efter 1945. Jewish Joint Distribution Committee anslog antallet overlevende i Europa til en og en halv million; men dette tal er idag fuldstændigt uacceptabelt. Det bevises af det stigende antal jøder, der kræver erstatning fra den vesttyske regering for påståede lidelser mellem 1939 og 1945. I 1965 var antallet af sådanne krav, registreret af den vesttyske regering tredoblet på ti år og nåede 3.375.000 (Aufbau, 30 juni, 1965)

Intet bevis kan være mere tilintetgørende for den uforskammede fantasi om de Seks Millioner. De fleste af dem, der kræver erstatning er jøder, så der kan ikke være tvivl om, at flertallet af de tre mio., der

oplevede den nazis- tiske okkupation af Europa faktisk i høj grad er levende. Det er en bekræftelse, der giver genlyd, på at antallet jødiske ofre under den Anden Verdenskrig kun kan anslås til tusinder. Er dette ikke lidelse nok for det jødiske folk ? Hvem har ret til at sammenblende dette med et kæmpemæssigt indbildt slagteri, og derigen- nem mærke en stor europæisk nation med evig skam og svigagtigt vride økonomisk erstatning ud af den ?

Albert Speer, der var nært fortrolig til Hitler, fordømmer i følgende brev til en repræsentant for Board of the Deputies og Jews in South Africa dette værk som et væv af løgne, samtidigt med at han bekræfter bogens hovedtema, at der ikke var nogen officiel udryddelsespolitik for jøder eller nogen anden minoritetsgruppe indenfor den tyske interessesfære på den tid.

Heidelberg 6.5.1977

Kære Mr. Diamond,

Naturligvis er den pamflet, som De sendte mig, som helhed fyldt af unøjagtigheder og løgne. Den baner også vej for radikale som advokat Roeder (i mellemtiden udstødt af sagførerstanden) og hans vanvittige bemærkninger.

Det ville ikke have været så slemt; men, som De har læst i TIME magazine for 2. maj 1977 er i mellemtiden DAVID IRVING fremkommet med lignende påstande. Det må indrømmes, at hans omdømme i England ikke er for godt.

Jeg har prøvet at beskrive tingene i det vedføjede memorandum (rettet af oversætter). Som De vil se, er jeg desværre ikke i stand til at forsyne Dem med "the missing link" [ordret i originalen]. Under de nuværende omstændig- heder ville jeg gerne give noget for at være i stand til at berette klart, at Hitler i mit nærvær havde givet ordre til drab af jøder. Jeg er heller ikke i stand til direkte at bekræfte det nøjagtige tal på dræbte jøder. Men jeg formoder, at tallet seks millioner ikke kan være helt korrekt. Forresten har Schirach, så vidt jeg husker, bekræftet indholdet i Himmler's tale i sine erindringer.

Skriv, hvis De har flere kommentarer.

Deres hengivne,

undertegnet Alber Speer

P.S. affidavitet må gerne blive affattet på engelsk.

Mr. Diamond Executive Director

Board of Deputies of Jews (South Africa)

Efterskrift Ved VESTLIG SAMISDAT

Kommentar til teksten

Om Himmler og felttoget mod Sovjet :

Krigen i Øst blev ikke startet for at likvidere en vis procent slaver, men for at komme et forberedt sovjetisk angreb i forkøbet.

Det ser ud til, at Hitler ikke ønskede krigen med England, og at han prøvede på at stoppe den, da den var kommet i gang. Han betragtede denne krig som meningsløs.

Ikke helt sådan med felttoget mod Sovjet. Det var næppe heller ønsket af de tyske generaler, der kendte problemerne med en tofrontkrig; men opgøret blev snart betragtet som uundgåeligt. Alligevel har generalerne sikkert ønsket sig mere tid til forberedelserne; men Stalin sørgede for, at de ikke fik det. Han havde ført sine tropper frem nærmest muligt til den tyske grænse, da Hitler besluttede at komme ham i forkøbet. Stalins opmarch bekræftes af den sovjetiske militærskribent Viktor Suvorov; men også af feltmarskal Mannerheim fra Finland. I sine "Minnen" fortæller Mannerheim om et møde i Salzburg 25/5 1941 mellem en finsk militærdelegation med generaløjtnant Heinrichs i spidsen og tyske officerer ledet af generalfeltmarskal Keitel og general Jodl. De sidste oplyste, at forholdet til Sovjet var spændt - nærmest uholdbart. Tyskland ønskede en fredelig løsning; men Stalin havde trukket 118 infanteridivisioner, 5 panserdivisioner og 25 panserbrigader nær grænserne til tyske områder. Tyskland havde taget modforholdsregler, og general Jodl bemærkede, at hvis krigen bryder ud, vil den udvikle sig til et veritabelt korstog, som vil føre til, at bolsjevikkvædet knuses. "Hvordan skulle en stat, hvis moralske grund var så undermineret, kunne tåle en sådan belastning ?"

Generalen fortsatte : "Jeg er ikke optimist, og regner ikke med at krigen vil være afviklet på nogle uger; men jeg tror heller ikke, at den vil vare mange måneder." Det gik ikke helt sådan.

Trods de mangelfulde forberedelser gjorde den tyske offensiv i begyndelsen store landvindinger, en militær succes, som ikke blev fulgt op af en lige så vellykket politisk. Tyskerne formåede ikke at udnytte den goodwill, som på grund af hadet til Stalin faktisk fandtes i de erobrede områder. Derimod øjnede teoretikeren Himmler ny perspektiver, og begyndte at tumle med langt større planer om et Stortyskland, hvis grænser skulle flyttes betragteligt mod Øst.

I bogen HITLER & STALIN, med den danske undertitel "beretningen om to af dette århundredes grusomste mennesker." af Alan Bullock, Politikens Forlag 1991, skriver forfatteren, der med undertitlen så stærkt som muligt markerer, at han ikke er Hitler-venlig, følgende med Kersten som kilde om germanisering af Østeuropa : Efter 5 måneders arbejde var generalplan Øst færdig i maj 1942. Hele området vest for en linie fra Leningrad over Voldojhøjderne og Bryansk til det store knæk på Dnjepr skulle bosættes af tyskere. 14 mio. af andre racer skulle deporteres mod øst. I generalgouvernementet og Balticum skulle befolkningen helt udskiftes. (5 % af 20 mio. polakker og 65 % i det vestlige Ukraine skulle flyttes til Sibirien for at give plads til tyske immigranter. Første bølge : 840.000 øjeblikkeligt. Så anden bølge : 1,1 mio. Så 200.000 om året i 10 år, samt 2,4 mio. i følgende 20 år.

For at beskytte de helgermaniserede områder i Polen og Baltikum : tre grænselands, hvis befolkning blev 50 % germansk de første 25 år. Dertil støttestrukturer i små byer omkring 20.000. Deres SS-bondesoldater skulle bevogte knudepunkter i kommunikationsnettet. Bosætterne skulle tages i oversøiske samfund, andre germanske lande og "indfødte, der var egnede til germanisering. Planlagte : Ingermanland, Krim - Kersonområdet : Gøtenland og et tredje i Memel-Nerev området.

Det påvises i bogen, at Göring i samråd med Hitler faktisk overdrog Himmler ansvaret for økonomiske og administrative forholdsregler, som måtte gennemføres på grund af den ny krigssituation. På intet tidspunkt var der tale om likvidering, men kun om emigration og forflytninger. Det gjaldt jøderne, men i princip også de ny deporteringer. Det fremgår, at arbejdet med den citerede planlægning først kom rigtigt i gang ved begyndelsen af 1942, altså 9 måneder efter felttogets begyndelse.

Planen mødte - ifølge Bullock - straks modstand fra Polens generalguvernør, Hans Frank, som ikke ønskede indblanding i sit embedsområde. Snart stillede krigsudviklingen endnu større forhindringer i vejen. Så de (provisoriske) jødetransporter mod Øst er nok det eneste, der rent praktisk blev påbegyndt.

Det er slående, hvor planen om etablering af bosættelser med "bondesoldater" i fremskudte områder, minder om Israels nuværende etablering af strategiske bosættelser på palæstinensisk territorium.

Også, at etniske rensninger, som dem Himmler fantaserede om, i årevis var blevet praktiseret af Stalin, og at de ved Tysklands kapitulation uden tøven og nåde blev gennemført i polske, tjekkiske og østtyske områder. Dernæst : at i årene efter krigen er "etnisk udrensning" gennem mediekampagner og lobbyvirksomhed blevet stemplet som en specielt alvorlig forbrydelse, hvilket ikke har medført, at krigsforbrydere på den vindende side er draget til ansvar, og det har heller ikke forhindret flagrante etniske rensninger i Afrika, Mellemeuropa og Mellemøsten - de sidste tolereret gennem passivitet af USA og Vesteuropa. Dobbeltmoralen lever altså videre og hensigten helliger umoralen.

Hvad den militære magtbalance angår, viser Douglas Reed i The Controversy of Zion, at Sovjetunionens overtagelse af initiativet skyldtes USA's massive støtte, som Roosevelt gennemdrev til sit sidste åndedræt, og som Truman fortsatte til det gik op for selv svagtseende, at våbnene nu var rettet mod amerikanerne selv. Vi vil omtale F. J. P. Veale's og Reed's analyser i VESTLIG SAMISDAT V.

Auschwitz-Birkenau :

Døderegistrene for disse lejre, som Gorbatsjov stillede til rådighed for Vesten, registrerer 74.000 dødsfald med oplysning om datoer, dødsårsag og etnisk tilhørsforhold. Registre for 1944 mangler; men med støtte af andre kilder vurderer indsigtfulde bedømmere i dag det samlede jødiske tab til under 200.000 altså endnu lavere end det schweiziske Røde-Kors's vurdering 1946.

Hvad bogen satte i gang :

Retssagen mod Zündel, som skulle afgøre om dens oplysninger var falske, endte med hans frifindelse. Mest sensationel var hans bevisførelse for, at gaskammerhistorierne i alt væsentligt er opspind. Det var omsider blevet muligt, at besøge de påståede gaskamre. Man tog prøver af væggene og analyserede dem for indhold af cyanid. Undersøgelserne viste eentydigt, at rummene ikke kunne være anvendt til regelmæssig anvendelse af Cyklon B, hvis giftvirkning beror på, at det frigiver cyanbrinte Det eneste sted, hvor man kunne påvise de ventelige spor efter anvendelsen af Cyklon B var en kælder, som, det ikke var hemmeligt, var blevet anvendt til desinfektion af klæder.

Det var også enkelt, at dokumentere, at de på den tid eksisterende krematorier langt fra havde den kapacitet og forresten funktionsmåde, vidnerne hævdede - det blev jo regelmæssigt beskrevet, hvordan ildtunger flammede op mod himlen fra skorstenene. Der ses ikke nogen ild fra krematorieskorstene. Det kan de slet ikke tåle.

Zündelprocessens anklagervidner brød sammen under forsvarerens krydsforhør, som byggede på de ny forskeres opdagelser.

Flere forskergrupper har gentaget væganalyserne med samme resultat. En af undersøgelserne var museets egen. Den førte til den dramatiske ændring af mindetavlerne, som vi illustrerer med bladet på s. 34, der indgår i Zündels oplysningsvirksomhed, som han også kalder Samisdat.

Vi vidste intet om dette og kendte ikke Zündels navn, da vi startede vor egen samisdat i høsten 1995.

Bladet viser Auschwitz-mindestenene 1979 da pave Johannes Paulus II under stor mediebevågenhed beder for 4 mio. ofre. Og Ernst Zündel helt alene samme sted 15/8 1991 pegende på stenene, hvor inskriptionerne nu er mejslet bort.

Vi ser et par avisoverskrifter med drastisk reducerede tabstal og Zündel spørger : Hvor sikre er de ny tal ? New York Times siger 1,6 mio., Daily Telegraph : 1 mio. Forskellen er som indbyggerantallet i Ottawa.

Tydeligere kan det næppe demonstreres, at et kæmpe- mæssigt fupnummer er blevet afsløret. Men her hjemme lod man som ingen ting, og ændrede bare i smug lidt på tallene uden at afsløre årsagen.

Men for revisionismen var det et gennembrud. Den har siden 1978 haft sit samlingspunkt i det californiske Institute for Historical Review. Det afholder konferencer med deltagelse af forskere fra hele verden og udgiver tidsskriftet Journal of Historical Review, der orienterer om forsknings- gens udvikling. Det udgiver bøger, skrifter og letlæste pjecer. På østkysten udgives ugeavisen Spotlight og tidsskriftet Barnes Review, opkaldt efter den store amerikanske historiker H. E. Barnes. I disse skrifter findes nyttig alternativ information. Både instituttet og Barnes Review går ud på internettet.

De jødiske lobbyister fik nu de af dem mest afhængige regeringer til at reagere. Tyskland, Frankrig og Østrig indførte "rets"-instrumenter med hvilke de kan straffe personer, der bruger ytringsfriheden til at udtale tvivl om holocaust- doktrinerne. I Tyskland er i dag ca. 7000 personer fænglet på grund af "meningsforbrydelser". En af dem er den i bogen nævnte Udo Walendy, der har en lang række videnskabelige arbejder bag sig. Andre fremragende person- ligheder som Germar Rudolf er tvunget i eksil.

Men med internettets fremmarch trues mediemonopolet, og holocausts propagandamaskine presses igen til højeste gear. Artikler af og interviews med "vidner fra den gang" præsenteres på samlebånd i TV og aviser. Læser man beretningerne opmærksomt, viser de sig altid at indeholde modsigelser og bygge på, hvad vidnerne har hørt eller læst. De talrige "filosofiske" artikler har kun til opgave, at gentage påstanden, at holocaust er historiens værste forbrydelse og at 6 mio. jøder blev myrdet.

Lobbyen behersker ikke bare media, men - måske som en følge af dette herredømme - også politikere.

Et særligt bemærkelsesværdigt eksempel er Sveriges statsminister Göran Persson, som fik hele den svenske rigsdag til at slutte op om et såkaldt "oplysningsprogram" om Anden Verdenskrig.

I og for sig er det en udmærket idé, som også ligger bag Rassiniers, Verralls og Institute for Historical Reviews bestræbelser. Det er også et af formålene med VESTLIG SAMISDAT. Men det er ikke denne tanke, der mærkes bag ministerens initiativ. Baggrunden for dette er en undersøgelse blandt svenske skoleelever, som viste, at mange ikke troede på holocaust, eller at de ikke anede, hvad det var. Den svenske statsminister vil have, at alle svenskere ikke blot skal vide, hvad holocaust er, men også at de skal tro på den.

Den danske folketingsmand, mangeårig formand for dansk-israelske venskabsforeninger, Peter Duetoft synes, at dette også skal gælde danskerne, og han er helt tydelig. Han siger til Jyllands-Posten 28.6.98 : "Danmark skal oprette et center, der kan udbrede kendskabet til nazisternes udryddelse af seks millioner jøder under Anden Verdenskrig". Under Folketingets afslutningsdebat 1998 sagde statsministeren ifølge bladet, at han så positivt på Peter Duetofts forslag, men tilføjede : "Jeg vil gerne være med til at rejse en debat og erindre om begivenhederne under Anden Verdenskrig". Dermed tager han i virkeligheden afstand fra Duetoft. For centrumdemokraten vil ikke have nogen debat, og han vil ikke have alle kendsgerninger frem, men kun sådanne påstande, der bekræfter dogmet om de 6 mio.. Alle, der ikke slutter op om dette, regner han for nazister. Sådanne stempler han med en floskel de store forskere, hvis indsats denne bog har omtalt, og de danskere, der forsøger at viderebringe deres forskningsresultater. Journalisten forsøger, at gardere sig med en "faktarude", der henviser til Den Store Danske Encyklopædi. Det viser sig, desværre at den refererer korrekt. Artiklerne vedrørende holocaust og beslægtede emner i dette leksikon, som burde være vor tids store oplysningsværk, klammer sig selektivt og ensidigt til krigstidens og den kommunistiske verdens vinklinger. Det er på høje tid, at vi åbner øjnene for den forskning, der finder sted ude i den frie verden.

Den "Store" "Danske" Encyklopædi.

Vi påpegede værkets mangler overfor dets redaktion og dets videnskabelige råd i et brev 21.7.96.

I leksikonets "videnskabelige" råd sidder bl.a. fhv. rigsantikvar Olaf Olsen og professor Ove Nathan. Selv om de har jødisk baggrund burde de have reageret. Men forlaget har aldrig besvaret vort brev, og det har ikke ændret sin indstilling. Revisionistiske forskere omtales stadig væk ikke. Derimod gives holocaustpropagandaen frie tøjler.

En lang artikel om Holocaust er overdraget fhv. chefredaktør for Politiken, Herbert Pundik, hvis tvetydige holdning til Danmark og utvivlsomme kamp for israelske interesser, alt for åbenlyst præger

fremstil-lingen. Det undrer ikke, at den drevne propagandist forstår at tilrettelægge udvalgt materiale, så at fakta og påstande blandes til en let anretning, hvor de svageste punkter er sorteret fra eller behændigt camoufleret. Samtidigt gentages frejdigt holocaustlærens ubeviste påstande, at Holocaust kostede 6 mio. jøder livet," og at "Endlösung, dvs. den fysiske tilintetgørelse af alle europæiske jøder blev besluttet på Wannseeconferencen, (se s. 9) Videre påstås : "Flere end 1,5 mio. blev dræbt ved nedskydning og over 4 mio i de såkaldte døds- eller udryddelseslejre."

Mere af samme skuffe. Det er helt utroligt, at et seriøst leksikon tillader en artikelforfatter at anvende oplysninger fra Stangl. (Se s. 21-22) som dokumentation.

Og det er kompromitterende, at leksikonet ikke så meget som nævner, at tabstal og beretninger om lejrene er undergået utrolige metamorfoser siden krigens slutning, samt at berømte forskere har argumenteret for opfattelser helt forskellige fra artiklens. Også sådant er fakta, som et seriøst leksikon bør bringe.

Forfatteren til Auschwitz-artiklen, Terkel Stræde, hævder, at lejren efter -42 "blev en ren udryddelseslejr, hvor masse mord foregik som fortløbende proces vha. giftgas (Zyklon B), og hvor ofrene derefter blev brændt i krematorievogne - - - 1942-44 op til 9.000 mennesker om dagen."

Med blot halv kraft betyder det, at 4 mio ville være nået på knapt to et halvt år. Alligevel kommer han frem til, at det samlede antal dødsopfre ikke beløber sig til mere end ca. 1 mio., men tilføjer : "tidligere skøn har ligget højere." Ja, de har været fire til otte gange så høje. Han forklarer ikke denne store forskel, og nævner heller ikke den svidende kritik, der er rettet mod bla. Auschwitzprocesserne, f.eks. afsløringen af, at beken- delse blev fremtvunget ved tortur. Også i artiklen om Höss undlader Stræde at nævne den grufulde behandling, der forklarer hans usandsynlige tilståelser (Se : How the British Obtained the Confessions of Rudolf Höss af Robert Faurisson. Journal of Historical Review Winter 1986-87)

Det er uhyggeligt at måtte konstatere, at selv vort allernyeste store opslagsværk fordrejer historieskriv- ningen i en bestemt hensigt.

Desværre ligger også andre nutidshistorikere under for det pres, som må ligge bag. Hans Kirchhoff beretter i Den 2. Verdenskrig Gyldendal 1989 de samme eventyr, og beråber sig Gerstein (se s. 7-8) men er så uforsigtig på s.304 at citere hans rapport, hvad vi dog må være ham taknemmelig for, idet vi så selv kan læse, hvad der står.

I rapporten beskrives detaljeret en henrettelse i gaskamret i Belzec, og Gerstein fortæller, hvordan dieselmotorerne - for dramatikens skyld med lang forsinkelse - starter, og så ved vi, at der er tale om opspind. For udstødningen fra dieselmotorer er ikke giftig som udstødningen fra benzinmotorer. Gassen vil ikke, selv i et helt tæt rum, dræbe de indespærrede. Derimod vill trykket på vægge og loft hurtigt stige så voldsomt, at bygningen eksploderer. Ifølge Gerstein var alle dræbt i løbet af 32 minutter, og gaskammeret klarede sig. Det teknisk umulige i denne og flere andre påståede udryddelsestekniker som anvendelse af damp og vakuum forklares i Grundlagen zur Zeitgeschichte. Redaktør Ernst Gauss (pseudonym for Gernar Rudolf) Grabert Verlag. Tübingen 1994. Dette grundige værk om tilintetgørelsesberetningerne med bidrag fra en række berømte forskere blev hastigt forbudt i Tyskland; men et eksemplar findes på Det Kongelige Bibliotek, og bogen kan stadig erhverves fra Belgien .

Men man behøver ikke speciel teknisk viden for at indse, at Gersteins beretning er fantasi.

I det lille stykke, Kirschhoff citerer, påstås, at fangerne blev stuvet sammen op til 800 på 25 m . Det betyder, at der kun er lidt over 300 .cm til hver. Det vil sige det halve af dette A4 blad. Prøv at holde dette blad over hovedet og bedøm, om du tror, at det er muligt at stuve 800 mennesker sammen, så at der står to personer på hvert eneste lille felt af bladets størrelse. At han få linier senere angiver 750 på 45 m gør ikke fremstillingen mere tillidvækkende, og der er stadigvæk mindre end et A4-blad til hver person. Der kan siges en del mere om dette.

Hvordan er det så gået med den svenske folkeoplys- ning ? Jo - første hæfte er udkommet og spredt over hele Sverige til gratis afhentning

Perssons propagandahæfte

Man kalder lavmælt hæftet: "--- om detta må ni berättas - - -" "En bok om förintelsen i Europa 1933 - 1945." At dette er en programerklæring slås straks fast med følgende deklARATION på titelbladets inderside :

I partilederdebatte n i juni 1997 tog statsminister Göran Persson initiativ till en bred informationsinsats om Förintelsen - "Levande historia" Vi fortsætter citatet på dansk : Formålet er med udgangspunkt i udryddelsen (den svenske tekst bruger altså ordet "förintelsen") under den anden verdenskrig at tage spørgsmål om menneskelighed, demokrati og alle menneskers lige værdi op.

"Levande historia" består af politiske manifestationer, information til forældre og almenhed, indsats rettede mod skoler og satsning på universitet og forskning. Denne bog er en af aktiviteterne i "Levande historia" Den vender sig i første række til forældrene.

Her får vi interessante ting at vide : For det første. at udgangspunktet altså er tiltetgørelsen eller udryddelsen. Den er urørbar - må ikke diskuteres. Som sådan skal den med statsmagtens midler indpodes offentligheden med særlige indsatser mod skoler, universitet og forskning. Vi ved fra konferencer, at det sidste betyder penge til forskere, der vælger de emner og det udgangspunkt, som statens repræsentanter ønsker cementeret.

Bemærkelsesværdig er begrebet "aktiviteter". Det oplyses, at det lille hefte er en "aktivitet, og således afsløres det, at aktivitet simpelt hen er propaganda, nemlig selektiv, ensidig og vinklet sagsfremstilling.

Da udryddelsen forudsættes at være selvklar, kan man frit boltre sig i skræk- og medynk-scenarier, og da disse er bragt ud af deres historiske sammenhæng, må harmen rette sig alene mod nazismen og det tyske folk.

Ved at se bort fra alt, hvad nyere forskning, der så godt som muligt har frigjort sig fra de varme og kolde kriges vinklinger, er fundet frem til, fortsætter man med en ensidighed, som er ren hadpropaganda. Det er karakteristisk, at man forbigår Versaillestraktaten, hvis mangel på klogskab, de fleste forskere har indset, skabte den baggrund af harme og fortvivlelse i Tyskland, som gjorde det muligt for Hitler at samle de store masser til protest.

Derimod gør man et stort nummer ud af nazismens raceidéer, men undlader at nævne jødernes langt ældre og endnu mere rabiate forestillinger. Ifølge Talmud er ikke-jøder for hunde og æsler at regne, ja, selv et jødisk embryo er helt forskelligt fra og overlegent et ikke-jødisk. Den fromme jøde takker Gud for, at han ikke er født som kvinde eller et umælende væsen.

Medens enhver kan gå på biblioteket og låne Mein Kampf, det kommunistiske manifest, Maos lille røde, etc., er det svært at få adgang til indholdet i Talmud, undtagen i uddrag, som omhyggeligt er plukket ud og lagt tilrette for ikke at forskrække ikke-jøder med skriftets egentlige budskab, som er ekstremt fremmedfjendsk og hadefuldt, især mod Jesus og hans tilhængere. Den virkelige karakter af den jødiske ideologi bør naturligvis anskueliggøres lige så indgående som nazismens og kommunismens, især da den hidtil ikke har fået den omtale, som den fortjener. Et værdifuldt værk, som desværre ikke er oversat til dansk, er professor Israel Shahaks bog : *Jewish History, Jewish Religion*, Pluto Press, London 1994. Vi omtaler den i Vestlig Samisdat nr 2.

Hvad heftets dokumentation angår : Billeder af jernbaner og personer, der vandrer af sted under bevogtning beviser naturligvis ikke noget om gaskamre. Men to indslag påkalder sig særlig opmærksomhed. Det ene viser nøgne kvinder i en lang række i en slugt. Der står, at det er taget fra en henrettelse udenfor Rovno i Ukraine, og dette kan ikke umiddelbart afvises. For i Øst, ikke mindst i de baltiske lande, var forbitrelsen mod jøder meget stor, og det skyldtes naturligvis lokale forhold - ikke Hitler og Der Stürmer. Pogromer fandt sted, men altså ikke som led i en central tysk udryddelsesplan. S.S. hævder at have grebet ind for at beskytte jøder mod overgreb, men den slags, fæstes der sjældent lid til. Det mærkelige ved det gengivne billede er, at ganske samme billede i mindst tre andre værker påstås at vise køen foran gaskammeret i Treblinka. Nogen bygning ser man ikke. Måske er den lige eksploderet. I så fald viser damerne forbavsende disciplin.

Et endnu mere rædselsvækkende billede gengives, og det bringer vi her. Det skal være udført 1946 af et tidligere kommandomedlem, D. A. Olère.

Når man har læst D6MRD reagerer man opmærksomt. For i denne bog står der, at ingen Sonderkommando-medlemmer har stået frem og vidnet. Modbevises dette ikke af denne tegning ? Nej, ikke, særligt overbevisende. Når man reagerer med skepsis, skyldes det ikke blot det udspekulerede i arrangementet : en mand der svinger et dødt barn i den ene hånd og med den anden slæber en nøgen kvinde (i arbejdsduelig alder og form) af sted med en strikke om halsen fra "gaskammerdør" til krematorielåge. I selve heftets tekst står, at gaskammeret befandt sig under krematoriet. Hvordan det end forholder sig med dette, så stemmer det i hvert fald ikke med tegnerens gengivelse. Her ser vi, at krematoriet ligger lige uden for døren til "gaskammeret". Ofrene har måttet passere tæt forbi de arbejdende ovne. Det kan ikke have været let for det fåtallige vagtmanskab at holde disciplin.

Tegningen af den massive dør med det lille tilgitrede glughul er tegnerens opfindelse. Han har selvfølgelig forestillet sig, at der måtte være en sådan dør, og det måtte man også tro, hvis der havde været et gaskammer. Men den dør, man kender til et påstået gaskammer var en spinkel dør med en almindelig glasrude. Tegneren har aldrig set, det han gengiver.

Den jødiske Beate Klarsfeld Stiftelse bad den franske farmaceut Jean-Claude Pressac om at modbevise revisionisternes påstande om Auschwitz. Han arbejdede energisk, og skrev en række bøger, som dog fik hård kritik. For hver ny bog reducerede han antallet ofre og i sin sidste bog havde han reduceret de 4 mio. til 775.000 af alle kategorier (der var andre fanger end jøder, og flere døde af "naturlige årsager end af unaturlige"). Beate blev rigtigt sur på ham. I starten lagde han stor vægt på Olère's tegninger og gengav flere af dem i sine bøger; men ved nærmere studier mistede han

begejstringen. Göran Persson's "forskere æder dem rått eller vil i det mindste gerne have, at det svenske folk skal gøre det.

Forskningsinstituttet i Holocaust Memorial i Washington er mere forsigtigt. I 1994 fik direktøren, Michael Berenbaum besøg af Robert Faurisson, der spurgte, hvorfor museet ikke viste en eneste tegning af et gaskammer. Han svarede, at man havde besluttet, at det ville man ikke gøre. Det skyldtes naturligvis, at man ikke kendte til nogen sådan tegning, som kunne tåle kritik. Det interessante er da, at eftersom det næppe er tænkeligt, at direktøren ikke har kendt til Olère og hans tegnetalent, må han have savnet tillid til dennes konkrete viden.

Hans skepsis havde flere årsager. Nu drejer det sig om Auschwitz, om hvilken det oplyses, at man i gaskammerne anvendte Cyklon B. Den gas, der her udvikles er absolut dødelig; men den frigøres langsomt og over længere tid. Det betyder, at ikke alle ofre dør lige med det samme; men gasudviklingen fortsætter, så at det tager længere tid før det bliver muligt for personalet at trænge ind og tømme rummet. Hvis man virkelig havde anvendt Cyklon B i de rum, som man påstår, ville man ikke hurtigt have kunnet myrde ofre og slæbe dem ud igen. Væganalyserne viser, at det gjorde man heller ikke. Det kan tilføjes, at luftfotografier taget af de allierede under krigen, da gasningsvirksomheden skulle være på sit højeste, viser, at de huller i taget, gennem hvilke man påstår, at giftpræparatet blev smidt ned i "gaskammeret", slet ikke fandtes. For at forsvare historien har man efter krigen hakket nogle klodsede åbninger.

Seks millioner ! –

Vender vi tilbage til spørgsmålet i denne bogs titel : Døde virkelig 6 mio ? kan det med sikkerhed slås fast, at der døde mange, mange flere under og i tilknytning til Anden Verdenskrig. Man regner med tal i størrelsesordenen 55 mio. Deraf omtrent 7,4 mio. fra Tyskland og Østrig. I forhold til disse forfærdende tal er tabene af jødiske liv "små" og kun en brøkdel af de 6 mio. som holocaustlæren hævder.

Når dette tal alligevel så frenetisk hævdes af den jødiske lobby, skyldes det som tidligere nævnt, at påstanden er gjort til en gigantisk indtægtskilde for den israelske stat og for et meget stort antal jøder. Men det skyldes også et dæmonisk træk ved den jødiske lære, som modsat kristendommen foreskriver uforsonligt had til alle fjender og uslukkelige krav om hævn.

Talmud siger : Hvad er bjerg Sinai. Det er et bjerg på hvilket hadet til jordens folk er steget op.

Aron Meire Goldschmidt advarede os : I taler om at vende den anden kind til. Vi siger øje for øje og tand for tand

Elie Wiesel (fredspristager !) siger : Enhver jøde skal et eller andet sted i sin tilværelse indrette en zone af had. Et sundt , kraftigt had mod alt, hvad der personificerer tyskerne, og hvad der er særligt for tyskerne (*Legends of Our Time*, New York 1982 p. 142)

Ved en mindehøjtidelighed i Auschwitz januar 1995 bad han således : Gud, du tilgivende - tilgiv aldrig disse jødernes mordere.

Og dansk overrabbiner Bent Melchior 17. maj samme år i TV : I skal aldrig tilgive det, der er sket.

Det er denne opdragelse, der ligger bag Theodore Kaufmans initiativ 1941 for at få Tyskland og alt tysk totaludryddet. Bag Henry Morgentaus planer om at udslette al tysk industri og lade 20 mio. tyskere sulte ihjel. Og Roosevelts nådeløse krigsførelse, der førte til general Eisenhowers mord på ca. 1 mio. forsvarsløse tyske soldater efter krigens afslutning.

Vi har erfaret om grænseløs jødisk grusomhed for at fremtvinge falske tilståelser. Og nådeløs forfølgelse gennem et halvt århundrede af påståede tyske krigsforbrydere, medens deres erobrede land Israel med regeringens fulde billigelse systematisk begår krigsforbrydelser uden nogen sinde at stilles til ansvar.

For nylig er en ny sensationel oplysning sivet ud. Den svenske forfatter Göran Rosenberg nævner i sin bog "*Det förlorade landet*" (Albert Bonniers Förlag 1996. Dansk udg. 1998) at mange jøder efter krigen bedrev private hævnaktioner med mishandel og mord på tyskere, blot fordi de var tyskere. Dette kommer ikke som nogen fuldstændig nyhed; men som noget virkelig nyt fortæller han om en hævnaktion af et ganske usædvanligt tilsnit. Det drejer sig om Chaim Weizmann, manden, der på jødernes vegne erklærede Tyskland krig og utrætteligt drev sine engelske og amerikanske marionetter ind i verdenskatastrofen, der kom til at koste 55 mio. mennesker livet. Efter at hans sejr var vundet og altså havde kostet over 7 mio. tyskere livet, ville han runde op med yderligere 6 mio. Dette runde og hellige tal skulle opnås ved at forgifte vandet i de større tyske byer. Som kemiker hjalp han med til at planlægge, hvordan det skulle udføres, og arbejdet var langt frem- skredet, da et uheld indtraf, som forsinkede sagen så meget, at den blev urealisabel, fordi der i mellemtiden var flyttet for mange jøder og allierede til de tyske byer.

Rosenbergs bog har fået megen omtale, og han selv er blevet interviewet gang på gang, men denne sensation afstår kollegerne i den konforme presse fra at give udbredelse. Bedre kan mediediktaturet ikke

illustreres. Alligevel er der sket et eller andet. 15.3.98 bragte *The Observer* historien som meddelt af en af dem, der arbejdede med sagen. Dette refereres dagen efter i Berlingske Tidende.

Vi får bekræftet oplysningen om, at man ville forgive fangerne i en lejr med SS-officerer. Man uddelte 3000 arsenikforgiftede brød og lykkedes at tage livet af 3-400 af dem.

Om det store forgiftningsprojekt oplyses, at Ben Gurion var forfærdet og modsatte sig det; men Chaim Weizmann var yderst hjælpsom. Vi får at vide, at initiativet udgik fra jødiske partisaner, der havde kæmpet mod tyskerne fra Litauens skove.

Medens det er tænkeligt, at disse partisaner har troet på påstanden om de 6 mio. dræbte jøder, må i hvert fald Chaim Weizmann have vidst, at der var tale om propaganda.

Beretteren Joseph Harmatz, der ellers ikke fortryder noget, oplyser, at lederen Abba Kovner ville have ham med i flere arrangementer; men at han for sin del havde fået nok.

Det er bemærkelsesværdigt, hvordan det senere gik de samvirkende krigsforbrydere på den vindende side. Chaim Weizmann blev Israels præsident (Ligesom Eisenhower blev præsident for USA's efter at han havde myrdet ca. 1 mio. afvæbnede almindelige tyske soldater. Læs "*Other Losses*" af James Bacque, Toronto 1989. Refereres i VESTLIG SAMISDAT nr. 2).

Den anden hovedkraft, Abba Kovner, blev rådgiver for FN's uddannelsesorgan UNESCO og i 13 år leder af den jødisk sponsrede organisation ORT, der forestår erhvervsud- dannelsesprogrammer over hele verden. Han fik i øvrigt ry for at være Israels førende digter.

Man kan næppe af disse eksempler slutte, at der eksisterer et bredt alment ønske om at ære fremgangsrige krigsforbrydere i egen lejr. Hvad, vi ser, er, at medieapparatet er i stand til at manipulere os alle sammen, og at det gør det.

Myten om det pletfrit ædle, uskyldigt forfulgte folk kan ikke opretholdes længere. Det bør også de europæiserede af vor samtids jøder indse. Og de må - ligesom vi - erkende, at den mosaiske religion tilhører en svunden tid, og at nutids- historien bør revideres.

Man siger, at ved krigsudbrud er det første offer sandheden. Dette gælder ikke længere. Sandheden bliver undertrykt længe før den åbne krig erklæres. Derefter bliver det naturligvis særligt galt, men det, vi nu ser, er, at det også er næsten håbløst svært at få slut på løgnagtigheden, når den åbne krig er sluttet.

For jøderne er desværre hverken den ene eller den anden krig slut. Ifølge deres hellige bøger er de i evig krig med alle gojim (ikke jøder). Den erklærede krig mod Tyskland er, hvad vi har erfaret, aldrig formelt afsluttet, og medialt føres den endnu nådesløst. Aktuelt befinder de sig derudover i den langt fra afsluttede åbne krig mod araberne. Det kan ikke undre, at sandheden har en lav prioritet i et samfund med disse forudsætninger.

Men vi bør ikke acceptere, at det samme skal gælde som ledestjerne i vort eget samfund, som har opbygget sin kultur på et med mosaismen uforeneligt grundsyn. Vi anerkender ikke, at jøderne er et folk mere udvalgt af Gud end andre. Vi anerkender ikke deres selektive sandheds- og retfærdig- hedsnormer. Vi anerkender, at folk har ret til at forsvare deres territorium og kultur, men ikke, at de har ret til at bedrage og udnytte andre.

Det er derfor nødvendigt at frigøre sig fra jødernes krige, hvadenten de udkæmpes med penge, propaganda eller vold.

Det bør også gælde de nordiske jøder.

Hvis disse vil fastholde deres egen historieskrivning, byggende på urørlige dogmer, må det blive deres egen sag.

I dansk og vestlig kultur bør respekten for sandheden tilbageerobres.

Oplysning - Oplysning Oplysning !

Naturligvis skal børn og voksne, skolebørn og politikere have oplyst det vigtigste af, hvad der er hændt - og også, hvad der ikke er hændt.

Vist var der jødiske ofre for grusomhed og uretfærdighed; men det er aldrig lykkedes at bevise, at Hitler og nazisterne ønskede at udrydde dem alle sammen, og det er bevist, at de ikke gjorde det. Gaskamrene ville aldrig have kunnet fungere, og de fungerede heller ikke.

Derimod er det enkelt at bevise, at magtfulde jøder ønskede at udrydde alle tyskere.

80 mio. tyskere skulle udryddes.

Det kan vi læse i bogen *GERMANY MUST PERISH*, som tidligt i 1941 blev udsendt i USA af Roosevelt's nære rådgiver Theodore Kaufman. Han var, hvor utroligt det end må lyde, præsident for det amerikanske "fredsselskab". Bogen hævder, at Tyskland var barbarisk - helt uden kultur. Så snart krigen, som endnu ikke var erklæret, da de fleste amerikanere ikke ønskede at blandes ind i de europæiske stridigheder, var startet, ført og vundet. skulle alle tyskere steriliseres. Tysk sprog skulle forbydes, og al

tysk kultur udryddes. De kastrerede tyskere skulle så have lov at slavearbejde til de døde, hvorefter det ville være slut med alle tyskere. Selve landet skulle deles op mellem nabostaterne, som det kan ses af nedenstående kort.

Det er interessant, at man ikke ville betro Danmark mere end en ganske lille bid, som tilmed faktisk har været dansk; medens Sovjetunionen, hvis kultur og militære erobringer, man åbenbart ikke syntes, der var noget i vejen med, allerede her blev tildelt de ikke-russiske områder, som det netop med våbenmagt havde okkuperet.

USA var, som bemærket, på det tidspunkt ikke i krig med Tyskland. Derimod havde de ledende jøder allerede 8 år forinden erklæret Tyskland hellig krig, som skulle føres til Tysklands fuldstændige tilintetgørelse. De havde siden ført denne krig handelsmæssigt og finansielt, men også arbejdet utrætteligt for at etablere den internationale konflikt, som skulle gøre det muligt at slå hårdere til, og i Europa havde de et godt stykke vej haft heldet med sig.

Det vides, at Roosevelt tog indtryk af bogen og drev på for at få gang i den krig, som han troede skulle udrydde alt ondt.

Det er forbløffende, at han nøjagtigt samtidigt i selskab med Churchill underskrev Atlanterhavsdeklarationen, som bl.a. hævder : Vi har intet ønske om magtudvidelse - grænseændringer kun efter folkeafstemning - ethvert folk skal have ret til selv at vælge regeringsform - uafhængighed og selvstyre for alle folk - fred med frihed for frygt og nød.

På dette grundlag burde man i virkeligheden have kunnet forhandle fred med Hitler, hvis territoriale krav i Europa faktisk drejede sig om områder, der havde været tyske og med tysk kultur. Det gjaldt også, og i høj grad, Danzig. I sådanne forhandlinger burde en befrielse af det egentlige Tjekkoslavaki kunne indgå. Men alle sådanne muligheder var behændigt skudt i sæk - især fra britisk side. Frankrig og England var livræd for den tyske industrikapacitet, og også amerikanere var bekymrede.

Roosevelt lod sig lede af sine jødiske rådgivere, hvis målsætning var klar.

Så snart storkonflikten var etableret, var Atlanterhavsdeklarationens fine principper pakket i glemmebogen, og der bliver de stadig holdt i forvaring.

Under krigen lod Roosevelt sig lede af sin beundring for radikal venstrepolitik, og han blev et utroligt let bytte for Stalins målbevidste beslutsomhed. Snart krævedes fjendernes betingelsesløse kapitulation, og Roosevelt accepterede de grænseflytninger og udrensninger, der bragte hele Østeuropa i Sovjetdiktaturets vold.

I dette mægtige opgør med anvendelse af stål og maskiner overser man betydningen af et helt anderledes våben, propagandainstrumentet, som med massemediernes udvikling og en vis folkelig indflydelse var blevet en faktor vigtigere end nogensinde før.

Ved at erobre kontrol med media i det meste af den vestlige verden havde jøderne skaffet sig kontrol med dette mægtige magtinstrument, som de forstod at bruge med forbavsende virkning.

Det er propagandahistoriens mest fantastisk bedrift, at det lykkedes de jødiske agenter, at transplantere billedet af deres egen bibelske og talmudiske hævn- og blodtørst over på modstanderne og få os alle til at tro på det.

Her skal ikke peges på forklaringer, kun på, at Kaufman's bog er en historisk realitet. At den fik betydning for Roosevelts og formentlig en stor del amerikaneres holdning. Og at den bidrog til brutalisering af krigen og til utallige krigsforbrydelser af allierede både i Øst og Vest - forbrydelser, som ingen endnu er stillet til ansvar for.

Når der nu rejses krav om, at verdenskrigenes hændelser drages frem i lyset, bør også de for den sejrende side ubehagelige kendsgerninger lægges frem.

Og propagandavåbnets uhyggelighed og uhyrlighed bør afsløres.

Revisionismen har udført et solidt arbejde. Institute for *Historical Review* har foruden udgivelsen af den lange række tunge værker udformet overkommelige pjecer om de mest centrale emner. Den enkle og komprimerede fremstilling ledsages af notehenvvisninger, så at det er let at finde kompletterende litteratur.

Folketing og regering bør lade disse pjecer oversætte og stille dem til rådighed for skoler og almenhed. Lad så gerne holocausttilhængerne fremføre deres opfattelser på lignende måde.

Det må gøres en ende på tabuer, censur og "bogbrænding". Især bør der sættes ind mod den uofficielle bortsortering af betydningsfuld information, som finder sted bag lukkede døre i mediernes og forlagenes redaktioner.

Hvis revisionisternes skrifter bliver alment tilgængelige, vil det blive vanskeligt for den hemmelige censur at holde masken.

=====